Tom CLANCY

Centrul de Comandă

Dezbină și cucerește

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczenik

Seris de Jeff Rovin

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLANCY, TOM
Dezbină şi cucereşte / Tom Clancy, Steve Pieczenik; trad.: Bogdan Aldea. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-189-7

I. Piczenik, Steve
II. Aldea, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Divide and Conquer*

Traducere din limba engleză
BOGDAN ALDEA

2007

ISBN 978-973-103-189-7

Mulţumiri

Am vrea să le mulţumim pentru preţiosul ajutor lui Martin H. Greenberg, lui Larry Segriff, lui Robert Yondelman, lui Tom Mallon şi minunatului colectiv de la Penguin Putnam, inclusiv lui Phyllis Grann, lui David Shanks şi lui Tom Colgan. Ca de obicei, am dori să-i mulţumim, de asemenea, lui Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără asistenţa căruia această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Dar cea mai mare recunoştinţă v-o purtăm vouă, cititorilor noştri, care ne ajutaţi să ne dăm seama de succesul efortului nostru colectiv.

TOM CLANCY şi STEVE PIECZENIK

Prolog

Washington, D.C.

Duminică, 1.55 p.m.

Cei doi bărbați de vârstă mijlocie stăteau în fotolii de piele așezate într-un colț al bibliotecii lambrisate cu lemn. Camera era situată într-un loc retras al unei vile de pe Massachusetts Avenue. Storurile erau trase pentru a feri operele de artă vechi de sute de ani de razele directe ale soarelui din timpul prânzului. Singura sursă de lumină era un foc slab ce ardea mocnit în șemineu și răspândea în camera veche un miros de afumat abia perceptibil.

Unul dintre bărbați era înalt, robust și îmbrăcat lejer, având părul cărunt și rar și o față uscățivă. Bea cafea dintr-o cană albastră inscripționată cu cuvintele Camp David, în timp ce studia un document aflat într-un dosar verde. Celălalt individ, așezat în fața sa, cu spatele la bibliotecă, era un tip scund, cu aspect de buldog, care purta un costum gri din trei piese și avea părul roșcat tuns soldățește. În mână ținea un pahar ce fusese, cu câteva minute în urmă, plin ochi cu scotch. Stătea picior

peste picior, mişcând nervos pantoful aflat în piciorul aşezat deasupra, iar obrazul şi bărbia îi erau brăzdate de urmele unui bărbierit rapid şi nesatisfăcător.

Bărbatul înalt închise dosarul şi zâmbi.

– Comentariile sunt minunate. E perfect.

– Mulţumesc, spuse Roşcatul. Jen e un scriitor foarte bun. Îşi schimbă poziţia, descrucişându-şi picioarele. Se apleacă în faţă, făcând scaunul din piele să geamă. Luând în considerare şi briefingul din după-amiaza asta, evenimentele se vor precipita cu siguranţă. Ştii asta, nu-i aşa?

– Bineînţeles, replică bărbatul înalt. Îşi puse cana de cafea pe o măsuţă, se ridică şi merse la şemineu, de unde luă un vătrai. Asta te sperie?

– Puţin, admise Roşcatul.

– De ce? întrebă celălalt, aruncând în şemineu dosarul, care luă foc imediat. Urmele noastre sunt şterse.

– Nu sunt îngrijorat în ceea ce ne priveşte pe noi. Dar *va fi* un preţ, aprecie Roşcatul, cu tristeţe în voce.

– Am mai discutat despre asta, replică bărbatul înalt. Cei de pe Wall Street o să adore mişcarea asta. Populaţia îşi va reveni. Şi indiferent ce puteri străine vor încerca să tragă foloase din situaţia asta, îşi vor dori să n-o fi făcut. Mişcă dosarul care ardea. Jack a pregătit profilele psihologice. Ştim unde sunt toate zonele de risc. Singurul care va avea de suferit este chiar cel care a creat această problemă. Dar şi el îşi va reveni. La naiba, chiar mai mult decât atât. Va scrie cărţi, va ţine conferinţe, va face avere.

Cuvintele bărbatului înalt sunau glacial, însă Roşcatul ştia că nu e aşa. Îl cunoştea de aproape treizeci şi cinci de ani, de când fuseseră în Vietnam. Luptaseră împreună în Hue, în timpul ofensivei Tet, apărând un depozit de muniţii, după ce restul plutonului fusese nimicit. Amândoi îşi iubeau ţara cu pasiune şi ceea ce făceau era o măsură a acestei iubiri foarte profunde.

– Ce veşti avem din Azerbaidjan? întrebă bărbatul înalt.

– Toată lumea e pe poziţie. Roşcatul îşi privi ceasul. Vor supraveghea ţinta cu multă atenţie, arătându-i omului ce are de făcut. Aşteptăm următorul raport în aproximativ şapte ore.

Bărbatul înalt dădu din cap aprobator. Urmă o perioadă de tăcere, în care se auzi doar trosnetul dosarului în cămin.

Roşcatul oftă, îşi puse paharul pe masă şi se ridică.

– Trebuie să te pregăteşti pentru briefing. Mai ai nevoie de altceva?

Bărbatul înalt răscoli resturile arse ale dosarului, distrugându-le. Apoi puse vătraiul la loc şi se întoarse către Roşcat.

– Da, răspunse el. Vreau să te relaxezi. Există doar un lucru de care trebuie să ne temem.

Celălalt zâmbi cu subînţeles.

– Teama însăşi.

– Nu, replică bărbatul înalt. Teama şi îndoiala. Ştim ce vrem şi ştim cum să realizăm asta. Dacă rămânem calmi şi siguri pe noi, vom reuşi.

Roşcatul încuviinţă. Îşi ridică apoi servieta din piele de lângă scaun.

– Cum spunea Benjamin Franklin? Că revoluţia este întotdeauna legală la persoana întâi, ca revoluţia „noastră". Este ilegală numai la persoana a treia, ca revoluţia „lor".

– N-am auzit asta niciodată, spuse bărbatul înalt. Frumos.

Roşcatul zâmbi.

– Îmi spun mereu că noi facem acum acelaşi lucru pe care l-au realizat fondatorii naţiunii americane. Schimbarea unei forme proaste de guvernare cu una mai bună.

– Corect, aprecie celălalt. Acum, ceea ce aş vrea să faci este să mergi acasă, să te relaxezi şi să te uiţi la un meci de fotbal. Nu-ţi mai face griji. Totul va merge bine.

– Mi-aş dori să pot fi aşa de încrezător.

– Oare nu tot Franklin spunea că: „În lumea asta nimic nu poate fi considerat sigur, cu excepţia morţii şi a taxelor"? Am

făcut lucrurile cât am putut de bine şi am făcut tot ce s-a putut. Trebuie să avem încredere în asta.

Roşcatul dădu din cap aprobator. Îşi strânseră mâinile şi apoi plecă.

O tânără asistentă lucra la un birou impunător, din mahon, situat în exteriorul bibliotecii. Îi zâmbi Roşcatului, în timp ce acesta parcurgea cu paşi mari coridorul imens, mochetat, îndreptându-se spre ieşire.

Credea într-adevăr că totul era realizabil. Ceea ce nu putea crede era că repercusiunile ar fi aşa uşor de controlat.

„Nu că asta ar conta", se gândi, în timp ce un paznic îi deschise uşa şi păşi afară, în lumina puternică a soarelui. Scoase ochelarii de soare din buzunarul cămăşii şi şi-i puse. „Acest lucru trebuie făcut şi trebuie făcut acum."

Mergând pe aleea pavată spre maşină, Roşcatul *nu putu* să nu se gândească la faptul că fondatorii naţiunii americane comiseseră ceea ce mulţi consideraseră acte de înaltă trădare, atunci când întemeiaseră această naţiune. Gândurile îi zburară la Jefferson Davis şi liderii sudişti care întemeiaseră Confederaţia pentru a protesta faţă ceea ce ei considerau a fi represiune. Ceea ce el şi oamenii lui făceau acum nu era nici lipsit de precedent şi nici imoral.

Însă *era* periculos, nu numai pentru ei, ci şi pentru naţiune. Şi asta, mai mult ca orice, va continua să-l sperie de moarte, până când ţara se va afla pe deplin sub controlul lor.

1

Baku, Azerbaidjan

Duminică, 11.33 p.m.

David Battat îşi privi nerăbdător ceasul. Întârziaseră cu mai mult de trei minute. „Ceea ce nu trebuie să ne îngrijoreze", îşi spuse americanul scund şi agil. O mulţime de lucruri ar fi putut să-i reţină, dar vor ajunge. Ar trebui să sosească aici cu o şalupă sau cu o barcă cu motor, probabil de pe o altă ambarcaţiune, ori dinspre debarcaderul situat la aproximativ 350 de metri în dreapta sa. Oricum, *vor* sosi.

„Ar face bine să fie aşa", se gândi el. Nu-şi putea permite să greşească *şi a doua oară. Cu toate că nici prima* greşeală nu fusese din vina lui.

Battat, în vârstă de patruzeci şi trei de ani, era director al micului birou teritorial al Agenţiei Centrale de Informaţii, situat peste drum de sediul Naţiunilor Unite. Battat şi mica sa echipă aveau în responsabilitate activităţile de contraspionaj electronic. Ceea ce presupunea urmărirea aşa-zişilor „diplomaţi" străini, care îşi foloseau consulatele ca baze pentru supraveghere şi activităţi de procurare de informaţii. Battat fusese, de asemenea,

responsabil pentru supravegherea activităților agentei debutante Annabelle Hampton.

Cu zece zile în urmă, Battat sosise la ambasada americană de la Moscova. CIA făcea teste în centrul de comunicații pentru stabilirea legăturii radio cu un satelit de înaltă performanță, capabil să colecteze semnale acustice. Dacă satelitul funcționa pentru Kremlin, CIA intenționa să-l folosească și la New York pentru supravegherea secretă mai eficientă a consulatelor străine. Totuși, în timp ce Battat era la Moscova, Annabelle facilitase unui grup de teroriști infiltrarea în sediul Națiunilor Unite. Un lucru cu adevărat dureros era că tânăra o făcea pentru bani și nu din principiu. Battat ar fi putut să respecte un idealist aflat pe un drum greșit. Însă nu un profitor ordinar.

Deși Battat nu fusese acuzat oficial pentru ceea ce făcuse Annabelle, el fusese cel care îi studiase trecutul. El fusese cel care o angajase. Și „rolul ei dublu", cum fusese oficial denumit, se derulase pe timpul supravegherii lui. Din punct de vedere psihologic și politic, Battat trebuia să-și răscumpere acea greșeală. Altfel, erau mari șanse să se întoarcă în Statele Unite și să descopere că agentul operativ care fusese adus de la Washington să-i țină locul cât timp era plecat era mai nou director permanent al biroului din New York. Battat ar fi putut să se trezească în vechiul post de la Moscova și n-ar fi vrut asta. FBI-ul cunoștea toate amănuntele despre speculanțiile la bursa neagră ce făceau legea în Rusia și nu dorea să facă schimb de informații sau contacte cu CIA. Nu era nimic de făcut la Moscova, cu excepția interogării unor *aparatcik* plictisiți care nu aveau de spus decât că regretau timpurile trecute și întrebau dacă n-ar putea obține și ei o viză, oriunde la vest de Dunăre.

Battat privi peste ierburile înalte la apele întunecate din golful Baku, care se vărsau în Marea Caspică. Își ridică la nivelul ochilor camera digitală și studie prin lentilele teleobiectivului iahtul *Rachel*. Nu observă însă nici o mișcare pe puntea ambarcațiunii cu motor, cu o lungime de nouăsprezece metri. Doar câteva lumini erau aprinse pe puntea inferioară. Probabil că așteptau. Luă camera de la ochi. Se întrebă apoi dacă și pasagerii erau la fel de nerăbdători pe cât era el.

„Probabil", decise el. Teroriștii erau întotdeauna tensionați, dar concentrați. Era o combinație neobișnuită, dar și o procedură cu ajutorul căreia forțele de securitate identificau potențialii generatori de pericole în mulțimile de oameni.

Battat își privi din nou ceasul. Trecuseră cinci minute de când ar fi trebuit să sosească. Poate că așa era mai bine. Era pentru el o șansă de a simți adrenalina, de a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut. Era dificil. Nu mai fusese pe teren de aproape cincisprezece ani. La sfârșitul războiului din Afganistan era ofițer de legătură al CIA cu luptătorii de gherilă mujahedini. Raporta din zona de operații date privind efectivele, dotarea, localizarea și tacticile folosite de trupele sovietice, precum și alte detalii operaționale – orice ar fi avut nevoie forțele armate, dacă ar fi fost vreodată nevoie să lupte împotriva sovieticilor sau a soldaților antrenați de aceștia. Asta se întâmpla demult, pe când Statele Unite aveau încă oameni pe teren care procurau informații importante, de la prima sursă, în locul sateliților ce colectează fotografii și trasmisii audio, pe care echipe de experți trebuie apoi să le interpreteze. Foști agenți de teren precum Battat, care fuseseră instruiți în domeniul HUMINT – informații procurate prin surse umane – îi numeau pe acești experți „ghicitori norocoși", deoarece se înșelau tot atât de des pe cât aveau dreptate.

Acum, purtând bocanci negri, blugi, mănuși din piele, un pulover negru pe gât și o șapcă de baseball, Battat urmărea un posibil nou inamic. Unul dintre acei sateliți pe care el îi ura interceptase o comunicare pe timpul unui test făcut la Moscova. Din motive încă necunoscute, un grup numit Dover Street se întâlnea pe *Rachel*, o presupusă ambarcațiune, ca să-l preia pe Harponier. Dacă era același Harponier pe care CIA nu reușise să pună mâna în Beirut și în Arabia Saudită, atunci îl voiau. În ultimii peste douăzeci și cinci de ani, acesta fusese responsabil

pentru moartea a sute de americani în atentate teroriste cu bombă. După analizarea conținutului mesajului împreună cu Washingtonul, se decisese ca Battat să fotografieze persoanele și să se întoarcă la consulatul american din Baku pentru confirmarea identității. Apoi, ambarcațiunea avea să fie urmărită prin satelit, iar o echipă de la forțele speciale ar fi fost trimisă de urgență din Turcia pentru a-l elimina. Fără dezbateri pe marginea extrădării, fără controverse politice, doar o frumoasă scoatere din scenă ca în vremurile bune. Cu metode de felul celor pe care CIA obișnuia să le utilizeze înainte ca episodul Iran-Contra[1] să dea operațiunilor clandestine o proastă reputație.

Înainte ca „măsurile oportune“ să fie înlocuite de „planuri oportune“. Înainte ca bunele maniere să înlocuiască buna guvernare.

Battat sosise cu avionul la Baku. După formalitățile vamale, se urcase în metroul aglomerat, dar curat, având ca destinație stația Katai, situată la malul mării. Călătoria costase echivalentul a trei cenți, iar toată lumea fusese excesiv de politicoasă, ajutându-se la urcare și la coborâre și așteptându-i pe cei întârziați.

Ambasada Statelor Unite din Baku menținea un mic birou teritorial CIA, în care erau încadrați doi agenți. Se presupunea că aceștia erau cunoscuți poliției azere și de aceea executau rar misiuni pe teren. În schimb, ori de câte ori era cazul, foloseau personal din afara biroului. Ambasada nu dorea ca astfel de acțiuni să fie prezentate ca fiind în centrul preocupărilor sale. Însă tensiunile dintre Statele Unite și Azerbaidjan erau în creștere din cauza petrolului caspic. Republica azeră încerca să invadeze piața cu petrol ieftin pentru a-și susține economia neperformantă. Acest lucru reprezenta un imens prejudiciu potențial pentru

[1] Referire la episodul denumit și Irangate – scandal politic declanșat în 1989 în SUA, pe timpul mandatului președintelui Reagan, referitor la vânzarea în secret de arme de către guvernul american Iranului, în vederea eliberării unor ostatici deținuți în Liban de către milițiile proiraniene; profiturile obținute au fost folosite pentru dotarea cu armament a gherilelor Contra din Nicaragua. (n.tr.)

companiile americane din domeniu, care nu aveau o prezență notabilă în zonă – reminescență din timpul Uniunii Sovietice. Biroul CIA din Moscova nu dorea să intensifice aceste tensiuni.

Battat își petrecuse sfârșitul după-amiezii plimbându-se pe o porțiune de plajă, în căutarea unei anumite ambarcațiuni. Când o găsise, ancorată la aproape 300 de metri de țărm, se așezase confortabil pe o stâncă joasă și plată, situată într-un stufăriș des și înalt. Acum aștepta, cu rucsacul, sticla de apă și rația de hrană la îndemână, precum și cu camera foto agățată de gât.

Mirosul de aer sărat și de petrol de la instalațiile portuare era puternic în această zonă, mai puternic decât oriunde în lume. Aproape că îi ardea nările. Dar îi plăcea. Adora nisipul de sub tălpile sale de cauciuc, briza rece de pe obraz, transpirația din palme și bătăile accelerate ale inimii.

Battat se întreba cam câți invadatori străini navigaseră în aceste ape, poate chiar în acest loc. Perșii în secolul al XI-lea. Mongolii în secolele al XIII-lea și al XIV-lea. Rușii în secolul al XVIII-lea, apoi perșii din nou, apoi sovieticii. Nu putea aprecia dacă el însuși făcea parte dintr-un dramatic spectacol al istoriei sau dintr-un monstruos și interminabil viol.

„Nu că asta ar avea vreo importanță“, își spuse el. Nu era aici pentru a apăra Azerbaidjanul. Scopul lui era să se reabiliteze și să apere interesele americane. Culcat în stuful înalt din această porțiune izolată de plajă, Battat se simțea de parcă nu ar fi fost niciodată departe de operațiunile din teren. Pericolul îl făcea să se simtă astfel. Era ca un cântec duios sau ca un miros familiar de mâncare, un reper distinctiv în sufletul său. Și asta îi făcea, de asemenea, plăcere. Se simți bine pentru ceea ce făcea. Nu numai că-și răscumpăra greșeala făcută cu Annabelle, dar și pentru că astfel era corect.

Battat era aici de aproape șapte ore. Convorbirile pe care le interceptaseră, ce avuseseră loc în rețele de telefonie mobilă, dădeau de înțeles că preluarea fusese stabilită pentru ora 11.30 p.m.

Era de presupus că Harponierul va fi acolo pentru a cerceta locul, indiferent unde ar fi fost, apoi să plătească şi să plece.

Tocmai atunci, se întâmplă ceva la bordul navei. Un tambuchi se deschise şi un bărbat urcă pe punte. Battat continuă să privească atent în acea direcţie. Bărbatul porni un radio. Se auziră sunete ce păreau a fi acordurile unor melodii populare locale. Poate că era un semnal. Battat scrută atent întinderea de apă.

Dintr-odată, un antebraţ îi imobiliză gâtul, lansat din spatele său, şi îl smulse de jos. Se sufoca. Încercă să-şi strecoare bărbia în articulaţia cotului, pentru a se elibera din strânsoare şi a putea respira, dar atacatorul era experimentat. Îl strangula pe Battat cu braţul drept, iar cu mâna stângă îi împingea capul, astfel încât să nu-l poată întoarce. Battat încercă să repeadă un cot în spate, către abdomenul agresorului, dar acesta stătea într-o parte. În cele din urmă, încercă să se întoarcă şi să apuce umărul braţului de sprijin al atacatorului, pentru a-l răsturna.

Agresorul contraatacă, răsturnându-i corpul pe spate şi ridicându-l de la pământ. Deşi Battat reuşise să-i prindă agresorului umărul, nu-l putuse trânti la pământ. Acum picioarele lui erau ridicate de pe sol şi nu mai avea nici un sprijin pentru a-şi finaliza acţiunea. Lupta durase cinci secunde. Braţul atacatorului comprima carotida americanului dintr-o parte, ceea ce duse rapid la încetarea irigării creierului cu sânge şi la pierderea cunoştinţei. Pentru a nu risca nimic, agresorul continuă să-i preseze artera timp de încă o jumătate de minut. Apoi dădu drumul corpului fără vlagă pe nisip.

Harponierul îşi introduse mâna în buzunarul gecii. Scoase o seringă, înlătură ambalajul din plastic şi îl injectă pe bărbat în gât. După ce şterse o picătură de sânge, aprinse o lumină de semnalizare, pe care o mişcă de câteva ori înainte şi înapoi. O altă lumină îi răspunse de pe *Rachel*.

Apoi ambele lumini se stinseră. Câteva momente mai târziu, o barcă pneumatică cu motor fu lăsată la apă de pe iaht şi se îndreptă către ţărm.

2

Camp Springs, Maryland

Duminică, 4.12 p.m.

Paul Hood era aşezat într-un fotoliu, în colţul camerei mici de hotel, luminate de ecranul televizorului. Draperiile grele erau trase şi începuse un meci de fotbal, dar Hood nu îl urmărea. Alte imagini i se derulau acum în faţa ochilor. Imagini din cei peste şaisprezece ani de căsnicie.

„Imagini vechi, în noua mea casă", se gândi el.

„Casă" însemna un apartament oarecare, la etajul cinci al clădirii Days Inn, de pe Mercedes Boulevard, aflat foarte aproape de Baza Aeriană Andrews. Hood se mutase aici sâmbătă, târziu în noapte. Deşi ar fi putut locui la un motel chiar lângă baza unde se afla Centrul de Comandă, alesese să poată sta departe de serviciu. Ironia sorţii. Tocmai devotamentul lui Hood pentru Centrul de Comandă îl costase căsnicia.

Sau cel puţin aşa susţinuse soţia lui.

În ultimii ani, Sharon Hood devenise din ce în ce mai enervată de orele lungi pe care soţul ei le petrecea la Centrul de

Comandă. Devenea încordată și furioasă de fiecare dată când, din cauza unei crize internaționale, el pierdea vreunul dintre recitalurile de vioară ale fiicei lor, Harleigh, sau vreunul dintre meciurile fiului lor, Alexander. Era furioasă din cauza faptului că practic toate vacanțele pe care le plănuiau trebuiau anulate din pricina unui atentat sau a unui asasinat, care necesita toată atenția lui. Nu putea suporta când îl vedea vorbind la telefon cu directorul adjunct Mike Rodgers, chiar și atunci când era cu familia, despre cum se comporta Centrul de Comandă regional mobil în testările de pe teren, sau când discuta cu Bob Herbert, șeful Informațiilor, despre ce ar fi putut să facă, pentru a întări noua relație cu centrul omolog rus din Sankt Petersburg.

Dar Hood nu considerase niciodată că munca în sine era adevărata problemă. Era vorba de o chestiune mai veche și mai profundă.

Chiar și atunci când el își dăduse demisia din funcția de director al Centrului de Comandă și se dusese la New York pentru un spectacol al lui Harleigh, la o recepție a Națiunilor Unite, Sharon tot nu fusese mulțumită. Era geloasă că toate celelalte mame de la petrecere îi acordau atenție. Sharon își dăduse seama că femeile erau atrase de Hood pentru că acesta fusese un primar celebru al orașului Los Angeles. După aceea, deținuse o funcție însemnată la Washington, în centrul puterii. Pentru Sharon nu conta că faima și autoritatea nu erau importante pentru Hood. Nu conta că replicile pe care el le dădea femeilor erau întotdeauna politicoase, dar scurte. Sharon știa doar că trebuia să îl împartă iar pe soțul ei cu ceilalți.

Apoi venise coșmarul. Harleigh și ceilalți tineri muzicieni fuseseră luați ostatici în camerele Consiliului de Securitate, de către foști luptători din trupele Națiunilor Unite de menținere a păcii. Hood o lăsase pe Sharon la centrul de criză – cu personal insuficient – al Departamenului de Stat, pentru ca el să poată supraveghea eforturile din umbră, pe deplin reușite, ale Centrului de Comandă, de a-i salva pe adolescenții și pe delegații străini

luați ostatici. Însă, în ochii lui Sharon, aceasta fusese încă o ocazie când nu-l avusese lângă ea. După ce se întorseseră la Washington, își dusese imediat copiii la părinții ei din Old Saybrook, Connecticut. Sharon spusese că voia să o ducă pe Harleigh departe de haita de ziariști care îi urmărise copiii de la New York.

Hood nu se putea împotrivi. Harleigh văzuse cum o prietenă de-a ei fusese grav rănită și mai mulți oameni executați. Ea însăși fusese aproape de moarte. Suferise consecințele clinice ale tulburărilor de stres posttraumatic pricinuite de amenințarea cu arma; și ei și celor din jurul ei le fusese amenințată integritatea fizică; frica și neputința puseseră stăpânire pe ea; și reacționa cu vinovăție la faptul că supraviețuise. După toate astea, Harleigh fusese înconjurată de reflectoarele televiziunilor și de urletele ziariștilor, cel mai grav lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Însă Hood știa că erau și alte motive pentru care soția sa se întorsese la Old Saybrook. Sharon însăși simțea nevoia să plece. Voia să simtă confortul și siguranța casei părintești, pentru a se putea gândi la viitorul ei.

La viitorul *lor*.

Hood stinse televizorul. Puse telecomanda pe noptieră, se întinse pe maldărul de perne și își îndreptă privirea spre tavan. Numai că nu văzu tavanul. Hood văzu chipul palid al lui Sharon și ochii ei căprui. Îi văzu așa cum fuseseră vineri, când soția lui venise acasă și îi ceruse să divorțeze.

Asta nu fusese o surpriză. Fusese, într-un fel, o ușurare. După ce Hood se întorsese de la New York, avusese o scurtă întâlnire cu președintele pe tema refacerii legăturilor dintre Statele Unite și Națiunile Unite. Odată întors la Casa Albă, conectându-se din nou la realitate, se gândi să își schimbe decizia de a demisiona de la Centrul de Comandă. Îi plăcea ocupația pe care o avea: provocarea, implicațiile, riscul. Vineri seara, după ce Sharon îi comunicase hotărârea ei, ar fi putut să revină asupra deciziei de a demisiona, cu conștiința împăcată.

Sâmbătă, când Hood și Sharon discutaseră din nou, detașarea emoțională începuse deja să se arate. Hotărâseră ca Sharon să folosească avocatul familiei. Cât despre Paul, ofițerul jurist al centrului, Lowell Coffey III, avea să îi recomande pe cineva. Totul se petrecea foarte decent, chibzuit și formal.

Marile probleme în privința cărora încă mai trebuia luată o decizie erau dacă să le spună copiilor despre asta sau nu și dacă se cuvenea ca Hood să plece imediat din casă. El o sunase pe Liz Gordon, psihologul centrului, care o tratase pe Harleigh, înainte ca aceasta să fie dată pe mâna unui psihiatru specializat în tratarea tulburărilor posttraumatice. Liz îl sfătui pe Hood să fie extrem de calm în prezența lui Harleigh. El era singurul membru al familiei care fusese cu ea în timpul asediului. Ar fi fost bine ca Harleigh să asocieze puterea și blândețea lui cu un sentiment de siguranță. Asta ar fi ajutat-o să își revină mai repede. Liz mai menționă că, în ciuda instabilității cauzate de plecarea tatălui, conflictul din ce în ce mai acut dintre cei doi soți era mult mai primejdios. Din cauza acestor tensiuni, Harleigh avea să-l vadă într-o lumină nu tocmai favorabilă. Liz îi mai spuse că fata trebuia să înceapă terapia intensivă cât de curând posibil. Dacă nu rezolvau problema, risca să fie afectată din punct de vedere psihologic pentru tot restul vieții.

După discuția cu Liz Gordon, Hood și Sharon deciseseră să le spună copiilor, deschis și cu calm, care era situația. Întâlnindu-se pentru ultima oară ca o familie, luaseră loc în aceeași cameră în care își așezaseră pomul de Crăciun în fiecare an, îi învățaseră pe copii să joace Monopoly, șah și își sărbătoriseră zilele de naștere. Alexander păruse să suporte bine situația, de îndată ce fusese asigurat că viața lui nu se va schimba prea mult. Harleigh fusese supărată la început, crezând că totul se întâmpla din cauza a ceea ce pățise ea. Însă Hood și soția lui o asigurară că nu era așa și că vor fi întotdeauna alături de ea.

Când terminaseră discuția, Sharon și Harleigh luaseră cina acasă, iar Hood îl dusese pe Alexander în locul lor favorit, Corner

Bistro, un bistrou pe care Sharon, adepta mâncărurilor dietetice, îl numea „Bistroul Coronerului". Hood se străduise să pară vesel și se simțiseră bine împreună. Apoi se întorsese acasă, împachetase rapid și în liniște câteva lucruri și plecase spre noua lui casă.

Hook își aruncă privirea în camera de hotel. Văzu un birou acoperit cu sticlă, pe care erau o mapă, o lampă și un pliant cu cărți poștale. Un pat uriaș. Un covor imens care se asorta cu draperiile groase. Copia înrămată a unui tablou întruchipând un arlechin, ale cărui haine se asortau cu covorul. Un șifonier prevăzut cu un spațiu pentru un frigider mic și cu un alt spațiu pentru televizor. Și, desigur, un sertar cu o Biblie înăuntru. Mai erau și o noptieră cu o lampă asemănătoare celei de pe birou, patru coșuri de gunoi, un ceas și o cutie cu șervețele pe care le adusese de la baie.

„Noua mea casă", se gândi iarăși.

În afară de laptopul de pe birou și de fotografiile cu copiii – făcute în anul școlar trecut și păstrate încă în ramele lor vechi de carton –, nimic nu îi amintea de casă. Petele de pe covor nu erau de la sucul de mere pe care îl vărsase Alexander când era mic. Arlechinul din tablou nu fusese desenat de Harleigh. Frigiderul nu era plin de șiruri întregi de bidoane de plastic, ce conțineau sucul ăla mizerabil, cu aromă de iaurt, de kiwi și de căpșune, care îi plăcea lui Sharon. Pe televizorul din cameră nu puteau vedea casetele video de la zilele de naștere, de la chefurile la piscină sau de la aniversările rudelor ori ale colegilor de serviciu care dăduseră petreceri de adio. Hood nu privise niciodată răsăritul sau apusul soarelui de la această fereastră. În acest pat, nu avusese niciodată gripă și nici nu simțise mișcând copilul încă nenăscut. Dacă și-ar striga copiii, nu ar veni nimeni.

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Se întoarse să se uite la ceas, să facă orice ar fi putut rupe succesiunea de gânduri și de imagini din mintea sa. Cât de curând, trebuia să fie pregătit. Timpul – și guvernul – nu se opresc pentru nimeni. Încă mai avea obligații profesionale. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu îi venea să se ducă nicăieri. Să vorbească, să pară fericit, așa cum

făcuse cu fiul lui, să se întrebe cine știa și cine nu, în mașinăria de mesaje instant numită zvonistica Washingtonului.

Se uită spre tavan. O parte din el își dorise ca toate aceste lucruri să se întâmple. Hood voia să aibă libertatea de a-și face meseria. Voia să nu mai fie judecat și criticat de Sharon. Voia, de asemenea, să nu își mai dezamăgească soția.

Însă o altă parte din el, care era și cea mai importantă, se întrista profund după toate cele întâmplate. Nu aveau să mai existe experiențe împărtășite, iar copiii urmau să sufere din cauza lipsei părinților. Când își dădu seama de deznodământul divorțului și durerea îl lovi în moalele capului, Hood dădu frâu liber lacrimilor.

3

Washington D.C.

Duminică, 6.32 p.m.

Prima Doamnă, Megan Catherine Lawrence, în vârstă de 61 de ani, se opri în fața unei oglinzi cu picior aurit, datând de la sfârșitul secolului al XVII-lea, aflate deasupra unei comode cu care se potrivea de minune. Înainte de a-și lua mănușile albe și de a ieși din salonul de la etajul trei, își aranjă pentru ultima oară părul argintiu, scurt și drept, precum și rochia din satin alb. Pe deplin satisfăcută, doamna înaltă, subțire și elegantă traversă covorul sud-american din colecția președintelui Herbert Hoover și intră în dormitorul prezidențial. Camera de toaletă a președintelui se afla în direcția opusă. De îndată ce ieși, privi pereții albi luminați de lămpi și perdelele Kennedy de culoare albastru-deschis, patul care fusese folosit pentru prima dată de Grover și de Frances Cleveland, balansoarul în care devotata și delicata Eliza Johnson așteptase o veste de la procesul pentru înaltă trădare al soțului ei Andrew, în anul 1868, și noptiera pe care cel de-al șaptelea președinte, Andrew Jackson, punea în fiecare seară un portret în

miniatură al defunctei sale soţii, pe care îl scotea de lângă piept, unde îi era locul, şi îl aşeza lângă Biblia din care ea obişnuia să citească, asigurându-se astfel că primul lucru pe care îl va vedea în fiecare dimineaţă va fi chipul ei.

În timp ce se uita prin cameră, Megan zâmbi. Când se mutaseră pentru prima oară la Casa Albă, prietenii şi cunoştinţele obişnuiau să-i spună: „Trebuie să fie extraordinar să ai acces la toate informaţiile secrete despre creierul dispărut al preşedintelui Kennedy şi despre extratereştrii de la Roswell". Ea le spusese că secretul era acela că nu existau informaţii secrete. Singurul lucru extraordinar era că, după aproape şapte ani cât trăise la Casa Albă, Megan încă se înfiora pentru că se afla aici, printre fantomele trecutului, înconjurată de măreţie, artă şi istorie.

Soţul ei, fostul guvernator Michael Lawrence, era preşedinte al Statelor Unite de un mandat, când, din cauza unei serii de răsturnări la Bursa de Valori, conservatorii moderaţi pierduseră la mustaţă alegerile în faţa outsiderilor din Washington, Ronald Bozer şi Jack Jordan. Experţii fuseseră de părere că preşedintele era o ţintă din cauza averii pe care familia o făcuse din cherestea de sequoia din Oregon, din moment ce nu prea fusese afectat de căderea bursei. Michael Lawrence nu se împăcase cu situaţia, nu era un om care renunţă uşor. Decât să devină un partener simbolic în vreo firmă de avocatură sau să se alăture consiliului director în afacerea sa de familie, fostul preşedinte rămăsese la Washington, îşi formase o fundaţie nonpartizană de analiză şi prognoză politică, numită American Sense, devenind un manager activ. Următorii opt ani îi folosise ca să găsească soluţii pentru rezolvarea sau analizarea unor chestiuni care nu merseseră în primul său mandat, de la politica economică, la cea externă sau la programele sociale. Membrii fundaţiei sale participau la talk-show-uri duminica dimineaţa, elaborau lucrări ce nu erau destinate publicului, publicau cărţi şi ţineau discursuri. Cu un vicepreşedinte neînsemnat drept contracandidat şi un nou vicepreşedinte de partea sa – senatorul de New York Charles

Cotten – Michael Lawrence câştigase decisiv alegerile. Cota lui de popularitate rămăsese la un nivel apropiat de 60 la sută, iar alegerile fuseseră considerate un *fait accompli*[1].

Megan traversă salonul către camera de toaletă a preşedintelui. Uşa era închisă, singurul mod de a păstra căldura în încăperea în care curentul venise la pachet cu bătrânii pereţi şi cu istoria casei. Asta însemna că probabil soţul ei era încă sub duş, lucru surprinzător de altfel. Oaspeţi aleşi aveau să vină la ora şapte, în biroul de la etajul doi, pentru o mică recepţie privată de o jumătate de oră. De obicei, soţului ei îi plăcea să fie gata cu cincisprezece minute înainte, să îşi ia teancul gros de dosare şi să revizuiască preferinţele, antipatiile, pasiunile şi datele personale ale oaspeţilor străini. În seara aceea, avea să îi primească pe ambasadorii proaspăt numiţi ai Suediei şi Italiei, care soseau înainte de a merge la o cină oficială, dată în cinstea delegaţilor-cheie ai Naţiunilor Unite. Predecesorii lor fuseseră asasinaţi în timpul asediului recent, iar cei care îi înlocuiseră fuseseră numiţi foarte rapid, pentru a arăta lumii că terorismul nu putea opri acţiunile diplomatice, şi nici pe cele pentru pace. Preşedintele voia să aibă ocazia de a-i întâlni pe cei doi în particular. După aceea, puteau să coboare în Salonul Albastru pentru o recepţie formală înainte de cină, împreună cu alţi delegaţi influenţi ai Naţiunilor Unite. Lucrurile importante aveau să se petreacă la cină, care fusese concepută să demonstreze unitate şi sprijin, după atacul din săptămâna precedentă.

Preşedintele se întorsese cu puţin înainte de ora şase, prin urmare, trebuia să fi avut destul timp să facă duş şi să se bărbierească. Megan nu putea înţelege ce îl reţinea atât. Poate că vorbea la telefon. Oamenii lui încercau pe cât posibil să oprească apelurile către reşedinţa privată, dar în ultimele zile continuase să primească din ce în ce mai multe telefoane, uneori dimineaţa foarte devreme. Ea nu voia să doarmă într-unul dintre dormitoarele

[1] Fapt împlinit (în lb. franceză, în original)

pentru oaspeţi, dar nici nu mai era la vârsta tinereţii. Cu ani în urmă, când începuseră prima campanie pentru o funcţie publică, două sau trei ore de somn îi erau suficiente. Nu mai mult. Situaţia soţului era chiar mai gravă. Părea mai obosit decât de obicei şi avea nevoie disperată de odihnă. Criza de la sediul Naţiunilor Unite îi obligase să anuleze o vacanţă plănuită în nord-vest, pe care nu o putuseră reprograma.

Prima Doamnă se opri în faţa uşii şi ascultă. Duşul nu se auzea şi nici nu curgea apă în cadă. Iar la telefon nu părea să vorbească.

– Michael?

Soţul nu îi răspunse. Răsuci mânerul de alamă aurită şi deschise uşa.

În faţa băii era o anticameră îngustă. Într-o nişă, în dreapta, se afla un şifonier din lemn de cireş, în care valetul punea hainele de zi ale preşedintelui. Într-o nişă din partea stângă era o masă de toaletă tot din lemn de cireş, iar deasupra ei se afla o oglindă de perete puternic luminată. Preşedintele purta un halat de baie de un albastru intens. Stătea acolo, respirând greu, cu ochii mici şi albaştri plini de furie. Avea mâinile pe lângă corp, iar pumnii îi erau strânşi.

– Michael, te simţi bine?

O fulgeră cu privirea. Nu îl văzuse niciodată atât de furios şi de... dezorientat, acesta era cuvântul care îi veni în minte. Se înspăimântă foarte tare.

– Michael, ce s-a întâmplat?

El se uită din nou în oglindă. Privirea îi deveni calmă şi mâinile i se relaxară. Începu să respire cu mai multă uşurinţă. Apoi se aşeză încet pe un scaun din lemn de nuc, în faţa măsuţei de toaletă.

– Nu-i nimic, răspunse el. Sunt bine.

– Nu araţi prea bine, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Acum câteva clipe arătai ca şi cum ai fi vrut să iei pe cineva la bătaie, adăugă Megan.

Michael clătină din cap.

– Mi-a rămas prea multă energie de la exerciţiile fizice, replică el.

– De la exerciţii? Credeam că ai fost într-o şedinţă.

– Tocmai am făcut nişte exerciţii de mobilitate, replică el. Senatorul Samuels le face în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară timp de zece minute. Spune că asta îl ajută să îşi elibereze tensiunea atunci când nu poate merge la sala de sport.

Megan nu îl crezu. Soţul ei transpira foarte uşor când făcea exerciţii fizice. Acum, fruntea şi buza superioară îi erau uscate. Se petrecea ceva cu el. Păruse din ce în ce mai distant în ultimele zile, iar asta începea să o sperie.

Înaintă, se apropie de el şi îi atinse faţa.

– Te frământă ceva, dragule, spuse ea. Vorbeşte cu mine.

Preşedintele o privi.

– Nu s-a întâmplat nimic, zise el. Ultimele zile au fost cam grele, atâta tot.

– Te referi la telefoanele din timpul nopţii?

– Şi la ele, şi la tot ceea ce se întâmplă, răspunse preşedintele.

– E mai rău decât de obicei?

– Într-un fel, zise el.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu acum, replică el, încercând să zâmbească.

Vocea lui gravă îşi recăpătă ceva din puterea şi încrederea obişnuite, iar ochii îi scânteiară uşor. Preşedintele îi luă mâinile într-ale lui şi se ridică. Se aplecă peste ea şi o măsură cu privirea.

– Araţi minunat.

– Mulţumesc, spuse Megan. Dar tot mă îngrijorezi.

– Nu te îngrijora, afirmă el. Privi spre dreapta. Pe un raft era un ceas din aur care îi aparţinuse lui Thomas Jefferson. E târziu, zise preşedintele. Ar trebui să mă pregătesc.

– O să te aştept, îi răspunse ea. Şi ai grijă cu ochii.

– Cu ochii? întrebă el, privindu-se în oglindă.

Se trezise chiar mai devreme decât ea în dimineaţa aceea, iar ochii îi erau foarte injectaţi. Nu era tocmai bine ca un individ într-o poziţie de mare răspundere să pară slăbit sau obosit.

– N-am dormit foarte bine azi-noapte, recunoscu el, atingând şi trăgând de pielea din jurul ochilor. Câteva picături vor rezolva problema. Preşedintele se întoarse către soţia sa şi o sărută cu tandreţe pe frunte. Totul e în ordine, îţi promit, continuă el, apoi zâmbi din nou şi se întoarse.

Megan îşi privi soţul îndreptându-se încet către baie şi închizând uşa. Îl auzi dând drumul la duş. Ascultă. De obicei, Michael fredona melodii vechi de rock'n'roll când era la duş. Uneori chiar cânta. În seara aceasta era tăcut.

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, Megan nu credea ce îi spusese soţul ei. În relaţiile cu ceilalţi, nici nu politician nu era pe deplin sincer. Uneori, trebuiau să spună ceea ce alegătorii şi rivalii politici voiau să audă. Dar Michael era, de fapt, un om sincer, cel puţin cu Megan. Când îl privea în ochi, ştia dacă ascundea ceva sau nu. Şi dacă ascundea, Megan îl îndupleca de cele mai multe ori să îi povestească despre ce era vorba.

Azi nu se întâmplase aşa, iar asta o îngrijora foarte mult. Deodată, se temea foarte tare pentru el.

Megan se îndreptă încet către camera sa de toaletă. Îşi puse mănuşile şi încercă să se concentreze asupra chestiunilor pe care le avea de făcut în următoarele patru ore. Trebuia să fie o gazdă prietenoasă. Trebuia să fie plină de amabilitate şi să le facă multe complimente soţiilor delegaţilor. Cel puţin, erau oameni pe care nu îi cunoştea. Îi era mai uşor să îşi ascundă sentimentele când se afla în preajma străinilor. Ei nu aveau de unde şti că ea juca de fapt un rol.

Şi chiar *va fi* un rol.

Megan se întoarse în dormitor. Lângă partea ei de pat, se afla un mic birou Tambour din mahon, datând de la începutul secolului al XIX-lea. Luă un dosar de pe birou şi trecu în revistă lista invitaţilor, acordând o atenţie deosebită numelor delegaţilor

străini şi ale soţiilor acestora. În dreptul fiecărui nume era un ghid fonetic, iar ea repetă pronunţiile cu voce tare. Numele i se păreau uşoare Primei Doamne. Avea o afinitate pentru limbi străine şi plănuia să devină translator atunci când îl cunoscuse pe soţul ei şi se căsătoriseră. Ca o ironie, chiar dorise să lucreze pentru Naţiunile Unite.

Megan închise dosarul şi îl aşeză pe birou. Îşi aruncă privirea prin cameră. Magia era încă acolo, cu spiritele ei ascunse şi cu ecou de grandioasă operă dramatică. Şi conştientiză un lucru pe care nu îl simţea adesea. Aici, într-o casă care era pur şi simplu urmărită de toate privirile din lume.

Simţi brusc un puternic sentiment de izolare.

4

Baku, Azerbaidjan

Luni, 2.47 p.m.

David Battat se trezi încet.

Aerul mării era răcoros și începea să devină aspru. David era întins pe burtă, iar fața îi era îndreptată spre stufărișul de la malul apei. Avea pe obraji o umezeală rece, vapori condensați venind dinspre Marea Caspică.

Încercă să se miște, dar își simți capul greu ca un bolovan. Avea gâtul uscat și îl durea ceafa. O atinse ușor și tresări. Zona era plină de zgârieturi și extrem de dureroasă. Aparatul de fotografiat dispăruse. Echipa CIA de la Moscova nu va putea analiza fotografiile pe care le făcuse ca să vadă cine altcineva ar mai fi putut fi pe vas sau să calculeze ce încărcătură avea acesta, după poziția liniei de plutire. Muniția de artilerie și rachetele cântăreau mult mai mult decât dacă ar fi fost vorba de explozibil, bani sau droguri.

Battat încercă să se ridice de pe pământ. Simți o durere ascuțită, ca și cum cineva i-ar fi bătut un cui în ceafă. Căzu, așteptă câteva secunde și încercă iar, de data aceasta și mai lent. Reuși

să își adune genunchii sub el, apoi se așeză și privi în depărtare apa întunecată.

Rachel dispăruse. Fusese un fiasco total. Îi plăcea sau nu, trebuia să transmită știrea la Moscova cât mai repede.

Battat se întinse din nou pe sol, simțind cum îi pulsează capul. Se sprijini pe antebrațe, punându-și fruntea pe pământul rece și încercă să înțeleagă ce îl durea. Căută tot acum să priceapă ce anume se întâmplase.

De ce era încă în viață? se întrebă Battat. Harponierul nu lăsase niciodată pe cineva să supraviețuiască. De ce l-ar fi lăsat pe el?

Apoi îi trecu prin minte că poate fusese răpus înainte ca Harponierul să fi ajuns acolo. Poate vreun tâlhar de pe coastă trecuse prin zonă, îi văzuse aparatul și rucsacul și se hotărâse să i le fure. Nu putea decide ce era mai rău: să-și lase ținta să scape sau să fie jefuit. Nu că ar fi contat. Ambele situații erau defavorabile.

Agentul respiră adânc și se ridică ușor, mai întâi din nou în genunchi, apoi în picioare. Nu avea echilibru, iar capul îi zvâcnea. Se uită în jur după rucsac. Dispăruse și acesta. Fără lanternă, nu avea nici o șansă să caute prin împrejurimi urme de pași sau alte indicii.

Își privi ceasul. Încheietura îi tremura și își folosi mâna liberă pentru a o liniști. În mai puțin de trei ore aveau să se ivească zorii. Pescarii aveau să apară în curând, iar Battat nu voia să fie văzut acolo. Chiar și în cazul în care nu ar fi trebuit să supraviețuiască, nu voia să știe nimeni de asta. Se depărtă încet de țărm, cu capul pulsând. Fiecare înghițitură era dureroasă, iar gulerul puloverului îi freca gâtul rănit.

Dar aceste dureri nu contau.

Cea mai mare durere era conștiința faptului că eșuase.

5

Washington, D.C.

Duminica, 8.00 p.m.

Imediat ce intră în Casa Albă prin poarta de est, Paul Hood își aminti de prima vizită cu copiii aici. Hood venise la Washington pentru o conferință a primarilor. Pe atunci, Harleigh avea opt ani, iar Alexander șase. Pe băiețel nu îl impresionaseră nici impunătorul tablou cu Abraham Lincoln, al lui G.P.A. Healy, nici splendidele scaune din Salonul Albastru aduse de James Monroe, și nici măcar agenții serviciilor secrete. El mai văzuse picturi, scaune și ofițeri de poliție și în Los Angeles. Spectaculosul candelabru din Salonul Oficial abia dacă merita să-i arunci o privire, iar în Grădina Trandafirilor erau doar flori și iarbă. Dar pe când traversau pajiștea spre E Street, băiețelul văzuse în sfârșit ceva care îl impresionase.

Castani.

Castanele verde-închis ce creșteau din copacii puternici semănau foarte bine cu mici mine plutitoare, prevăzute cu antene care ieșeau din toate părțile. Alexander era convins că acestea

erau mici bombe care îi țineau pe spioni la distanță. Când îi loveau în cap, castanele explodau. Tatăl lui Alexander intrase în joc, chiar luase câteva castane, cu grijă, desigur, pentru a le planta acasă. În cele din urmă, Harleigh își prinsese tatăl în flagrant, în clipa în care călca pe una dintre castanele proaspăt plantate, iar aceasta nu explodase.

Sharon nu fusese niciodată de acord cu această minciună. Era de părere că încuraja militarismul. În schimb, Hood considera că era vorba doar de imaginația unui băiețel, nimic mai mult.

Erau rare ocaziile când Paul Hood venea la Casa Albă fără să se gândească la castane. Seara aceasta nu făcea excepție, doar că, pentru prima dată după mulți ani, Hood își dorea foarte tare să se ducă în spate și să culeagă câteva. Să i le ducă fiului său ca pe un simbol, ca pe o amintire a vremurilor bune petrecute împreună. În plus, decât să facă tot ce făcea acum, mai bine se plimba prin jur.

Se îmbrăcase în smoching, venise cu mașina până la Casa Albă și își prezentase invitația scrisă caligrafic la poarta de est. Acolo, un tânăr agent al Serviciului Secret îl întâmpinase și îl condusese spre Salonul Roșu, care se învecina cu Salonul Oficial. Președintele și Prima Doamnă se aflau încă alături, în Salonul Albastru, care era următoarea încăpere. Deși nimeni nu recunoștea, Salonul Roșu, fiind mai mic – și folosit de obicei pentru primirea primelor doamne –, era destinat oaspeților mai puțin importanți.

Hood recunoscu anumite persoane care se aflau acolo, deși în realitate nu le cunoștea personal. Pe unii dintre ei îi știa de la conferințe, pe alții de la ședințe, iar pe cei mai mulți de la alte mese oficiale la care participase aici. Casa Albă organiza două sute cincizeci de dineuri în fiecare an, iar el era invitat la cel puțin cincisprezece dintre ele. Trecutul său în slujba orașului Los Angeles, unde cunoscuse într-adevăr persoane faimoase – actori, bancheri și spioni –, făcea din el un oaspete ideal. Putea vorbi cu generali, cu lideri mondiali, cu diplomați, reporteri,

senatori şi cu soţiile acestora, informându-i şi discutând cu ei fără a-i ofensa. Ceea ce era cu adevărat un lucru important.

La astfel de evenimente era de obicei însoţit de Sharon. Lucrând în domeniul alimentaţiei dietetice, ea era cel mai adesea nemulţumită de mâncare, deşi îi plăceau întotdeauna decorurile, care proveneau din diferite administraţii şi din diferite secole. Când Sharon nu putea fi prezentă, îl însoţea consilierul de relaţii publice al Centrului de Comandă, Ann Farris. Ei îi plăcea orice fel de mâncare cu care era servită şi, spre deosebire de Sharon, discuta cu plăcere cu oricine se aşeza alături de ea.

Aceasta era prima dată când Hood venise singur. Fără a ţine seama de modul în care Casa Albă ar putea interpreta acest lucru, Hood nu o considera pe Mala Chatterjee ca fiind partenera sa. Tot singură venea şi doamna secretar general al Naţiunilor Unite, care primise un loc la masa lui Hood, chiar în stânga lui.

Hood deschise uşa şi cuprinse cu privirea salonul lung, inundat de lumina candelabrului. În salon fuseseră aduse paisprezece mese rotunde, fiecare aranjată pentru zece persoane. Pe invitaţia lui Hood scria că era repartizat la masa doi, aproape de centrul salonului. Ce bine! Rare erau ocaziile când stătea aşa de aproape de preşedinte. Dacă discuţia cu Chatterjee devenea tensionată, putea să schimbe câteva priviri semnificative cu Prima Doamnă. Megan Lawrence crescuse în Santa Barbara, California. Petrecuse ceva timp cu Hood atunci când el era primar în Los Angeles şi ajunseseră să se cunoască destul de bine. Era o doamnă deşteaptă, distinsă, cu un simţ al umorului sec.

În timp ce membrii personalului cu grad superior priveau, chelnerii de la Casa Albă, îmbrăcaţi în livrea, se grăbeau în toate părţile, făcând ajustări de ultimă oră la ornamentele ce decorau mesele. Purtau sacouri negre şi aparţineau unor etnii diferite, aşa cum era de aşteptat la un asemenea eveniment.

Casa Albă selectase dintr-o gamă largă de angajaţi cu ora, verificaţi de echipele de securitate. Şi, deşi nimănui nu-i plăcea să recunoască, alcătuirea personalului era determinată de natura dineului. Chelnerii tineri şi atrăgători umpleau cu apă pahare de cristal şi se încredinţau că vesela şi tacâmurile erau aşezate identic la fiecare invitat în parte.

Chiar în faţă se afla uriaşul portret din 1869 al lui Abraham Lincoln, de care Alexander nu fusese impresionat. Era singurul tablou din salon. Exact în partea opusă, inscripţionat pe poliţa căminului, era un pasaj scris de John Adams pentru soţia sa Abigail, înainte ca aceştia să se mute în reşedinţa nou construită. Franklin Roosevelt citise rândurile şi îi plăcuseră atât de tare încât ele deveniseră rugăciune oficială la Casa Albă. Inscripţia suna cam aşa:

> Mă rog la Ceruri să binecuvânteze această casă şi pe toţi cei care vor locui în ea de acum înainte. Fie ca sub acest acoperiş să nu guverneze decât oameni cinstiţi şi înţelepţi.

„Cu părere de rău, domnule Adams, se gândi Hood, asta nu prea s-a întâmplat."

Un bărbat din cadrul personalului administrativ cu grad superior trecu pragul. Îmbrăcat cu pantaloni albi şi cu o vestă albă cu împletituri aurite, închise uşa cu un aer politicos, dar insistent. Hood păşi înapoi în Salonul Roşu, care devenise mai zgomotos şi mai aglomerat, pe măsură ce oamenii veneau din Salonul Albastru. Nu-şi putea imagina care era atmosfera aici înainte de apariţia aerului condiţionat.

Când Mala Chatterjee intră în Salonul Roşu, se nimeri ca Hood să aibă privirea îndreptată spre uşă. Era la braţ cu preşedintele, urmat de Prima Doamnă şi de doi delegaţi. Urmară vicepreşedintele şi doamna Cotten, apoi senatorul de California, Barbara Fox. Hood o cunoştea bine pe Fox. Părea confuză şi asta nu prea îi stătea în fire. Hood nu apucă să se întrebe de ce. Aproape în acelaşi moment se deschise uşa salonului oficial. Forfota dinăuntru se încheiase. Cei douăzeci de chelneri erau aliniaţi de-a lungul peretelui dinspre nord-vest, în timp ce însoţitorii erau înşiruiţi lângă uşă, pentru a-i conduce pe oaspeţi către mesele lor.

Hood nu făcu nici un efort pentru a o întâmpina pe Chatterjee. Era o femeie puternică şi părea destul de prinsă în conversaţia cu preşedintele. Se întoarse în salon.

Hood privi cum intrau VIP-urile, scăldate în lumina aurie a candelabrului. Procesiunea avea parcă un aer spectral: oameni de o nobleţe ţeapănă, mişcându-se încet, inexpresiv; voci joase şi profunde răsunau în salon, presărate ocazional cu câte un râs politicos; scaune pe care însoţitorii le ridicau şi le mutau în linişte, pentru a nu scârţâi pe podeaua de lemn; şi un sentiment că această scenă fusese repetată întruna de-a lungul anilor, de-a lungul secolelor, cu aceiaşi participanţi: cei care deţineau puterea, cei ce o doreau şi oameni precum Hood care reprezentau un tampon între cele două categorii anterioare.

Hood bău puţină apă. Se întrebă dacă, din cauza divorţului, toţi bărbaţii deveneau cinici.

Chatterjee plecase de lângă preşedinte şi era condusă către masă. Când doamna originară din New Delhi se apropie, Hood se ridică. Însoţitorul îi trase scaunul. Secretarul general îi mulţumi şi se aşeză. Fără a-l ignora pe Hood în mod evident, femeia de patruzeci şi trei de ani reuşea să nu îl privească. El însă nu avea răbdare pentru asemenea lucruri.

– Bună seara, doamnă secretar general, i se adresă el.

– Bună seara, domnule Hood, răspunse ea, fără să îl privească însă.

La masă începură să se aşeze şi alţi oameni. Chatterjee se întoarse şi le zâmbi secretarului de la Agricultură, Richard Ortiz, şi soţiei acestuia. Ca urmare, Hood rămase holbându-se la ceafa secretarului general. Ieşi din situaţia penibilă luându-şi şervetul, punându-l în poală şi întorcându-şi privirea.

Hood încercă să se pună în locul lui Chatterjee. Avocata devenită diplomată fusese numită de puţin timp în această funcţie când se petrecuseră atacurile teroriştilor. Se alăturase Naţiunilor Unite cu o intenţie declarată de a menţine pacea şi iată că apăruseră terorişti care ucideau diplomaţi şi ameninţau copii cu arma.

Tacticile de negociere ale lui Chatterjee eşuaseră, iar Hood o pusese într-o situaţie stânjenitoare, în mod public, infiltrând oameni în Consiliul de Securitate şi punând capăt crizei printr-o acţiune rapidă şi violentă. Umilirea ei nu se oprise aici, pentru că multe naţiuni membre întâmpinaseră cu bucurie atacul lui Hood.

Dar era de aşteptat ca Hood şi secretarul general Chatterjee să lase toate acestea în urmă, fără a le mai acorda importanţă. Ea era o susţinătoare declarată a mişcării de destindere a relaţiilor politice, în care una din părţi demonstra încredere, fiind prima care depunea armele sau ceda teren.

„Sau poate că ea crede în asta doar când îi determină pe alţii să facă prima mişcare", se gândi Hood.

Cineva apăru pe neaşteptate în spatele lui Hood şi îi pronunţă numele. El se întoarse şi îşi ridică privirea. Era Prima Doamnă.

– Bună seara, Paul.

– Doamnă Lawrence, mă bucur să vă văd, răspunse Hood, ridicându-se.

– A trecut prea mult timp, zise ea, luându-i mâna şi ţinându-i-o strâns. Mi-e dor de vremurile când strângeam fonduri la Los Angeles.

– A fost frumos, spuse Hood. Am făcut istorie şi să sperăm că am făcut şi fapte bune.

– Îmi place să cred asta, replică ea. Ce mai face Harleigh?

– A primit o lovitură grea, iar acum trece printr-o perioadă dificilă, recunoscu Hood.

– Nici nu vreau să-mi imaginez, spuse Prima Doamnă. Cine se ocupă de ea?

– Acum doar Liz Gordon, psihologul nostru de la Centrul de Comandă, zise Hood. Nu prea are încredere în Liz. Să sperăm că vom aduce nişte specialişti, într-o săptămână sau două.

Megan Lawrence zâmbi cu blândeţe.

– Paul, poate reuşim să ne ajutăm unul pe celălalt. Eşti liber mâine la prânz?

– Sigur, răspunse el.

– Bine. Atunci ne vedem la 12.30.

Prima Doamnă zâmbi şi se întoarse la masa ei.

„Ce ciudat, se gândi Hood. Poate reuşim să ne ajutăm unul pe celălalt." De ce ar avea nevoie de ajutorul lui? Orice ar fi trebuie să fie ceva important. Programul unei Prime Doamne era de obicei bine stabilit cu luni înainte. Ar fi trebuit să opereze schimbări în agendă pentru a-i face lui loc.

Hood se aşeză înapoi pe scaun. La masă mai veniseră secretarul de stat adjunct Hal Jordan şi soţia acestuia Barri Allen-Jordan, precum şi doi diplomaţi cu soţiile, pe care Hood nu îi cunoştea. Mala Chatterjee nu îl prezentă, aşa că se prezentă singur. Secretarul general continuă să îl ignore, chiar şi după ce preşedintele se ridică de la masă pentru a propune un toast şi pentru a spune câteva cuvinte despre dorinţa sa ca acest dineu şi solidaritatea pe care o promova să trimită teroriştilor mesajul că naţiunile civilizate ale lumii nu vor ceda niciodată în faţa lor. În timp ce fotograful Casei Albe făcea poze, iar o cameră video înregistra discret evenimentul din colţul de sud-vest al salonului, preşedintele îşi sublinia încrederea în Naţiunile Unite anunţând oficial, în aplauzele tuturor, că Statele Unite erau pe cale de a achita datoria de aproape două miliarde de dolari către Naţiunile Unite.

Hood ştia că achitarea datoriei nu prea avea de-a face cu teroriştii. Naţiunile Unite nu îi intimidau, iar preşedintele, spre deosebire de Mala Chatterjee, ştia asta. Tot ce puteau face cele două miliarde de dolari era să scoată Statele Unite din categoria în care se înscriau ţări sărace precum Nepal sau Liberia. Prin îmbunătăţirea relaţiilor economice cu Lumea a Treia, statele acesteia ar putea fi convinse apoi să facă împrumuturi, cu condiţia să cumpere bunuri, servicii şi informaţii militare din America. Aceasta ar deveni o sursă continuă de venituri pentru companiile americane, chiar şi atunci când alte naţiuni ar începe să investească bani în acele ţări. Adică o contribuţie semnificativă pentru surplusul bugetar al guvernului şi un moment profitabil din punct de vedere politic. Când acestea se petrec

simultan, o administraţie poate să pară mărinimoasă şi să câştige puncte la Bursa de Valori.

Hood nu era atent decât pe jumătate la discurs, când preşedintele spuse ceva care îi captă întreaga atenţie:

– În sfârşit, spuse preşedintele, sunt bucuros să vă anunţ că şefii serviciilor americane de informaţii desemnează în prezent personal şi alocă resurse pentru o nouă iniţiativă importantă. Ei intenţionează să lucreze îndeaproape cu guvernele din întreaga lume şi să garanteze că atacurile împotriva Naţiunilor Unite nu trebuie să se petreacă şi *nu* se vor mai petrece de acum înainte.

De la mesele cu delegaţi se auziră aplauze slabe. Dar declaraţia îi atrase atenţia lui Hood pentru că el ştia ceva cu care preşedintele se pare că nu era la curent.

Acest lucru nu era adevărat.

6

Hellspot Station, Marea Caspică

Luni, 3.01 a.m.

Avionul Cessna U206F, de culoare albă, zbura la mică altitudine deasupra Mării Caspice, iar singurul său motor vuia zgomotos. Singurii pasageri erau un pilot rus și omul de lângă el, un englez de statură medie, cu o înfățișare obișnuită.

Această călătorie avusese ca punct de plecare coasta din Baku. După decolare, hidroavionul se îndreptase spre nord-est și zburase mai mult de trei sute de kilometri, în ultimele nouăzeci de minute. Fusese un zbor lin și silențios. Nici pilotul și nici pasagerul nu scoseseră un cuvânt în tot acest timp. Deși Maurice Charles, în vârstă de patruzeci și unu de ani, vorbea rusește, pe lângă alte nouă limbi străine, nu îl cunoștea bine pe pilot și nu avea încredere nici măcar în acei oameni pe care îi știa foarte bine. Doar astfel reușise să rămână în viață ca mercenar timp de aproape douăzeci de ani.

Când în sfârșit ajunseră, pilotul spuse doar:

– Dedesubt, la ora patru[1].

Charles se uită pe fereastră. Ochii săi de un albastru pal se fixară pe țintă. Era ceva minunat. Înaltă, inundată într-o lumină strălucitoare, măreață.

Și singură.

Această platformă semisubmersibilă de foraj marin se afla în larg, la aproape 45 de metri deasupra apei și era înconjurată de mare. În partea nordică a platformei era un eliport, alături, la nord-vest, o macara înaltă de aproape 60 de metri și o rețea de tancuri, alte macarale, antene și alte echipamente din domeniul prelucrării țițeiului.

Platforma avea alura unei femei, stând în picioare târziu în noapte pe o stradă pustie, sub un felinar, lângă râul Mersey[2]. Charles ar fi putut să facă orice cu ea. Și chiar asta avea de gând.

Charles ridică aparatul pe care îl ținea pe genunchi. Deschise cu zgomot husa cafenie din piele și îi înlătură partea de sus. Era același aparat de fotografiat de 35 de milimetri, pe care îl folosise în prima lui misiune, în aprilie 1983, în Beirut. Începu să facă poze. Un al doilea aparat, cel pe care îl luase de la agentul CIA de pe plajă, zăcea pe podeaua cabinei, între picioarele lui, împreună cu rucsacul fostului proprietar. Poate că erau acolo nume și numere care se vor dovedi folositoare. Așa cum agentul însuși ar putea fi folositor, motiv pentru care Charles îl lăsase în viață.

Avionul se roti de două ori deasupra platformei, o dată la 180 de metri înălțime și apoi la 90 de metri. Charles folosi trei role de film, apoi îi spuse pilotului că puteau să plece. Hidroavionul ajunse din nou la altitudinea de croazieră, de 600 de metri, și se întoarse spre Baku. Acolo, Charles urma să se alăture membrilor

[1] Modalitate de a indica diferite obiective, folosită în special de piloții avioanelor de vânătoare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Spațiul din jurul avionului era asemănat cu un ceas, ce avea cifra 12 în dreptul botului. (n.tr.)

[2] Râu în partea de nord-vest a Angliei, ce se varsă în Marea Irlandei, în dreptul portului Liverpool. (n.tr.)

echipajului navei *Rachel*, care până acum ar fi trebuit să înlăture deja pavilionul alb cu nume fals. Aceștia îl transportaseră cu feribotul spre avion și aveau să devină partenerii lui pentru misiunile următoare.

Dar nu era decât începutul. Angajatorii lui din America aveau obiective foarte clare, iar echipa pe care Charles o alcătuise era formată din experți care puteau atinge aceste obiective: asmuțind vecin împotriva altui vecin, națiune împotriva altei națiuni, prin acte de terorism și asasinare. Înainte ca ei să-și termine treaba, regiunea avea să dispară în foc și sânge.

Și deși câștigase deja mulți bani de pe urma terorismului, cheltuise o mare parte din acea avere pe arme, pașapoarte, transport, anonimat. După această misiune, avea să fie mai bogat decât îndrăznise vreodată să-și imagineze. Și avea o imaginație bogată.

În timpul copilăriei petrecute la Liverpool, Charles visase adesea la bogăție și la modul în care ar fi putut să o obțină. Se gândea la asta când mătura prin gara unde tatăl său vindea bilete. Se gândea atunci când dormea cu cei doi frați și cu bunicul său, în sufrageria apartamentului cu două camere, un apartament în care mirosea mereu a transpirație și a gunoi de pe aleea alăturată. Se gândea la asta când își ajuta tatăl să antreneze echipa locală de fotbal. Charles, cel care ajunsese la vârsta maturității, știa să comunice, să fie un bun strateg, să câștige. Era un lider înnăscut. Dar tatăl lui Maurice, familia lui, oamenii care munceau ca și el erau umiliți de cei din clasele dominante ale societății. Nu li se permitea să meargă la școli mai bune, chiar dacă aveau cu ce plăti. Nu aveau voie să dețină funcții superioare în finanțe, comunicare sau politică. Aveau un accent amuzant și vulgar, umeri musculoși, chipuri bătute de vânt și nu erau luați în serios.

Charles crescuse cu sentimentul că singura scăpare, singura bucurie a tatălui său era fotbalul. Îi idolatriza pe Beatles pentru că reușiseră, motiv pentru care, în mod ironic, tatăl său și mulți alți contemporani îi urau pe „acei huligani tineri". Charles își dăduse seama că nu putea scăpa de sărăcie cântând, pentru că nu

avea talent. Trebuia să reușească singur, să se afirme într-un mod unic, personal. Cum ar fi putut știi că avea să-și descopere abilități ascunse înrolându-se în Marina Regală, în Regimentul 29 Comando, în Artileria Regală, învățând să lucreze cu explozibil și descoperind plăcerea și înclinația de a distruge?

Punerea în practică a unor astfel de proiecte implica un sentiment glorios. Era o creație artistică: o artă vie, puternică, sângeroasă, schimbătoare, absolut de neuitat. Estetica dezastrului nu semăna cu nimic altceva în lume. Și satisfacția era și mai mare, din moment ce CIA îl ajutase fără voie, trimițându-l pe acel bărbat să îl supravegheze. Agenția avea să tragă concluzia că Harponierul nu l-ar fi putut ataca. Nimeni nu supraviețuia după întâlnirea cu Harponierul.

Charles se așeză confortabil pe locul său, în vreme ce Cessna lăsa în urmă luminile platformei petroliere.

În asta consta frumusețea faptului de a fi artist, își spuse.

I se dădeau dreptul și privilegiul de a surprinde.

7

Camp Springs, Maryland

Luni, 12.44 a.m.

În timpul Războiului Rece, clădirea ciudată, cu două etaje, aflată lângă pista forțelor navale de rezervă, din Baza Aeriană Andrews, servea la pregătirea operațiunilor pentru piloți și a echipajelor lor. În cazul unui atac nuclear, sarcina lor ar fi fost să îi evacueze pe oficialii importanți din guvern și din armată, și să îi ducă spre o zonă sigură din munții Blue Ridge.

Dar clădirea de culoarea fildeșului, cu pajiștea ei verde, îngrijită, nu era doar un monument ridicat în cinstea Războiului Rece. Cei șaptezeci și opt de salariați cu normă întreagă care lucrau aici erau acum angajații Centrului Național de Management al Crizelor, cunoscut și sub numele de Centrul de Comandă, o agenție independentă care colecta, procesa și analiza datele despre eventuale focare de criză interne și internaționale. Odată aceste acțiuni întreprinse, centrul trebuia să decidă dacă avea să dezamorseze premeditat aceste crize, folosind mijloace politice, diplomatice, mediatice, economice, legale sau psihologice sau, dacă primea

aprobarea Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații, din cadrul Senatului, să folosească mijloace militare. În acest scop, Centrul de Comandă avea la dispoziție o echipă de intervenție tactică, formată din douăsprezece persoane, cunoscută sub denumirea de Striker. Condusă de colonelul Brett August, Striker își avea baza în apropierea Academiei FBI din Quantico.

Pe lângă birourile de la etajele superioare, clădirea dispunea de o structură sigură la subsol, ce fusese construită pentru adăpostirea personalului și a sistemelor de căutare a informațiilor de mai mare însemnătate. Aici lucrau Paul Hood și principalii lui consilieri.

Hood venea direct de la evenimentul de la Casa Albă. Încă mai era îmbrăcat în smoching, fapt pentru care un ofițer de marină de la poartă îi adresă un: „Bună dimineața, domnule Bond". Asta îl făcu să zâmbească, pentru prima dată după multe zile.

O neliniște ciudată pusese stăpânire pe Hood după comentariile președintelui. Nu își putea imagina *de ce* președintele spusese că Statele Unite vor oferi sprijin informațional Națiunilor Unite. Dacă multe națiuni membre se temeau de ceva, era de faptul că Statele Unite foloseau deja organizația internațională pentru a le spiona.

Discursul scurt al președintelui încântase câțiva oameni, mai ales pe delegații care deveniseră ținte ale atacurilor teroriste. Altor oaspeți însă, li se păruse ciudat. Vicepreședintele Cotten păruse surprins, la fel secretarul de stat Dean Carr și ambasadorul american la ONU, Meriwether. Iar Mala Chatterjee fusese în mod clar deranjată de comentariu, într-atât încât se întorsese către Hood pentru a-l întreba dacă îl înțelesese bine pe președinte. El îi răspunsese că înțelesese corect. Ceea ce nu îi spusese era că Centrul de Comandă ar fi fost aproape sigur implicat sau informat despre un asemenea aranjament. Poate că se stabilise ceva pe când el era plecat, dar Hood se îndoia. Când trecuse pe la birou cu o zi în urmă, pentru a se pune la curent cu ceea ce

pierduse, nu văzuse nici o referire la un asemenea efort multinațional al serviciilor de informații.

Hood nu se obosi să vorbească cu nimeni după dineu. Plecă imediat și se duse la Centrul de Comandă, unde făcu alte cercetări pe acest subiect. Era pentru prima dată după reîntoarcerea sa, când întâlnea tura de noapte din timpul weekendului. Se bucurau să îl revadă, mai ales șeful turei, Nicholas Grillo. Grillo, în vârstă de cincizeci și trei de ani, era un fost expert în informații, din cadrul Navy SEAL[1], care părăsise Pentagonul cam în același timp în care Hood se alăturase pentru prima dată Centrului de Comandă. Grillo îl felicită pentru treaba bună pe care el și generalul Rodgers o făcuseră la New York și îl întrebă ce mai făcea fiica lui. Hood îi mulțumi și îi răspunse că Harleigh avea să se facă bine.

Hood începu prin a accesa fișierele DCI – Directorul Comunității de Informații. Această instituție independentă era un centru de prelucrare și validare a informațiilor pentru alte patru departamente: Agenția Centrală de Informații, Centrul de Comandă, Departamentul Apărării care includea cele patru categorii de forțe ale armatei, Oficiul Național de Recunoaștere, Agenția Națională de Securitate, Agenția Națională de Imagistică și Cartografie, precum și Departamentul de Informații, care consta în Biroul Federal de Investigații, Departamentul de Stat, Departamentul Energiei și Departamentul Trezoreriei.

Odată intrat în baza de date a DCI, Hood căută acorduri recente sau inițiative legate de Națiunile Unite. Apărură aproape cinci mii de rezultate. Le elimină pe cele care nu implicau culegerea de informații pentru Națiunile Unite și membrii săi. Lista se reduse la douăzeci și șapte de rezultate. Hood le trecu repede în revistă. Ultimul fusese accesat cu o săptămână înainte, un raport preliminar despre eșecul unui birou teritorial al CIA de a

[1] Sea-Air-Land – echipă din cadrul forțelor navale ale SUA, special organizată, echipată și antrenată pentru a executa operații speciale în zone maritime, de litoral și adiacente frontierelor de coastă. (n.tr.)

opri acțiunile lui Annabelle Hampton în sprijinul teroriștilor la New York. Vina fusese aruncată asupra șefului biroului din New York, David Battat, și asupra superiorului său de la Washington, directorul adjunct Wong. Lui Wong i se dăduse un avertisment scris, care nu îi fusese adăugat la dosar. Battat primise o mustrare mai severă, fără a fi trecută în dosarul lui permanent. Însă Battat avea să fie trecut pe tușă pentru o vreme, ceea ce Bob Herbert descrisese odată ca fiind „vânătoare de șobolani", adică treburi murdare în prima linie. Genul de treburi pe care de obicei le făceau agenții începători.

Nu găsi nimic despre o operațiune legată de Națiunile Unite, în care să fie implicată vreuna dintre cele paisprezece agenții de informații. Dată fiind destinderea pe care președintele încerca să o stabilească în relațiile cu Națiunile Unite, nu era o surpriză faptul că Lawrence căuta o cale de a le ajuta. Dar să prezinți o dorință sau o ocazie ca pe un fapt împlinit era o adevărată înșelăciune.

Președintele ar fi avut nevoie să coopereze cu cel puțin una dintre conducerile acestor agenții, doar pentru a derula *un studiu* pentru o asemenea propunere, iar fișierele nu spuneau nimic despre asta. Nu era nici un fel de corespondență, electronică sau de altă natură, care să ceară un asemenea studiu. Singurul răspuns la care Hood se putea gândi era o înțelegere mutuală nescrisă între președinte și CIA, FBI sau una dintre celelalte agenții. Dar atunci una dintre aceste persoane ar fi fost prezentă la dineu, iar singurul reprezentant al comunității de informații fusese Hood. Poate că președintele încerca să forțeze lucrurile, așa cum făcuse John F. Kennedy când anunțase public că dorea ca NASA să primească de la Congres fonduri pentru a trimite oameni pe Lună. Dar implicarea Statelor Unite într-un efort internațional de culegere de informații era un subiect extrem de sensibil. Ar fi o nesăbuință din partea unui președinte să încerce o operațiune de o asemenea anvergură, fără a primi asigurări din partea propriei echipe că era posibilă.

Totul ar putea fi rezultatul unei serii de neînțelegeri. Poate că președintele credea că are sprijinul comunității de informații. În mod sigur, confuzia era un lucru obișnuit în cadrul guvernului. Se punea întrebarea ce era de făcut acum, când ideea fusese prezentată întregii lumi. Comunitatea de informații din Statele Unite era, în mod sigur, dezbinată. Unii experți aveau să primească cu căldură oportunitatea de a intra în mod direct în resursele de informații ale unor națiuni precum China, Columbia și câteva foste republici sovietice, la care aveau în prezent un acces foarte limitat. Alții, incluzându-l și pe Hood, se temeau să se alăture forțelor altor națiuni și să fie intoxicați cu date false, date care ar deveni o parte a estimărilor serviciilor secrete americane, cu posibile rezultate dezastruoase. Herbert îi povestise odată despre o situație din anul 1978, chiar înainte de răsturnarea șahului Iranului, când forțele antiextremiste furnizaseră CIA un cod, folosit de susținătorii ayatollahului Khomeini pentru a comunica prin telefax. Atunci, codul s-a dovedit a fi bun. Odată cu venirea la putere a ayatollahului, fișierele șahului au fost cercetate și s-a descoperit că și acest cod era în mâinile americanilor. Codul ayatollahului a rămas în sistemul CIA și a fost folosit pentru a decoda comunicările secrete ale regimului. Abia la moartea ayatollahului în 1989, când comunicatele secrete spuneau că el își revine, CIA a revenit și a cercetat cu atenție codul, abia atunci dându-și seama ce cantitate de informații false primise. Datele primite pe parcursul a zece ani au fost reverificate, iar multe dintre ele au fost eliminate.

Hood se gândea la ce ar fi spus Teheranul despre această nouă rețea antiteroristă. „Sigur, ne alăturăm și noi. Și nu uitați să folosiți acest nou cod pentru a-i monitoriza pe teroriștii sunniți care își desfășoară activitatea în afara granițelor Azerbaidjanului. Ar putea fi un cod adevărat pentru transmisii adevărate, sau iranienii ar putea folosi false transmisii, pentru a crea suspiciuni mai mari în rândul sunniților. Statele Unite nu ar putea refuza să îi ajute, din moment ce președintele se oferise; în cod nu am putea avea încredere. Și dacă totuși ar fi adevărat și noi l-am ignora?"

Toate aceste lucruri duceau către un potențial dezastru. Cât despre Hood, intenționa să îl contacteze pe Burton Gable, șeful de cabinet al președintelui, pentru a afla ce știa el în legătură cu această situație. Hood nu îl cunoștea prea bine pe Gable, dar acesta fusese unul dintre geniile din grupul de experți al lui Lawrence și avusese un rol esențial în realegerea președintelui. Gable nu fusese la dineu, dar nu prea exista vreo inițiativă politică în care el să nu fie implicat.

Hood se întoarse la motel, trase un pui de somn, apoi se întoarse la Centrul de Comandă la ora cinci și jumătate. Voia să fie prezent când îi sosea echipa.

Hood vorbise cu psihologul Liz Gordon despre Harleigh și cu avocatul Lowell Coffey despre divorț, așa că amândoi știau că se întorsese. Îl informase și pe generalul Rodgers care, la rândul său, îi spusese șefului de la Informații, Bob Herbert.

Herbert sosi primul. Își pierduse soția și abilitatea de a mai merge, în timpul bombardamentului de la ambasada americană din Beirut, în 1983. Dar transformase acest eșec într-un avantaj: scaunul cu rotile al lui Herbert, făcut la comandă, era un mic centru de comunicare cu telefon, fax și chiar cu o legătură prin satelit, care îl ajutase să devină unul dintre cei mai eficienți colectori și analiști de informații din lume.

După el sosi Rodgers. Deși ofițerul cu părul grizonat jucase un rol definitoriu în finalizarea crizei teroriste din sediul Națiunilor Unite, încă mai era afectat de tortura la care fusese supus de către teroriștii kurzi din Orientul Mijlociu. De când se întorsese, nu mai avea aceeași strălucire în priviri și nici același mers vioi. Deși nu cedase, ceva din mândria lui, o parte vitală, murise în acea pivniță din valea Bekaa.

Rodgers și Herbert fură bucuroși să îl vadă. Cei doi așteptaseră destul pentru a-i ura lui Hood bun venit și pentru a afla de

la el ce se întâmplase la dineul oficial. Herbert fu uluit de spusele preşedintelui.

– Asta sună ca şi cum cineva ar spune că va fi interesat mai mult de tribunele cu fanii scandalagii decât de meciurile din liga profesionistă, spuse Herbert. Nimeni nu va crede aşa ceva. Nimeni.

– Sunt de acord, replică Hood. Tocmai de aceea trebuie să aflăm de ce a spus preşedintele asta. Dacă are un plan despre care noi nu ştim nimic, ar trebui să descoperim despre ce e vorba. Vorbeşte cu oameni din celelalte agenţii şi află.

– Imediat, zise Herbert, îndreptându-se deja cu scaunul rulant spre uşă.

Rodgers îi spuse lui Hood că va intra în legătură cu şefii serviciilor de informaţii aparţinând forţelor terestre, marinei, forţelor aeriene şi corpului puşcaşilor marini pentru a afla ce ştiau ei despre această situaţie.

După ce Herbert şi Rodgers plecară, Hood fu vizitat de singurii membri ai echipei care nu aflaseră de înapoierea lui, ofiţerul de legătură cu FBI şi Interpol, Darrell McCaskey, şi consilierul de relaţii publice, Ann Farris. McCaskey tocmai se întorsese din Europa, unde lucrase cu omologii săi din Interpol şi unde avea şi o legătură amoroasă cu Maria Corneja, un agent cu care lucrase în Spania. Hood era un fin cunoscător al caracterului uman, iar instinctul îi spunea că nu va mai trece mult până când Darrell îşi va anunţa demisia pentru a se întoarce la Maria. Chiar dacă fusese plecat, McCaskey păstrase legătura cu Hood şi după ce acesta îşi dăduse pentru scurt timp demisia.

Cu Ann Farris era o altă poveste. Înaltă de un metru şaptezeci, divorţată, fusese întotdeauna apropiată de Hood şi nu-i plăcuse să îl vadă plecând. Hood ştia că ţinea la el, deşi nu era un lucru prea evident pentru oricine. Femeia în vârstă de treizeci şi patru de ani avea un chip perfect impenetrabil pentru reporteri. Nici o întrebare, nici o dezvăluire, nici un anunţ nu o făceau să tresară. Dar când era vorba de Hood, ochii ei migdalaţi, căprui-închis, spuneau mult mai multe decât orice orator sau moderator de televiziune pe care el îl ascultase vreodată. Chiar în acest moment, ochii ei îi spuneau lui Hood că era fericită, tristă şi surprinsă în acelaşi timp.

Ann se îndreptă spre birou. Era îmbrăcată în ceea ce numea ea „uniformă", un costum negru cu pantaloni, o bluză albă şi un colier de perle. Părul castaniu îi era lung până la umeri, iar o pereche de clame îl ţineau la spate, lăsându-i chipul liber. Biroul lui Hood nu mai purta amprenta personală. Nu avusese timp să pună la loc fotografiile şi suvenirele. Totuşi, după neînţelegerile cu Sharon şi după răceala camerei de hotel, sosirea lui Ann făcu brusc ca acest loc să pară familiar.

– Tocmai mi-a spus Mike, începu ea.

– Ce ţi-a spus?

– Despre Sharon, replică Ann. Despre revenirea ta. Paul, te simţi bine?

– Sunt puţin năucit, dar o să îmi revin.

Ann se opri în faţa biroului. „Au trecut doar zece zile de când ea stătea acolo şi eu împachetam?" se gândi Hood. Părea să fi trecut mai mult. De ce durerea dilată timpul, în timp ce fericirea îl face să pară atât de scurt?

– Cu ce pot să te ajut, Paul? întrebă Ann. Ce fac Sharon şi copiii?

– Ne clătinăm toţi. Liz o ajută pe Harleigh, eu şi Sharon avem o relaţie destul de formală, iar Alexander e Alexander. Se simte bine.

Hood îşi trecu mâna prin părul negru, ondulat şi continuă:

– Cât despre ce poţi face tu, tocmai mi-am dat seama că va trebui să trimitem un comunicat de presă cu privire la revenirea mea.

– Ştiu, zâmbi ea. Ar fi ajutat mult dacă m-ai fi prevenit puţin mai devreme.

– Îmi pare rău, se scuză Hood.

– E în regulă, replică Ann. Ai avut alte lucruri pe cap. O să scriu ceva şi o să îţi arăt.

Ann îl privi, părul ei castaniu, lung până la umeri, încadrându-i chipul slab. Hood simţise mereu tensiunea sexuală dintre ei. „La naiba", se gândea. Toată lumea o simţea. Bob Herbert şi Lowell Coffey obişnuiau să îl tachineze în legătură cu subiectul ăsta. Refuzul lui Hood de a ceda acestei tensiuni o ţinuse pe Ann la distanţă. Dar simţea că intervalul se micşora.

– Ştiu că ai multe de făcut, reluă Ann, dar dacă ai nevoie de ceva, poţi conta pe mine. Dacă vrei să vorbeşti sau nu vrei să fii singur, nu te sfii. Ne cunoaştem de atâţia ani.

– Mulţumesc, răspunse Hood.

Ann îl privi îndelung.

– Paul, îmi pare rău că tu şi familia ta treceţi prin aşa ceva. Dar ai făcut o treabă foarte bună aici şi mă bucur că te-ai întors.

– Şi eu mă bucur, recunoscu Paul. Cred că din cauza asta am fost cel mai dezamăgit.

– Din ce cauză? întrebă ea.

– Pentru că nu am putut să termin ceea ce am început, spuse el. Poate sună demodat, dar această naţiune a fost construită prin munca în echipă a unor bărbaţi şi a unor femei de excepţie. Iar Centrul de Comandă face parte din această tradiţie. Avem aici o echipă minunată, care se ocupă de lucruri importante, şi nu mi-a făcut deloc plăcere să plec.

Ann continuă să îl privească. Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu o făcu. Se îndepărtă de birou.

– Ar trebui să mă duc să lucrez la comunicatul de presă, spuse ea. Vrei să menţionez ceva despre situaţia cu Sharon?

– Nu, răspunse Hood. Dacă vrea cineva să ştie, poţi să le spui. Altfel, zi-le că s-a produs o mare schimbare în viaţa mea.

– Asta o să te facă să pari nehotărât, adăugă ea.

– Ce gândeşte *Washington Post* nu o să îmi afecteze mie munca, zise el.

– Poate nu acum, replică Ann, dar s-ar putea întâmpla dacă o să vrei vreodată să candidezi din nou pentru o funcţie publică.

– Bine zis, răspunse Hood, privind-o.

– De ce să nu le spunem că preşedintele ţi-a cerut să te întorci?

– Pentru că nu a făcut-o, replică el.

– Voi doi v-aţi întâlnit când te-ai întors de la New York, zise ea. Nu o să nege că ţi-a cerut să revii. Asta arată loialitate din partea lui. Toată lumea are de câştigat.

– Dar nu este adevărat, insistă Hood.

– Atunci să spunem aşa. După întâlnirea cu preşedintele, ai decis să reanalizezi hotărârea cu privire la demisie. Asta e adevărat.

– Tu chiar vrei să apară şi preşedintele în asta.

– De câte ori se poate, admise Ann. Conferă greutate.

– Greutate? întrebă Hood. Vrei să spui influenţă.

– Poftim?

– Nick Grillo mi-a zis că expresia zilei este *influenţă*.

– De fapt, nu prea e corect, îl informă Ann. Se spune „greutate" atunci când cineva se bucură de credibilitate, nu de influenţă. E o diferenţă.

– Înţeleg, spuse Hood.

Îşi zâmbiră. Hood privi în altă parte.

– Ar trebui să mă apuc de treabă, zise el. Am mult de recuperat.

– Sunt convinsă, adăugă Ann. O să îţi trimit prin e-mail o copie a comunicatului de presă înainte să apară.

– Mulţumesc încă o dată, spuse Hood. Pentru tot.

– Sigur, ezită Ann.

Îl privi din nou îndelung şi apoi plecă.

Hood se întoarse către monitorul computerului din dreapta sa. Nu voia să o privească pe Ann plecând. Ann Farris era o femeie frumoasă, inteligentă şi foarte atrăgătoare. În cinci ani apucaseră să se cunoască, flirtaseră, ea mai evident decât el. Acum că Hood avea să fie singur, nu se simţea în largul lui să continue jocul. Nu mai era nimeni între ei. Flirtul nu mai părea un joc.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la asta acum. Avea multe de făcut. Trebuia să treacă în revistă informările zilnice ce-i fuseseră prezentate lui Mike Rodgers în ultima săptămână,

incluzând informații adunate din întreaga lume, precum și misiuni sub acoperire care se desfășurau în prezent. Mai trebuia să se uite pe rapoartele de la restul echipei și să arunce o privire peste programul săptămânii următoare, înainte de a se întâlni cu Prima Doamnă. Observă că Rodgers avea să îi intervieveze pe ultimii candidați pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabila pe probleme politice care fusese asasinată în Spania, precum și pe candidații pentru noul post de consilier economic. Pe măsură ce națiunile se uneau din punct de vedere economic — „megatupleți siamezi", după cum îi numea Lowell Coffey pe protagoniștii acestui proces – politica devenea un spectacol supărător pentru forțele care conduceau de fapt lumea.

Hood se hotărî să îl lase pe Mike să facă angajările. Nu numai că el începuse acest proces, dar Hood avea să fie prea ocupat cu alte lucruri. În tot ceea ce se întâmpla, un singur lucru rămânea adevărat.

Paul Hood își iubea munca, iubea acest loc.

Se bucura de revenire.

8

Baku, Azerbaidjan

Luni, 4.00 p.m.

Azerbaidjan este o țară în continuă schimbare.

Din cauza conflictului politic din regiunea Nagorno-Karabah, o pătrime din suprafața țării – mai ales în partea de sud-vest, de-a lungul granițelor cu Armenia și Iran – este ocupată de fosțele rebele. Deși s-a observat o încetare de principiu a focului începând cu 1994, incidentele armate se petrec cu o oarecare regularitate. În mediul diplomatic există temeri potrivit cărora autoproclamata republică Nagorno-Karabah va deveni următorul Kosovo. Proteste, adesea violente, izbucnesc în Baku și în alte orașe, fără nici un fel de avertisment. Unele dintre ele sunt legate de politică, altele de frământări de altă natură. De la destrămarea Uniunii Sovietice, a existat o criză majoră de mărfuri, cum ar fi produsele medicale, cele agricole și noile tehnologii. Banii gheață – de preferat dolarii americani – reprezintă singura formă de schimb recunoscută în majoritatea zonelor țării, inclusiv în capitală.

Statele Unite au reuşit să sprijine făţiş guvernul legitim al Azerbaidjanului, fără a îndepărta puternicele forţe insurgente. Împrumuturile au fost alocate guvernului, în timp ce bunurile au fost vândute direct „poporului", în primul rând rebelilor. În cazul unei revolte larg răspândite, Statele Unite voiau să păstreze legături deschise de comunicare cu ambele părţi implicate.

Menţinerea acestui echilibru era sarcina principală a micii ambasade americane. Din martie 1993, cei cincisprezece angajaţi şi zece membri ai serviciului de pază, aparţinând infanteriei marine a SUA, îşi desfăşurau activitatea într-o clădire mică de piatră, situată pe Azadlig Prospect, la numărul 83. În spatele acelei clădiri, într-o cameră fără ferestre, cu lambriuri din lemn, este Departamentul de ştiri. Spre deosebire de micul birou de presă, care întocmeşte comunicate de presă şi aranjează interviuri şi şedinţe foto cu membri ai Congresului american, senatori şi alţi lideri guvernamentali, datoria oficială a Departamentului de ştiri este să adune extrase de ştiri din împrejurimile Rusiei şi să le păstreze la dosar ca referinţe.

În mod oficial.

De fapt, Departamentul de ştiri era format dintr-un agent CIA, care aduna informaţii din toată ţara. Majoritatea informaţiilor proveneau din supravegherea electronică, ce era dirijată atât din birou, prin satelit, cât şi din dubiţe. O parte din ele provenea de la personalul plătit să observe, să asculte şi să fotografieze funcţionari guvernamentali – uneori aflaţi în situaţii compromiţătoare. Unele dintre aceste situaţii erau aranjate chiar de departament.

Pentru că era rănit, David Battat nu voia să încerce să se întoarcă la Moscova. În schimb, se îndreptă pe jos către ambasadă. Fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Dorothy Williamson, care îl chemă pe ofiţerul superior de investigaţii Tom Moore. Williamson era o femeie solidă, cu un păr negru şi cârlionţat. Battat îi dădu cam patruzeci de ani. Moore era un uriaş deşirat, de vreo treizeci de ani, cu o faţă lungă şi sfrijită, şi cu o expresie sumbră. Dacă Battat ar fi fost abandonat pe coastă, în Baku, şi expresia lui ar fi la fel de mohorâtă.

Asistentul lui Williamson era un veteran inteligent, pe nume Ron Friday. Fu singurul care îi arătă lui Battat un zâmbet de încurajare, de care acesta se bucură.

În timp ce Battat îi dădea lui Moore un rezumat rapid al celor întâmplate, Williamson îl puse pe medicului infanteriştilor marini să arunce o privire la rănile sale. Avea gâtul inflamat şi urme de sânge în salivă, deşi afecţiunile nu păreau prea serioase. După ce medicul îşi termină treaba, Battat fu dus la sediul Departamentului de ştiri. Îl lăsară singur în timpul convorbirii cu Moscova. Vorbi cu Pat Thomas, directorul adjunct pentru relaţii publice al ambasadei. Neoficial, Thomas era director al oficiului CIA local. Adică nu exista nici un dosar despre el la sediul agenţiei. Rapoartele lui erau predate direct la Washington, prin curier diplomatic.

Lui Thomas nu îi plăcură noutăţile. Dacă Battat ar fi reuşit să îl identifice pe Harponier, Thomas ar fi devenit erou. Acum trebuia să îi explice omologului său din Baku şi şefului de la Washington cum reuşiseră să eşueze în misiunea relativ simplă de supraveghere.

Thomas îi spuse că se va gândi la următorul pas şi că îi va da de ştire. Sosi mâncarea. Battat se ospătă, chiar dacă pofta de mâncare îi pierise pe plajă, odată cu încrederea de sine, energia, misiunea şi cariera sa. Apoi se odihni pe un scaun, până când Williamson şi Moore sosiră pentru o a doua discuţie, şi mai amănunţită. Moore părea neîndurător. Aveau să se întâmple lucruri dureroase.

Dispozitivele acustice montate în pereţi, făceau ca discuţiile să pară nişte paraziţi radio pentru dispozitivele electronice de ascultare, pe care Azerbaidjanul le plasase pe clădirile din jur.

Battat le spuse că Moscova suspectase prezenţa Harponierului în Baku şi că el fusese trimis pentru a încerca să-l identifice. Ofiţerul superior de investigaţii nu fu de acord cu această idee.

– Se pare că biroul de la Moscova nu a simțit că ar fi necesar să ne implice și pe noi în această operațiune, se lamentă Moore. Vrei să îmi spui de ce?

– Se temeau că ținta noastră ar putea avea oameni care să supravegheze ambasada, răspunse Battat.

– Nu toți oamenii noștri sunt *în* ambasadă, punctă Moore. Avem și resurse externe.

– Înțeleg, răspunse Battat. Dar Moscova s-a gândit că, cu cât sunt mai puțini oameni implicați, cu atât cresc șansele noastre de a surprinde ținta.

– Asta nu prea v-a ajutat, nu-i așa? replică Moore.

– Nu.

– Oricine te-a atacat știa în mod clar că aveai să vii.

– Aparent da, deși nu prea înțeleg cum, spuse Battat. Eram bine ascuns și nu foloseam nimic care să emită unde electronice. Aparatul de fotografiat era din anii 1970. Fără bliț, fără părți care să reflecte lumina, fără părți detașabile care să facă zgomot.

– Nu puteau acest Harponier și oamenii lui să fi dat o tură de rutină pe țărm? întrebă ambasadorul delegat.

– Mă așteptam la asta, zise Battat. Am ajuns acolo devreme, într-un loc pe care l-am ales prin imagini din satelit. L-am ales special pentru a putea vedea și auzi oameni venind și plecând.

– Atunci de ce nu l-ai văzut sau auzit pe nenorocitul de atacator venind?

– Pentru că m-au lovit exact în momentul în care începuse să se petreacă ceva pe barca pe care o urmăream, spuse el. Cineva a urcat pe punte și a pornit un aparat de radio. Modul ideal de a distrage atenția.

– Ceea ce sugerează că cineva știa că erai în acea zonă, adăugă Moore.

– Probabil.

– Poate chiar dinainte ca tu să ajungi acolo, continuă Moore.

– Nu prea văd cum, dar nu pot respinge această posibilitate, fu de acord Battat.

– Ceea ce vreau eu să știu este dacă acest om chiar era Harponierul, zise Moore.

– Ce vrei să spui? întrebă ambasadorul delegat.

– Harponierul e terorist de mai bine de două decenii, îi spuse Moore. A condus personal sau a făcut parte din cel puțin cincisprezece atacuri teroriste, despre care știm noi și probabil din și mai multe pe care nu le cunoaștem. S-a ferit de nenumărate eforturi pe care alții le-au făcut ca să-l prindă, mulțumită, în special, abilității sale de a se mișca în permanență. Nu îi știm nici o adresă permanentă, angajează pe oricine și rareori folosește aceeași persoană de două ori. Știm doar cum arată pentru că unul dintre furnizorii lui de arme ne-a strecurat odată o poză. Trupul furnizorului a fost găsit câteva luni mai târziu, pe o barcă, spintecat din barbă și până la abdomen cu un eviscerator de pește – *după* ce îi dădusem o nouă identitate și îl mutasem în alt loc.

– Înțeleg, zise ambasadorul delegat.

– Și-a lăsat cuțitul la locul faptei, continuă Moore. Mereu își lasă armele în urmă, de la arbalete subacvatice la frânghii cu noduri, folosite pentru a sugruma.

– Lucruri legate de mare, spuse Williamson.

– Adesea, adăugă Moore. Bănuim că a făcut parte din forțele navale pe undeva – probabil nu pentru mult timp, motiv pentru care nu am putut să îi găsim urma. Dar în tot acest timp, Harponierul nu a lăsat nici un martor. Ceea ce înseamnă că ori nu a fost el cel care l-a atacat pe domnul Battat, ori îl vrea viu.

– Cu ce scop? întrebă ambasadorul delegat, privindu-l pe Battat.

– Habar n-am, recunoscu Battat.

Cei trei tăcură pentru un moment. Singurul sunet care se auzea era zumzetul ventilatorului.

– Domnule Battat, prezența unui om ca Harponierul în această regiune ar putea avea implicații îngrozitoare pentru noi toți, spuse ambasadorul delegat.

– Asta ar fi un alt motiv pentru care noi ar fi trebuit să fim la curent cu toate astea, continuă Moore mânios. La naiba, îi *cunoaştem* pe tipii care ne supraveghează sub acoperire şi nu au mai fost prin preajmă de zile întregi. Sunt prea ocupaţi să găsească un spion rus care a evadat din închisoare acum două zile.

– Încă o dată, îmi pare rău, adăugă Battat.

– Te-ar deranja să rămâi la Baku în timp ce încercăm să dezlegăm acest mister? întrebă ambasadorul delegat.

– Deloc, răspunse Battat. Vreau să ajut.

– Să sperăm că nu e prea târziu pentru asta, zise Moore.

Se ridicară.

– Şi cu *Rachel* cum rămâne? întrebă Battat.

– Am trimis un avion mic să o caute, îi spuse Moore. Dar au avut un avans de câteva ore, şi Dumnezeu ştie în ce direcţie au luat-o! Nu sunt prea optimist.

– Nu puteţi lua urma numelui vasului? întrebă Battat. Nu există vreun registru local?

– Ba da, îi zise Moore, dar *Rachel* nu se află în el. Verificăm dosare din Daghestan, Kalmîkia şi alte republici de la Marea Caspică, dar eu cred că e o escrocherie la mijloc.

Moore îi arătă lui Battat o cameră mică de oaspeţi, la etajul al doilea al clădirii. Într-un colţ era un pat de campanie, iar Battat se întinse pentru a medita. Barca, muzica pe care o ascultau acolo, clipa în care îl văzuse pe bărbatul de pe punte – derulă din nou toate sunetele şi imaginile, căutând o informaţie nouă. Ceva ce i-ar putea spune cine făcea parte din echipajul lui *Rachel*, cum erau îmbrăcaţi sau de unde ar fi putut să vină. În timpul şedinţelor de extragere a informaţiilor aflate în subconştient, investigatori instruiţi obişnuiau să îi facă pe agenţi să retrăiască experienţe, pentru a-i ajuta să îşi reamintească detalii pierdute. Îi întrebau de culoarea cerului, despre cum arăta apa, de forţa pe care o avea vântul sau despre mirosurile prezente în zonă. Odată ce agentul se reconecta la scenă, investigatorul îl făcea să se mişte, îi cerea să descrie marcaje distinctive de pe carena vasului sau dacă existau steaguri la pupa, sau vreun catarg, sau sunete venind de pe punte ori din cală. Battat era mereu surprins să descopere cât de multă informaţie putea stoca creierul, deşi aceasta nu era mereu imediat accesibilă.

Deşi Battat închise ochii, respiră încet şi adânc, şi trecu în revistă tot ceea ce presupunea o asemenea şedinţă, nu îşi putea aminti nimic care să îl aducă mai aproape de cine era pe vas sau de direcţia din care ar fi putut veni atacatorul său. Nici măcar nu îşi putea aminti ce ţesătură simţise pe braţul care îl sufocase sau mirosul atacatorului. Nu putea să îşi amintească dacă se atinsese de obrazul bărbatului şi dacă avea barbă sau nu. Battat fusese prea preocupat să supravieţuiască.

Ochii săi rămaseră închişi. Nu mai privira în trecut, dar se uitară în viitor. Avea să rămână la Baku, dar nu doar pentru că aşa îi ceruse ambasadorul delegat. Până avea să afle cine îl atacase, încrederea lui era sfărâmată, iar viaţa lui era în mâinile lor.

Îşi dădu seama că poate din acest motiv fusese lăsat în viaţă.

9

Washington, D.C.

Luni, 11.55 a.m.

Hood fusese întotdeauna impresionat de felul atât de diferit în care arăta Washingtonul în timpul zilei, față de noaptea. Noaptea, fațadele albe erau luminate puternic și păreau a nu avea rival, strălucind cu măreție olimpiană. Ziua, situat printre clădiri moderne de birouri, anunțuri de vânzări, reclame strălucitoare de restaurante, iar mai jos un trafic rapid, zgomotos și permanent, cu baricade de securitate din beton și oțel, peisajul părea mai mult antic decât nemuritor.

Și totuși, ambele panorame reprezentau Washingtonul. Ele reprezentau o birocrație veche, din ce în ce mai solidă, care trebuia luată în seamă, și o viziune a măreției care nu putea fi ignorată sau diminuată.

Hood își parcă mașina la Ellipse, în partea sudică. Traversă E Street și merse pe East Executive, către poarta estică de acces. După ce trecu de un detector de metale, i se permise intrarea prin poarta de fier și îl așteptă în aripa de est pe unul dintre consilierii Primei Doamne.

Dintre toate punctele de reper din Washington, lui Hood îi plăcuse întotdeauna Capitoliul. În primul rând, aici era creierul guvernului, locul unde Congresul „punea pe roate" ideile președintelui. Uneori, roțile sunt pătrate sau au mărimi diferite, dar nimic nu s-ar mișca fără ele. Apoi, clădirea însăși era un vast muzeu de artă și istorie, cu comori la tot pasul. Aici, o plăcuță ce indica unde era localizat biroul congresmanului Abraham Lincoln. Dincolo, o statuie a generalului Lew Wallace, guvernator pentru un mandat în New Mexico și autor al lui *Ben-Hur*[1]. În altă parte, un semn indicând starea căutărilor pietrei de temelie a clădirii, care fusese așezată cu două sute de ani în urmă, în cadrul unei ceremonii puțin luate în seamă, și fusese îngropată, iar apoi rătăcită printre numeroasele modificări făcute la fundație.

Casa Albă nu era la fel de impunătoare precum Capitoliul. Era o clădire mult mai mică, cu vopsea scorojită și înveliș din lemn pe exterior. Dar fundația și coloanele, încăperile și multe colțuri familiare se împleteau în memoria americanilor cu imagini ale liderilor vestiți, capabili de lucruri mari – sau, uneori, de lucruri rușinoase, umane. Aceasta va rămâne întotdeauna centrul simbolic al Statelor Unite.

Un tânăr asistent al Primei Doamne își făcu apariția. Îl însoți pe Hood la liftul care îi transportă până la etajul trei. Hood era puțin surprins de faptul că Prima Doamnă voia să îl primească la acest etaj. Avea un birou la primul etaj, unde își primea de obicei vizitatorii.

Hood fu condus în salonul Primei Doamne, care se învecina cu dormitorul prezidențial. Era o cameră mică, cu o ușă principală care ducea spre coridor și o alta despre care bănuia el că ar fi dus la dormitor. Lângă peretele îndepărtat era o canapea aurie, iar în fața ei două fotolii de același fel, impunătoare și confortabile, cu o măsuță de cafea între ele. Lângă peretele opus se găsea

[1] Nuvelă ce are ca personaj principal pe prințul evreu cu același nume și a cărei acțiune are loc în vremea Imperiului Roman. (n.tr.)

un birou înalt, pe care era așezat un laptop. Covorul persan era alb cu roșu și auriu; draperiile albe erau trase. Un mic candelabru inunda camera cu raze de lumină.

Hood privi cele două portrete de pe perete. Unul o reprezenta pe Alice Roosevelt, fiica lui Theodore. Celălalt o înfățișa pe Hannah Simpson, mama lui Ulysses S. Grant. Hood tocmai se întreba ce căutau acele portrete acolo, când intră Prima Doamnă. Era îmbrăcată lejer, într-o pereche de pantaloni largi bej și un pulover asortat. Asistentul închise ușa după ea, lăsându-i singuri.

– Nancy Reagan le-a găsit în pivniță, zise Megan.

– Poftim?

– Portretele, spuse ea. Le-a găsit ea însăși. Nu-i plăcea ideea ca niște femei să fie uitate într-o cameră prăfuită.

Hood zâmbi. Se îmbrățișară ușor, iar Megan se îndreptă spre canapea.

– Încă mai sunt lucruri minunate acolo, adăugă ea, în timp ce se așezară. Mobile, cărți, documente, lucruri ca plăcuța de scris a lui Tad Lincoln și un jurnal care i-a aparținut lui Florence Harding.

– Am crezut că multe dintre aceste amintiri sunt în muzeele Smithsonian.

– Multe sunt. Dar multe lucruri legate de familie sunt încă aici. Oamenii s-au plictisit de toate scandalurile petrecute de-a lungul anilor, zise Megan. Casa Albă a fost și este un cămin, iar ei uită asta. Aici s-au născut și au crescut copii, aici au avut loc nunți, zile de naștere și sărbători.

Sosi cafeaua, iar Megan tăcu pe timpul cât aceasta fu servită. Hood o privi, în timp ce angajatul Casei Albe așeză în liniște serviciul de argint, turnă prima ceașcă și apoi plecă.

Patima din vocea lui Megan era exact așa cum și-o amintea Hood. Nu făcea nimic fără să nu se implice foarte tare, fie că se adresa unei mulțimi, pleda pentru mărirea subvențiilor pentru educație, în cadrul unor talk-show-uri televizate, sau discuta cu un vechi prieten despre Casa Albă. Dar în expresia ei era ceva ce

el nu mai văzuse până atunci. Entuziasmul de altădată îi dispăruse din privire. Părea înspăimântată. Confuză.

Hood își ridică ceașca, sorbi din cafea apoi se întoarse către Megan.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse Prima Doamnă.

Își ținea ceașca și farfurioara în poală și privea în jos.

– Știu că ești ocupat și că ai și tu problemele tale. Dar nu e vorba doar despre mine sau despre președinte, Paul. E vorba despre națiune, zise ea ridicând privirea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hood.

Megan respiră adânc.

– Soțul meu s-a purtat ciudat în ultimele zile.

Megan tăcu. Hood nu vru să o preseze. Așteptă, în timp ce ea sorbi din cafea.

– În ultima săptămână a fost din ce în ce mai preocupat, spuse ea. Nu a mai întrebat de nepotul nostru, ceea ce e foarte ciudat. Zice că motivul este munca și poate așa e. Dar lucrurile au devenit foarte ciudate ieri. Asta rămâne între noi, adăugă ea, uitându-se cu subînțeles la Hood.

– Desigur.

Megan trase scurt aer în piept, pentru a putea continua.

– Înainte de dineul de ieri, l-am găsit stând în fața măsuței de toaletă. Era în întârziere. Nu făcuse duș și nu se îmbrăcase. Se uita pur și simplu în oglindă, era roșu la față și arăta de parcă ar fi plâns. Când l-am întrebat ce pățise, mi-a răspuns că făcuse exerciții fizice, iar ochii îi erau injectați pentru că nu dormise. Nu l-am crezut, dar nu am zis nimic. Apoi, la recepția dinaintea dineului, era lipsit de vlagă. Zâmbea și era amabil, dar fără pic de entuziasm. Asta până a primit un telefon. A vorbit din birou și s-a întors după aproape două minute. Când a revenit, era complet diferit. Era exuberant și încrezător.

– Așa a părut a fi și la dineu, încuviință Hood. Ce ați vrut să spuneți cu faptul că era lipsit de vlagă?

Megan se gândi puțin.

– Ştii cum arată cineva după o lungă călătorie cu avionul, pe diferite meridiane? întrebă ea. Are o privire pierdută şi o reacţie întârziată la tot ce i se spune?

Hood încuviinţă.

– Exact aşa arăta el înainte să primească telefonul, replică Megan.

– Ştiţi cine a sunat? întrebă Hood.

– Mi-a spus că era Jack Fenwick.

Fenwick era un om liniştit şi competent, care fusese directorul de buget al preşedintelui în timpul primei administraţii. Se alăturase fundaţiei de analiză şi prognoză politică a lui Lawrence, American Sense, unde-şi adăugase la dosar rezultate ce ţineau de munca de informaţii. Când preşedintele fusese reales, Fenwick devenise directorul Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA), care era o diviziune separată a Departamentului de Apărare. Spre deosebire de celelalte servicii de informaţii, NSA era autorizată să asigure sprijin pentru activităţi ale executivului ce nu ţineau de domeniul apărării.

– Ce i-a spus Fenwick preşedintelui? întrebă Hood.

– Că totul s-a rezolvat, îi dezvălui ea lui Hood. Doar atât a zis.

– Aveţi vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

Megan clătină din cap.

– Domnul Fenwick a plecat la New York azi-dimineaţă, iar când l-am întrebat pe asistentul său ce a fost cu telefonul acela, mi-a răspuns foarte ciudat. M-a întrebat care telefon.

– Aţi verificat lista de apeluri?

Megan dădu din cap aprobator.

– Singurul telefon care a fost primit pe acea linie, la acea oră, a venit de la hotelul Hay-Adams.

Hotelul, vechi dar elegant, era localizat în cealaltă parte a parcului Lafayette, chiar peste drum de Casa Albă.

– L-am pus pe un membru al personalului să meargă la hotel azi-dimineaţă, continuă Megan. A luat numele celor care au

fost în tura de noapte, s-a dus la ei acasă şi le-a arătat fotografii cu Fenwick. Nu l-a recunoscut nimeni.

– Ar fi putut folosi intrarea din spate, spuse Hood. Aţi verificat registrul?

– Da, zise ea. Dar asta nu înseamnă nimic. Ar fi putut folosi nume false. Membrii congresului folosesc adesea hotelul pentru întâlniri particulare.

Hood ştia că Megan nu se referea doar la întâlniri politice.

– Dar asta nu a fost tot, continuă Megan. Când a coborât în Salonul Albastru, Michael a văzut-o pe doamna senator Fox şi s-a dus la ea să-i mulţumească. A părut foarte surprinsă şi l-a întrebat de ce îi mulţumeşte. Iar el a răspuns „pentru finanţarea iniţiativei". Mi-am dat seama că ea habar nu avea despre ce vorbea el.

Hood încuviinţă. Asta ar putea să explice confuzia pe care o observase el la doamna senator Fox, când aceasta intrase în încăpere. Lucrurile începeau să se contureze puţin. Fox era membră a Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului. Dacă s-ar fi aprobat orice fel de operaţiune a serviciilor de informaţii, ea ar fi trebuit să fie la curent. Aparent, era la fel de surprinsă ca şi Hood, la aflarea veştii despre operaţiunea internaţională de schimb de informaţii. Preşedintele ori a presupus, ori a aflat, posibil de la Jack Fenwick, că ea a facilitat această operaţiune.

– Cum s-a comportat preşedintele după dineu? întrebă Hood.

– Asta e de fapt partea cea mai gravă, zise Megan.

Începu să îşi piardă calmul. Îşi puse ceaşca de cafea deoparte, iar Hood procedă la fel. Se apropie apoi de ea.

– Pe când ne pregăteam de culcare, Michael a primit un telefon de la Kirk Pike.

Fost şef al serviciului de informaţii al marinei militare, Pike era noul director al CIA.

– A vorbit din dormitor, continuă Megan. Conversaţia a fost scurtă, iar când Michael a închis, s-a aşezat pur şi simplu pe pat, privind în gol. Părea şocat.

– Ce i-a spus Pike?

– Nu știu, răspunse Megan. Michael nu mi-a spus. Poate că nu a fost nimic, doar vreo informație nouă care l-a pus pe gânduri. Dar nu cred că a închis un ochi toată noaptea. Când m-am trezit, nu mai era în pat și a fost în ședințe toată ziua. De obicei vorbim pe la ora unsprezece, chiar dacă doar ne salutăm, dar astăzi nu.

– Ați discutat cu medicul președintelui despre asta? întrebă Hood.

– Dacă doctorul Smith nu poate găsi problema, s-ar putea să îl recomande pe doctorul Benn, spuse Megan, clătinând din cap.

– Psihiatrul de la Walter Reed, zise Hood.

– Exact, replică Megan. El și doctorul Smith lucrează împreună. Paul, doar știi ce se va întâmpla dacă președintele Statelor Unite merge să consulte un psihiatru. Oricât am încerca să păstrăm secretul, riscurile sunt mult prea mari.

– Riscurile sunt și mai mari dacă președintele nu se simte bine, adăugă Hood.

– Știu asta, spuse Megan. De aceea am vrut să te întâlnesc. Paul, se întâmplă prea multe lucruri fără sens. Dacă e ceva în neregulă cu soțul meu, o să insist să meargă la doctorul Benn, la naiba cu implicațiile politice. Dar înainte să îi cer lui Michael să facă asta, vreau să știu dacă se mai întâmplă și alte lucruri.

– Erori în sistemul de comunicații sau un hacker care face farse, zise Hood. Și poate mai mulți spioni chinezi.

– Da, aprobă Megan. Exact.

Când el spuse asta, observă cum chipul lui Megan și întreaga ei stare sufletească se înseninară. Dacă exista o cauză exterioară, atunci problema ar fi putut fi rezolvată fără a-l afecta pe președinte.

– Să văd ce pot să aflu, îi făgădui Hood.

– Dar cu discreție, zise Megan. Te rog, să nu se afle.

– Nu se va afla, o asigură Hood. Între timp, încercați să discutați cu Michael. Poate reușiți să îl faceți să vorbească. Orice informație, orice nume, altele decât cele pe care mi le-ați spus, vor fi de mare ajutor.

– Așa o să fac, adăugă Megan, zâmbind. Ești singurul în care am încredere pentru această problemă, Paul. Îți mulțumesc că ești aici.

Zâmbi și el.

– O să îmi ajut și un vechi prieten și țara. Nu mulți au această șansă.

Megan se ridică. Își strânseră mâinile.

– Știu că nu îți este ușor în perioada asta, spuse Prima Doamnă. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Bine, îi făgădui Hood.

Prima Doamnă plecă, iar asistentul ei se întoarse pentru a-l conduce pe Hood.

10

Baku, Azerbaidjan

Luni, 9.21 p.m.

Pat Thomas avu parte de două minuni într-o singură zi.

Mai întâi, avionul Aeroflot TU-154, programat să plece din Moscova la ora 6 după-amiaza, chiar plecă. La timp. În afară de Uganda Royal Airways, poate dintre toate companiile cu care zburase Thomas, Aeroflot era cea mai cunoscută pentru întârzierile sale. Apoi, avionul ateriză în Baku la 8.45 seara, cu cinci minute mai devreme decât era planificat. În timpul celor cinci ani de activitate la ambasada americană din Moscova, lui Thomas nu i se întâmplase niciodată așa ceva. În plus, în ciuda unui avion relativ plin, compania aeriană nu îi rezervase locul de două sau de trei ori.

Bărbat zvelt, înalt de aproape 1,80 metri, în vârstă de patruzeci și doi de ani, Thomas era director adjunct al Informațiilor publice (ADPI) din ambasadă. Ceea ce însemna de fapt că Thomas era spion: anchetator diplomatic privat, așa își înțelegea el acronimul. Rușii știau în mod sigur acest lucru, motiv pentru care unul sau doi agenți îl urmăreau întotdeauna pe Thomas, când se afla în public. Era convins că și în Baku îl va aștepta

cineva să se țină după el. Tehnic vorbind, desigur, KGB-ul era *de domeniul trecutului.* Dar personalul și infrastructura serviciilor secrete erau încă active și foarte folositoare, ca de pildă Serviciul Federal de Securitate și alte „servicii".

Thomas era îmbrăcat într-un costum de iarnă, de culoare gri, format din trei piese, care îi ținea de cald pe gerul năprasnic ce venea dinspre Golful Baku. Thomas știa că avea nevoie de mai mult – de o cafea georgiană puternică, sau de un coniac rusesc și mai puternic – pentru a se încălzi după primirea la care se aștepta la ambasadă. Din nefericire, păstrarea de secrete față de propriul popor făcea de asemenea parte din meseria de spion. Poate că vor izbucni puțin, Thomas se va arăta plin de remușcări și toată lumea va merge mai departe.

Thomas fu întâmpinat de o mașină de la ambasadă. Nu se grăbi să își azvârle singura valiză în portbagaj. Nu voia ca vreun agent rus sau azer să creadă că se grăbea. Se opri pentru a-și băga o acadea în gură, se întinse, apoi se urcă în mașină. Să pari plictisit. Asta era cheia succesului când te așteptai să fii urmărit. Apoi, dacă trebuia să te grăbești brusc, aveai șanse mari să îl surprinzi sau să scapi de cel care te supraveghea.

Era un drum de treizeci de minute de la Aeroportul Internațional Baku, până în zona golfului, unde se aflau ambasadele și zona comercială a orașului. Thomas nu rămăsese niciodată aici mai mult de una sau două zile, deși încă își dorea să facă acest lucru. Fusese la bazarurile de prin preajmă, la Templul Adoratorului de Foc, la Muzeul Covoarelor – un muzeu cu un asemenea nume trebuia vizitat – și la cel mai faimos reper al locului, Turnul Fecioarei. Aflat în centrul vechi, lângă golf, datând de cel puțin două mii de ani, turnul cu opt etaje fusese construit de o tânără care ori voia să se încuie înăuntru, ori să se arunce în mare – nimeni nu știa cu certitudine care versiune era adevărată. Thomas știa ce simțise ea.

Thomas fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Williamson, care se întorsese de la cină și stătea la birou, așteptându-l. Își strânseră mâinile și schimbară câteva cuvinte

banale. Apoi ea luă un pix şi notă ora pe un post-it. Puţin mai târziu, sosiră în biroul ei Moore şi Battat. Gâtul agentului era plin de vânătăi şi de zgârieturi. Şi în plus, părea extenuat.

Thomas îi întinse mâna lui Battat.

– Te simţi bine?

– Puţin zdruncinat, răspunse Battat. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Pat.

– Nu e nimic garantat, David. Să vedem cum putem rezolva problema, zise Thomas, strâmbându-se.

Thomas îl privi pe Moore, care stătea în picioare lângă Battat. Se întâlniseră de mai multe ori, la diverse conferinţe şi ceremonii organizate de ambasada asiatică. Moore era un om bun, ceea ce ei numeau un agent 24/7 – un agent care lucra douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. În acest moment, Moore nu făcea nici o încercare de a-şi ascunde supărarea şi starea sufletească sumbră.

Thomas îi întinse mâna. Moore îi răspunse cu acelaşi gest.

– Cum mai merge treaba? întrebă Thomas.

– Nu contează, răspunse Moore. Acum sunt nemulţumit. Nu trebuia să se ajungă la situaţia asta.

– Domnule Moore, aveţi dreptate, admise Thomas, retrăgându-şi mâna. Dacă privim retrospectiv, ar fi trebuit să procedăm cu totul altfel. Întrebarea este ce putem face acum pentru a repara lucrurile.

– Nu scăpaţi aşa uşor, replică Moore, cu un zâmbet dispreţuitor. Echipa dumneavoastră a organizat aici o mică operaţiune fără ştirea noastră. Omul dumneavoastră spune că eraţi îngrijoraţi din cauza riscurilor de securitate şi a altor factori. Ce credeţi, domnule Thomas, că azerii au un sistem atât de bine pus la punct? Că nu putem executa o misiune de supraveghere fără ştirea lor?

Thomas se îndreptă spre un fotoliu aflat în faţa doamnei Williamson.

– Domnule Moore, doamnă Williamson, am avut un timp foarte scurt pentru a lua o decizie rapidă. Aceasta a fost greşită, nepotrivită. Întrebarea este ce facem acum? Dacă Harponierul este aici, îl putem găsi şi pune mâna pe el?

– Cum vă putem scoate din situaţia asta, vreţi să spuneţi? întrebă Moore.

– Dacă doriţi, încuviinţă Thomas. Orice ca să putem trece peste asta şi să privim înainte.

– Nu va fi uşor, spuse Moore, relaxat. Nu am găsit nici o urmă a vasului pe care domnul Battat spune că l-a văzut şi avem un om care supraveghează aeroportul. Astăzi nu a plecat nimeni care să semene cu Harponierul.

– Ce-ar fi s-o luăm invers? întrebă Thomas. De ce ar fi Harponierul în Baku?

– Există anumite ţinte de care un terorist mercenar ar fi interesat, explică Moore. Sau poate că era doar în trecere, în drum spre altă republică sau spre Orientul Mijlociu. Doar ştiţi cum sunt oamenii ăştia. Rareori aleg calea cea mai scurtă spre o destinaţie.

– Dacă Baku a fost doar un popas, probabil că Harponierul a plecat de mult, zise Thomas. Să ne concentrăm pe posibilele ţinte din zonă şi pe motivele pentru care ar putea fi atacate.

– Nagorno-Karabah şi Iranul ne preocupă cel mai mult, adăugă Williamson. Populaţia din regiune a votat pentru o republică independentă, în timp ce Azerbaidjan şi Armenia se luptă ca să o revendice. Când Azerbaidjanul va avea destui bani pentru a cumpăra arme mai sofisticate pentru armata sa, probabil că întreaga regiune va exploda. Asta ar fi destul de rău pentru ambele naţiuni, dar cu Iranul la doar douăzeci şi cinci de kilometri spre sud, totul s-ar putea termina dezastruos. Cât despre Iran, chiar fără să ne gândim la situaţia din Nagorno-Karabah, Teheran şi Baku şi-au disputat ani în şir problemele accesului la toate „bunătăţile": de la petrolul din larg, până la sturionii şi caviarul din Marea Caspică. Când Uniunea Sovietică deţinea controlul asupra Mării Caspice, a luat tot ce a vrut. Şi nu numai că există aceste probleme, dar ele se şi suprapun, spuse Williamson. Forajul neglijent al Azerbaidjanului a pricinuit formarea unei pelicule de ţiţei

groase de peste jumătate de centimetru, în zone ale mării de unde Iranul pescuieşte sturioni. Poluarea ucide peştii.

– Care este situaţia în cazul petrolului, mai exact? întrebă Thomas.

– Există patru terenuri petrolifere importante, răspunse Williamson. Azeri, Chirag, Guneshli şi Azerbaidjan. Azerbaidjanul şi membrii consorţiului de vest, care sprijină forajele, sunt convinşi că legea internaţională le protejează drepturile exclusive asupra locurilor respective. Dar pretenţia lor se bazează pe frontiere care sunt definite de legile pescăreşti, pe care nici Iranul şi nici Rusia nu vor să le aplice. Până acum, discuţiile au avut loc doar la nivel diplomatic.

– Dar dacă cineva a pregătit o nouă acţiune undeva, opină Thomas, cum ar fi o explozie la ambasadă sau un asasinat?

– Ar putea provoca o reacţie în lanţ dezastruoasă, afectând vreo şase naţiuni vecine, proviziile de petrol din lumea întreagă şi atrăgând Statele Unite într-un conflict internaţional major, aprecie Williamson.

– De aceea ne place să fim informaţi despre acţiuni sub acoperire desfăşurate în spatele micului nostru avanpost, adăugă Moore sarcastic.

– Mea culpa. Dar sunteţi de acord să privim înainte şi nu în urmă? zise Thomas, clătinând din cap.

Moore se uită la el o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Prin urmare, interveni Williamson, uitându-se pe notiţe, după câte înţeleg, sunt două scenarii posibile. Primul ar fi că individul care l-a atacat pe domnul Battat nu era Harponierul, caz în care am putea avea de-a face doar cu un contrabandist de droguri sau de arme. Unul care l-a luat pe domnul Battat prin surprindere şi apoi a dispărut.

– Corect, admise Thomas.

– Care sunt şansele să se întâmple aşa ceva? întrebă Williamson.

– Nu prea sunt, răspunse Thomas. Ştim că Harponierul este în zonă. Un funcţionar din cadrul Biroului de informaţii al

Departamentului de Stat era în avionul companiei Turkish Airlines, în zborul de la Londra spre Moscova şi a încercat să îl identifice pe Harponier. A încercat să îl urmărească, dar i-a pierdut urma.

– Vreţi să spuneţi că un funcţionar al acestui birou şi cel mai căutat terorist din lume au fost pur şi simplu în acelaşi avion? zise Moore.

– Nu ştiu de Harponier, ci doar de funcţionarul Departamentului de Stat, replică Thomas. Dar descoperim că din ce în ce mai mulţi terorişti şi spioni folosesc mijloace şi rute frecventate de diplomaţi pentru a se deplasa. Încearcă să adune informaţii de pe laptopuri şi din conversaţii telefonice. Departamentul de Stat a avertizat de mai multe ori în această privinţă. Poate că a fost o coincidenţă; poate că era vreo dischetă sau vreun număr de telefon pe care Harponierul voia să le fure când oficialul era la toaletă. Nu ştiu.

– Pe ce se baza oficialul pentru a-l identifica pe Harponier? întrebă Williamson.

– Pe singura fotografie de care dispunem, îi răspunse Thomas.

– Era o poză bună, demnă de încredere, o asigură Moore.

– Am fost anunţaţi şi am făcut câteva cercetări, continuă Thomas. S-au potrivit cu unele informaţii pe care le-am obţinut în mod independent. Pasagerul călătorea sub un nume fals şi cu un paşaport britanic contrafăcut. Am verificat companiile de taxi şi am aflat că a comandat o maşină, care l-a preluat de la Kensington Hilton, din Londra. A stat acolo doar o noapte şi s-a întâlnit cu câţiva oameni care, potrivit spuselor portarului, aveau înfăţişarea şi accentul celor din Orientul Mijlociu. Am încercat să-l urmărim pe individ în Moscova, dar nu l-a văzut nimeni părăsind terminalul. Aşa că am verificat zborurile către alte zone. Cineva care se potrivea descrierii a prezentat un paşaport rusesc, cu numele de Gardner, şi a zburat către Baku.

– Atunci chiar este vasul Harponierului, spuse ambasadorul delegat Williamson, pe neaşteptate. Trebuie să fie.

Ceilalţi o priviră.

– Aţi auzit de el?

– Da. Am fost şi eu la colegiu, replică Williamson. Gardner este căpitanul vasului *Rachel* în *Moby Dick*. Este unul dintre vasele care urmăreau balena albă, care scăpa întotdeauna. Pot să adaug că nu a prins-o.

– Harponierul, spuse Thomas, privindu-l pe Battat cu un aer trist. La naiba! Desigur. A făcut totul pentru ca noi să-l observăm.

– Iată un terorist inteligent, zise Moore. Dacă recunoşti aluzia, crezi că e o glumă şi nu te deranjezi să urmăreşti firul. Dacă presupui că e adevărat, atunci Harponierul ştie unde o să îl cauţi. Şi o să fie acolo ca să te oprească.

– Dar vasul era real, adăugă Battat. Am văzut numele.

– Un nume care a fost pus acolo ca să îţi distragă atenţia pentru un timp, spuse Thomas. La naiba! Foarte bine lucrat.

– Ceea ce ne conduce la cel de-al doilea scenariu, devenit brusc şi cel mai plauzibil, spuse Williamson. Dacă Harponierul a fost la Baku, sunt două lucruri pe care trebuie să le aflăm cât se poate de repede. Mai întâi, ce voia, apoi, unde se află acum. Nu-i aşa?

Thomas încuviinţă.

– Pun pariu că nici nu mai foloseşte paşaportul rusesc. O să intru în computerele de la hotel şi o să verific numele oaspeţilor, în paralel cu baza noastră de date pentru paşapoarte. Să vedem dacă apare vreun nume, adăugă Moore, ridicându-se.

– E de asemenea posibil să lucreze cu oameni de aici, caz în care poate că nu stă la hotel, interveni Thomas.

– O să vă dau o listă cu celulele teroriste cunoscute sau suspectate, îi zise Moore. Dumneavoastră şi domnul Battat puteţi confrunta aceste date cu cele ale oamenilor cu care Harponierul se poate să mai fi lucrat în trecut.

Battat spuse că aşa va face.

– Ar mai trebui să încercăm ceva, adăugă Thomas. Ne-am cam epuizat resursele din Moscova, înainte de sosirea domnului Battat. Nu erau foarte eficiente, dar nu am mai avut timp şi de altceva. Ce ziceţi de alte guverne din regiune?

– Nu am avut cu nici unul acţiuni operative semnificative, recunoscu ambasadorul delegat. Nu deţinem personal pentru întreţinerea relaţiilor, şi multe republici, incluzând Azerbaidjanul, şi-au folosit resursele pentru probleme interne. Sunt ocupaţi să se spioneze unii pe alţii, în special în ceea ce priveşte Cecenia.

– De ce? întrebă Battat.

– Pentru că, în ciuda coaliţiei guvernamentale care există pe hârtie, Cecenia este în realitate controlată de miliţiile islamiste, care intenţionează să destabilizeze şi să distrugă celelalte republici, inclusiv Rusia, zise ea. Sper că iniţiativa pe care a anunţat-o preşedintele aseară, la Washington, va remedia problema.

– Ce iniţiativă? întrebă Battat.

– O cooperare pe linie de informaţii cu Organizaţia Naţiunilor Unite, îi explică Moore. A anunţat asta aseară la Washington.

Battat îşi dădu ochii peste cap.

– Ştiţi, ar *fi* un loc unde am putea să încercăm, spuse Thomas. Acum câţiva ani, îmi amintesc să fi auzit că Centrul Naţional de Management al Crizelor avea legături cu o grupare rusească, localizată în Sankt Petersburg.

– O grupare rusească de management al crizelor, zise Moore. Da, îmi amintesc că am auzit despre asta.

– Pot să sun la Washington şi să le cer să contacteze Centrul de Comandă, adăugă Moore. Să vedem dacă încă mai au relaţii cu ruşii.

– Dacă sunaţi, cereţi-le să îl contacteze pe Bob Herbert, sugeră Thomas. Este şeful Informaţiilor – un tip foarte capabil, din câte am auzit. Se pare că noul responsabil, generalul Rodgers, e cam rigid.

– Dar nu conduce el Centrul de Comandă, replică ambasadorul delegat.

– Dar cine? întrebă Thomas.

– Paul Hood, răspunse ambasadorul delegat. Am primit o informaţie azi-dimineaţă. Şi-a retras cererea de demisie.

– Pariez că nu va fi implicat în programul de informaţii al ONU, chicoti Moore.

– Nu contează, zise Thomas, să-l contacteze pe Herbert. Harponierul s-ar putea să se strecoare din regiune îndreptându-se spre nord, în Peninsula Scandinavă. Dacă face asta, poate că ruşii ne vor ajuta acolo.

Thomas fu de acord. Toată lumea se ridică, iar Thomas îi întinse mâna ambasadorului delegat.

– Mulţumesc pentru tot, spuse el. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

– Până acum, nu s-a petrecut nimic foarte grav.

– O să avem grijă nici să nu se petreacă, adăugă Thomas.

– O să trimit să se pregătească o cameră pentru voi doi, spuse Williamson. Nu e nimic luxos, dar e un loc unde te poţi odihni.

– Mulţumim, zise Thomas. Dar până nu îl găsim pe omul nostru, presimt că nu voi dormi prea mult.

– Nici unul dintre noi nu va dormi, domnule Thomas, îl asigură Williamson. Vă rog să mă scuzaţi, ambasadorul Small trebuie să se întoarcă de la Washington la ora 10 seara. Va dori să i se prezinte un raport cât mai repede posibil.

Thomas plecă şi străbătu coridorul către biroul lui Moore. Nu-i plăcea deloc că îl pierduse pe Harponier. Şi nici că ticălosul râdea probabil de ei, pentru că înghiţiseră momeala cu balena. Se mai întrebă dacă Harponierul ar fi putut şti cumva că Battat venise de la Moscova. Poate că din acest motiv îl lăsase în viaţă pe agent, ca să creeze un conflict între birourile CIA din Moscova şi Baku. Sau poate că a făcut-o doar ca să îi pună în încurcătură, să îi facă să piardă timp întrebându-se de ce nu le omorâse agentul.

Thomas clătină din cap. „Ai mintea în zece locuri, se mustră el. Trebuie să te concentrezi." Dar avea să fie greu, Thomas ştia asta, pentru că Harponierul era un om căruia îi plăcea să-şi debusoleze urmăritorii, împletind jocurile cu realitatea.

Şi până acum făcuse o treabă a naibii de bună.

11

Washington, D.C.

Luni, 3.00 p.m.

În biroul Roşcatului sună telefonul mobil. Îi goni pe cei doi asistenţi, care închiseră uşa după ei. Apoi îşi roti scaunul, astfel încât spătarul înalt din piele să fie îndreptat spre uşă. Privi pe fereastră, scoase celularul din buzunarul interior al hainei şi răspunse după ce acesta sună de cinci ori. Dacă telefonul era furat sau pierdut şi cineva ar fi răspuns mai devreme, cel care suna fusese instruit să închidă.

– Da? răspunse Roşcatul cu o voce liniştită.

– A încheiat prima etapă, spuse celălalt. Totul se petrece conform planului.

– Mulţumesc, zise Roşcatul şi puse capăt convorbirii.

Formă imediat un alt număr. I se răspunse după ce telefonul sună de cinci ori.

– Alo? rosti o voce gravă.

– Merge conform planului, spuse Roşcatul.

– Foarte bine, aprecie celălalt.

– Vreo veste de la Benn? întrebă Roşcatul.

– Încă nu, răspunse interlocutorul. O să apară.

Cei doi închiseră.

Roşcatul îşi puse telefonul înapoi în buzunarul hainei. Îşi privi cu atenţie biroul şi întreaga încăpere. Fotografii cu preşedintele şi cu şefii altor sate. Scrisori de apreciere. Un steag american de mici dimensiuni, pe care i-l dăduse mama sa. El îl purtase, împăturit într-un buzunar de la spate, în timpul misiunii din Vietnam. Acum era înrămat pe perete, încă şifonat şi pătat de sudoare şi de noroi, esenţele luptei.

După ce îşi chemă asistenţii înapoi în birou, caracterul banal al acelei acţiuni, întoarcerea la rutină evidenţiară natura extremă şi complexă a ceea ce el şi partenerii săi întreprindeau. Să refaci harta politică şi economică a lumii era una. Dar să o faci rapid, cât ai bate din palme, era fără precedent.

Acţiunea era înfricoşătoare, dar şi emoţionantă. Dacă operaţiunea avea vreodată să devină publică, ar fi fost considerată monstruoasă de către unii. Dar pentru mulţi, semăna cu Revoluţia Americană şi cu Războiul Civil de pe vremea lor. Şi cu implicarea Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, înainte de Pearl Harbour. Roşcatul spera ca, în cazul în care acţiunile lor ar fi fost vreodată dezvăluite, oamenii să înţeleagă de ce au fost necesare. Că lumea în care existau Statele Unite era total diferită de cea în care Statele Unite se născuseră. Că pentru a te dezvolta, trebuia uneori să distrugi. Uneori reguli, alteori vieţi.

Uneori şi una, şi alta.

12

Camp Springs, Maryland

Luni, 3.14 p.m.

Paul Hood o sună pe doamna senator Fox după ce se întoarse de la Casa Albă. Ea recunoscu faptul că era total confuză după discuţia cu preşedintele şi chiar se pregătea să îi telefoneze acestuia, pentru a vorbi despre asta. Hood îi ceru să mai aştepte un timp, pentru a avea şi el şansa să analizeze întreaga situaţie. Ea fu de acord. Apoi Hood îl sună pe Bob Herbert. Îl puse pe şeful Informaţiilor la curent cu ceea ce discutase cu Prima Doamnă, după care îi ceru lui Herbert să afle tot ce se putea despre apelul dat de la hotel şi dacă mai observase şi altcineva că preşedintele se comporta ciudat. Pentru că Herbert păstra legătura cu atât de mulţi oameni – fără a le cere niciodată nimic, doar pentru a afla ce mai făceau, ce se mai întâmpla prin familiile lor – îi era foarte uşor să sune şi să strecoare o întrebare importantă în vorbăria obişnuită, fără să dea de bănuit că ar căuta informaţii.

Acum, cei doi erau înapoi în biroul lui Hood. Dar acest Herbert care intra pe uşă în scaunul cu rotile se schimbase.

– E totul în regulă? întrebă Hood.

Nativul din Mississippi, de obicei binedispus, nu răspunse imediat. Era extrem de preocupat şi se holba la ceva ce numai el putea să vadă.

– Bob? insistă Hood.

– Au crezut că l-au prins, zise Herbert.

– Despre ce vorbeşti?

– Un prieten de-al meu din CIA mi-a strecurat nişte informaţii de la ambasada din Moscova, spuse Herbert.

– De ce?

– Aparent, au avut o pistă solidă conform căreia Harponierul se afla în Baku, răspunse Herbert, oftând adânc.

– Isuse, exclamă Hood. Cu ce scop?

– Nu ştiu, spuse Herbert. Şi l-au pierdut. Au trimis un amărât de agent în recunoaştere şi – surpriză! – a fost scos din circulaţie. Nu pot să le reproşez faptul că au vrut să fie discreţi în această misiune, dar cu un individ ca Harponierul, trebuie să-ţi aduci întăriri.

– Unde e acum? întrebă Hood. Putem face ceva?

– Habar nu au unde s-a dus, răspunse Herbert, dând uşor din cap şi învârtind monitorul computerului pentru a-l ridica din suport. De aproape douăzeci de ani, ceea ce mi-am dorit cel mai mult a fost să pot să îl apuc pe ticălos de gât, să strâng foarte tare şi să îl privesc în ochi când moare. Dacă nu pot avea asta, atunci vreau să ştiu că putrezeşte undeva, într-o celulă, fără să mai spere că va vedea vreodată lumina zilei. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

– Având în vedere ceea ce a făcut, nu ceri, răspunse Hood.

– Din nefericire, Moş Crăciun nu mă ascultă, spuse Herbert cu amărăciune şi îşi roti monitorul pentru a-l putea vedea. Destul despre nemernicul ăsta. Hai să vorbim despre preşedinte.

Herbert se răsuci în scaun. Hood îi putea vedea furia din priviri, din rigiditatea gurii, din mişcările încordate ale degetelor.

– L-am pus pe Matt Stoll să verifice listele de apeluri de la Hay-Adams.

Matt Stoll era expertul în computere de la Centrul de Comandă.

– A intrat în bazele de date ale Bell Atlantic, spuse Herbert. E adevărat că apelul a fost dat din hotel, dar nu a fost iniţiat din nici una dintre camere, ci chiar din sistem.

– Adică?

– Adică cineva nu a vrut să se afle într-una dintre camerele unde ar fi putut fi văzut venind sau plecând, zise Herbert. Aşa că a ajuns la reţea din altă parte.

– Cum adică „a ajuns“ la reţea? întrebă Hood.

– A instalat un modem pentru a transfera apelul din altă parte, explică Herbert. Asta se cheamă „pătrundere forţată în sistem prin dial-up“. Este aceeaşi tehnologie pe care escrocii specializaţi în domeniul telefoanelor o folosesc pentru a genera tonuri de apel false la telefoanele publice, pentru a obţine numere de conturi ale cărţilor de credit şi ale băncilor. Tot ce trebuie să faci e să obţii acces la reţea folosind o anumită portiţă a sistemului. Eu şi Matt am adus o schiţă a hotelului. Cel mai bun loc pentru a face acest lucru ar fi fost camera de comunicaţii de la subsol. Acolo e toată reţeaua. Dar nu există decât o intrare şi este supravegheată de o cameră video – prea riscant. Noi bănuim că persoana care a intrat în reţea s-a dus la unul din cele două telefoane publice de lângă barul Off the Record.

Hood ştia barul foarte bine. Telefoanele erau chiar lângă uşa care dădea spre H Street. Erau în nişte cabine asemenea unor dulapuri, iar în acel loc nu existau camere video. Cineva putea să se strecoare înăuntru şi să iasă fără a fi văzut.

– Prin urmare, cu ajutorul unui program sofisticat de dial-up, Jack Fenwick ar fi putut să îl sune pe preşedinte de oriunde, zise Hood.

– Exact, răspunse Herbert. După câte ne putem da seama, Prima Doamnă are dreptate. Fenwick este în New York acum, participând probabil la întâlniri de nivel înalt cu ambasadori ai Naţiunilor Unite. Am făcut rost de numărul lui şi am sunat de câteva ori, dar a răspuns mesageria vocală. I-am lăsat mesaje să mă sune, spunându-i că e urgent. I-am lăsat acelaşi mesaj acasă

şi la birou. Până acum, nu am primit nici un răspuns. Între timp, eu şi Mike am verificat la celelalte departamente de informaţii. Toate erau la curent cu anunţul preşedintelui. Şi doar unul era implicat în această operaţiune de cooperare cu Naţiunile Unite.

– Agenţia Naţională de Securitate, spuse Hood.

– Ceea ce înseamnă că domnul Fenwick trebuie să-i fi prezentat preşedintelui nişte argumente solide pentru a-l convinge că se pot descurca singuri în această operaţiune, fu de acord Herbert.

Herbert avea dreptate, deşi, într-un fel, Agenţia Naţională de Securitate ar fi fost perfectă pentru a colabora cu noi parteneri în acest domeniu. Misiunile principale ale NSA sunt în domeniile criptologiei, protejării dar şi interceptării comunicaţiilor. Spre deosebire de CIA şi de Departamentul de Stat, NSA nu este autorizată să utilizeze personal aflat sub acoperire, în afara graniţelor SUA. Astfel, ei nu generează tipul de paranoia instantanee care ar speria guvernele străine în ceea ce priveşte cooperarea. În cazul în care Casa Albă căuta un serviciu de informaţii care să fie corespondentul perfect al ONU, acesta era NSA. Surprinzător era totuşi faptul că preşedintele nu informase şi celelalte agenţii. Şi ar fi trebuit cel puţin să o înştiinţeze pe doamna senator Fox. Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului este direct responsabil de aprobarea programelor de neproliferare, antiterorism, antinarcotice, contraspionaj şi activităţi sub acoperire în străinătate. Ceea ce propusese preşedintele intra cu siguranţă în jurisdicţia lor.

Dar pentru că NSA chiar lucrează independent şi în domenii foarte bine definite, este şi cea mai puţin aptă în ceea ce priveşte organizarea şi gestionarea unei misiuni complexe, de tipul celei descrise de preşedinte. Acesta era motivul pentru care Hood nu îl crezuse pe Lawrence când anunţase iniţiativa în timpul dineului. De aceea, o parte din el încă refuza să creadă acest lucru.

– Ai vorbit cu Don Roedner despre asta? întrebă Hood.

Roedner era adjunctul consilierului de securitate naţională, al doilea ca funcţie după Fenwick.

– E cu Fenwick, nu l-am prins nici pe el la telefon, răspunse Herbert. Dar am vorbit cu asistentul adjunctului consilierului de securitate naţională, Al Gibbons. Şi aici lucrurile devin puţin ciudate. Gibbons spune că a fost prezent la o şedinţă a NSA, duminică după-amiază, unde Fenwick nu a menţionat absolut nimic despre o cooperare cu alte naţiuni în domeniul informaţiilor.

– Preşedintele a participat la şedinţă?

– Nu, răspunse Herbert.

– Dar după doar câteva ore, Fenwick l-a sunat pe preşedinte şi aparent i-a spus că exista o înţelegere de cooperare în domeniul informaţiilor cu câteva guverne străine, spuse Hood.

Herbert încuviinţă.

Hood luă acest lucru în considerare. Era posibil ca iniţiativa Organizaţiei Naţiunilor Unite să fie cunoscută de un număr limitat de persoane, iar Gibbons să nu facă parte dintre acestea. Sau poate că se dădea o luptă birocratică între diferite diviziuni ale NSA. N-ar fi fost pentru prima dată. Când Hood venise pentru prima dată la Centrul de Comandă studiase cele două rapoarte din 1997, care autorizaseră crearea centrului. Rapoartele 105-24, întocmit de Comisia Specială a Senatului pentru Serviciile de Informaţii şi 105-135, publicat de Comisia Specială Permanentă a Camerei Reprezentanţilor, pentru serviciile de informaţii – cele două organisme de sprijin ale Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului – semnalau amândouă instabilitatea extremă a comunităţii serviciilor de informaţii, cu „neînţelegeri în interior, risipă şi personal neinformat, lipsit de profunzime, precizie şi expertiză în analizele politice, militare şi economice", după cum conchideau acestea. La fel de aspre erau şi rapoartele Congresului. Când Centrul de Comandă a fost înfiinţat printr-o hotărâre a Congresului, sarcina lui Hood fusese aceea de a-i angaja pe cei mai buni şi mai inteligenţi oameni, în timp ce CIA şi alte servicii de informaţii se ocupau de restructurare. Dar chiar ţinând cont de standardele comunităţii de informaţii, situaţia actuală era neobişnuită, de vreme ce conducerea NSA nu ştia ce se întâmplă.

– Toată povestea asta pur și simplu nu are sens, opină Herbert. La nivelul Centrului de Comandă și CIA, avem deja planuri de cooperare oficială cu douăzeci și șapte de națiuni. Avem relații neoficiale cu alte unsprezece guverne, prin intermediul legăturilor cu oficiali de rang înalt. Serviciile de informații militare au propriile relații cu alte șapte națiuni. Oricine l-a convins pe președinte să facă asta își dorește o convenție discretă, specifică, având un anumit scop.

– Ori asta, ori vor să îl facă de râs, aprecie Hood.

– Ce vrei să spui?

– Să îi prezinte un proiect, să îi spună că a fost aprobat de alte agenții și guverne străine, iar apoi el să facă o mare greșeală publică.

– De ce?

– Nu știu, răspunse Hood.

Nu știa, dar nu îi plăcea cum evoluau lucrurile. Centrul de Comandă derulase odată o operațiune psihologică, numită Realitate Alternativă, cu scopul de a-l prezenta pe Saddam Hussein ca fiind atât de paranoic încât să își atace până și cei mai de încredere sfătuitori. Dacă un guvern străin voia să-i facă una ca asta președintelui?

Era o idee forțată, dar la fel erau și uciderea de către KGB a unui disident, ințepându-l cu o umbrelă otrăvită, și încercarea CIA de a-i strecura lui Fidel Castro o țigară otrăvită. Și totuși, aceste lucruri se întâmplaseră.

Apoi, mai era o opțiune pe care nu voia să o ia în considerare: aceea că poate nu era vorba de un guvern străin, ci de cel american. Era posibil.

Putea fi însă o situație mai puțin sinistră. Prima Doamnă spunea că soțul ei nu era în apele lui. Dacă avea dreptate? Lawrence petrecuse patru ani dificili la Casa Albă și apoi încă opt ani grei ca să revină. Acum se afla din nou la putere. Asta presupunea o mare presiune.

Hood cunoștea cazuri de președinți care dăduseră semne de slăbiciune în timpul unor perioade îndelungi de stres: Woodrow

Wilson, Franklin Roosevelt, Richard Nixon și Bill Clinton. Pe Nixon, consilierii săi cei mai apropiați l-au sfătuit să demisioneze nu numai pentru binele națiunii, ci și pentru sănătatea sa mentală. În cazul lui Clinton, personalul președintelui și prietenii au hotărât să nu-i aducă medici sau psihiatri, ci să îl supravegheze îndeaproape și să spere că va depăși criza acuzațiilor. Așa a și făcut.

Însă în cel puțin două cazuri, hotărârea de a-l lăsa pe președinte să ducă toată povara luării deciziilor, inclusiv în politică, nu a fost cea mai bună alegere. Wilson a făcut un atac cerebral, încercând să impună Congresului crearea Ligii Națiunilor. Iar spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, consilierii cei mai apropiați se temeau pentru sănătatea lui Roosevelt, împovărat de presiunea de a câștiga războiul și de a face planuri pentru o lume postbelică. Dacă i-ar fi inoculat ideea că avea nevoie absolută să încetinească pasul, poate că nu ar fi murit de hemoragie cerebrală.

Toate aceste scenarii puteau fi corecte, și la fel puteau să fie total greșite. Dar Hood crezuse întotdeauna că era mai bine să iei în considerare toate opțiunile, chiar și pe cele mai puțin posibile, decât să fii luat prin surprindere. În special în cazurile în care, dacă aveai dreptate, rezultatul putea fi dezastruos. Trebuia să acționeze cu grijă. Dacă ar fi putut să îl vadă pe președinte, ar fi avut o șansă să scoată câțiva ași din mânecă și să urmărească reacția acestuia, să vadă dacă neliniștile lui Megan erau fondate. Cel mai grav lucru care s-ar fi putut întâmpla era ca președintele să-i ceară să-și depună demisia. Din fericire, încă o mai avea pe ultima păstrată într-un dosar.

– La ce te gândești? întrebă Herbert.

– Trebuie să mă întâlnesc cu președintele, zise Hood îndreptându-se către telefon.

– Excelent! exclamă Herbert. Și mie mi-a plăcut întotdeauna calea cea dreaptă.

Hood formă numărul direct al președintelui. Telefonul sună în biroul secretarei sale, Jamie Leigh. Hood o întrebă pe doamna

Leigh dacă îl poate strecura pentru câteva minute în programul președintelui. Ea îi ceru să-i spună despre ce era vorba, pentru a putea completa agenda președintelui. Hood îi răspunse că era vorba despre rolul Centrului de Comandă în programul de informații al Națiunilor Unite.

Doamna Leigh îl plăcea pe Hood, așa că îi aranjă o întâlnire de cinci minute cu președintele, de la patru și zece la patru și un sfert.

Hood îi mulțumi, apoi îl privi pe Herbert.

– Trebuie să plec, zise el. Am întâlnire în patruzeci de minute.

– Nu pari bucuros.

– Nici nu sunt. Putem pune pe cineva să afle exact cu cine se întâlnește Fenwick la New York?

– Mike a reușit să ia legătura cu cineva de la Departamentul de Stat, când erați voi acolo, zise Herbert.

– Cu cine?

– Lisa Baroni. Ținea legătura cu părinții în timpul crizei.

– Eu nu am cunoscut-o, spuse Hood. Cum a găsit-o Mike?

– A făcut ce face un maestru al spionajului de obicei, răspunse Herbert. Când e într-o locație nouă, caută angajați nemulțumiți și le promite ceva mai bun, în schimbul unor servicii. Să vedem dacă ea le poate oferi.

– Bun, zise Hood, ridicându-se. Dumnezeule, mă simt de parcă m-aș duce la slujba din Ajunul Crăciunului.

– Adică? îl întrebă Herbert. Te simți vinovat că nu mergi mai des la biserică?

– Nu, replică Hood. Simt că e ceva care mă depășește. Și mi-e teamă că atunci când voi afla despre ce e vorba, o să mă sperii îngrozitor.

– Și nu la asta se referă biserica? întrebă Herbert.

Hood rămase o clipă pe gânduri.

– Punct ochit, zise el rânjind și ieșind din birou.

– Succes, adăugă Herbert, rotindu-și și el scaunul spre ieșire.

13

Gobustan, Azerbaidjan

Luni, 11.56 p.m.

Gobustan este un sătuc rustic, situat la șaptezeci de kilometri sud de Baku. Regiunea a fost colonizată prin anul 8000 î.Hr. și este presărată cu peșteri și aflorimente înalte din piatră. Peșterile se pot mândri cu arta preistorică, precum și cu forme mai recente de exprimare – inscripții lăsate acum două mii de ani de legionarii romani.

La poalele dealurilor, mai jos de peșteri, se află câteva colibe ale ciobanilor. Răspândite pe sute de pogoane de pășune, ele au fost construite la începutul veacului, și majoritatea încă mai sunt locuite, deși nu întotdeauna de oieri. În spatele unei stânci stă ascunsă o colibă mai mare, de unde se vede întregul sat. Se poate urca doar pe un drum plin de noroi, brăzdat de făgașe, tăiat printre dealuri de mii de ani de trafic pedestru și eroziune.

Înăuntru, cinci oameni stăteau în jurul unei mese șubrede din lemn, din centrul cămăruței. Un altul stătea pe un scaun la fereastră, privind drumul. Ținea o armă Uzi pe genunchi. Un al

şaptelea bărbat era încă în Baku şi supraveghea spitalul. Nu erau siguri când avea să sosească pacientul, însă atunci, Maurice Charles voia ca omul său să fie pregătit.

Fereastra era deschisă şi un vânt răcoros pătrundea înăuntru. Cu excepţia câte unui ţipăt de bufniţă sau a sunetului pietrelor dislocate de vulpile prădătoare, în căutare de şoareci de câmp, în afara colibei era linişte – liniştea pe care Harponierul o întâlnea rareori în călătoriile sale din jurul lumii.

Cu excepţia lui Charles, bărbaţii purtau doar pantaloni scurţi. Studiau nişte fotografii pe care le primiseră prin satelit. Antena parabolică portabilă, înaltă de cincisprezece centimetri, fusese montată pe acoperişul colibei, de unde se vedeau fără nici o oprelişte partea de sud-est a cerului şi satelitul GorizonT3. Localizat la 35 736 kilometri altitudine, 21° 25 de minute latitudine nordică, şi 60° 27 de minute longitudine estică, acesta era satelitul Biroului Naţional de Recunoaştere al Statelor Unite, folosit pentru a supraveghea Marea Caspică. Persoana de contact a lui Charles din America îi dăduse adresa şi codul de acces pentru un website restricţionat, iar el descărcase imagini din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Charles primise decodorul pe îl foloseau, un StellarPhoto Judge 7, tot de la persoana sa de contact, prin intermediul uneia dintre ambasade. Era un dipozitiv compact, de mărimea şi configuraţia unui fax. SPJ 7 printa fotografii pe o hârtie fotografică groasă, lucioasă, obţinută din hidrocarburi, care nu putea fi trimisă nici prin fax, nici electronic. Orice astfel de încercare ar fi semănat cu presarea unui display de cristale lichide. Nu s-ar primi decât o mâzgălitură. Dispozitivul mărea cu o rezoluţie de zece metri. Combinată cu lentilele în spectru infraroşu cu care era dotat satelitul, putea să citească numerele de pe aripa avionului.

Charles zâmbi. Avionul lui era în imagine. Sau mai degrabă, avionul azer pe care îl cumpăraseră.

– Eşti sigur că americanii o să găsească asta când o să caute indicii? întrebă unul dintre oameni.

Era un bărbat brunet, scund şi voinic, ras în cap şi cu nişte ochi negri şi adânciţi în orbite. O ţigară răsucită îi ieşea dintre buzele îndoite. Pe braţul stâng avea un tatuaj cu un şarpe încolăcit.

– Prietenul nostru se va asigura de asta, răspunse Charles.

Şi chiar aveau să se asigure. Acesta era motivul pentru care atacul era planificat asupra platformei petroliere iraniene. Odată ce avea să se întâmple incidentul, Biroul Naţional de Recunoaştere al Statelor Unite va căuta în baza de date a satelitului imagini din zona petrolieră Guneshli din Marea Caspică. Experţii în supraveghere vor cerceta imaginile din ultimele zile, pentru a vedea cine ar fi putut cerceta zona platformei. Şi astfel vor găsi imaginile avionului lui Charles. Apoi vor mai găsi ceva.

Imediat după atac, va fi aruncat în mare un cadavru – cel al unui terorist rus, Serghei Cerkasov. Cerkasov fusese capturat de azeri în Nagorno-Karabah, eliberat din închisoare de oamenii lui Charles, iar în prezent era captiv pe *Rachel*. El va fi omorât cu puţin timp înaintea atacului, prin împuşcare cu un glonţ tras dintr-o armă Gewehr 3, de producţie iraniană. Acesta era acelaşi tip de glonţ pe care l-ar fi tras un membru al personalului de securitate pe platformă. Când cadavrul rusului avea să fie găsit – graţie informaţiilor scurse către CIA –, americanii aveau să descopere nişte fotografii în buzunarele teroristului: fotografiile pe care Charles le luase din avion. Una dintre aceste fotografii avea să arate porţiuni din aripa avionului, cu aceleaşi numere văzute pe imaginile din satelit. Pe o alta avea să fie marcat cu creionul locul unde un anumit terorist trebuia să atace.

Cu fotografiile obţinute prin satelit şi cu cadavrul teroristului, Charles nu avea nici o îndoială că Statele Unite şi restul lumii aveau să tragă concluzia pe care el şi sponsorii lui o doreau.

Concluzie greşită.

Că Rusia şi Azerbaidjanul se uniseră, pentru a încerca să scoată cu forţa Iranul de pe platformele sale petroliere din Guneshli.

14

New York, New York

Luni, 4.01 p.m.

Departamentul de Stat deținea două birouri în apropiere de sediul Organizației Națiunilor Unite, în estul New Yorkului. Unul era Biroul de Misiuni Externe, iar celălalt Biroul Securității Diplomatice.

Avocata Lisa Baroni, în vârstă de patruzeci și trei de ani, era director adjunct al drepturilor diplomatice, în cadrul Biroului de Legături Diplomatice. Asta însemna că, de fiecare dată când un diplomat avea probleme cu sistemul juridic al Statelor Unite, intervenea ea. O problemă juridică putea să însemne orice, de la așa-zisul control ilegal al bagajelor unui diplomat pe unul dintre aeroporturile locale sau părăsirea locului accidentului de către un diplomat, până la recenta asediere a Consiliului de Securitate de către teroriști.

Cu zece zile în urmă, Baroni trebuise să acorde sfaturi juridice diplomaților, dar se trezise consolându-i pe părinții copiilor ținuți ostatici în timpul atacului. Atunci îl întâlnise pe generalul

Mike Rodgers. După asediu, generalul a discutat puțin cu ea. I-a spus că fusese impresionat de faptul că ea rămăsese calmă, sociabilă și responsabilă, în mijlocul crizei. I-a explicat că el era noul șef al Centrului de Comandă din Washington și că era în căutare de oameni pricepuți cu care să lucreze. A întrebat-o dacă ar putea să o sune și să stabilească un interviu. Rodgers păruse tipul ofițerului serios, interesat mai mult de talentul și abilitățile ei, decât de faptul că era femeie și că purta o fustă scurtă. Acest lucru o încântase. La fel și perspectiva de a se întoarce la Washington D.C. Baroni crescuse acolo, studiase Dreptul internațional la Universitatea Georgetown, iar familia și toți prietenii ei încă mai locuiau acolo. După trei ani de stat la New York, Baroni abia aștepta să se întoarcă.

Dar când generalul Rodgers a sunat-o, în sfârșit, nu au avut chiar tipul de convorbire la care se așteptase Baroni.

Avusese loc la primele ore ale după-amiezii. Rodgers i-a explicat lui Baroni că superiorul lui, Paul Hood, își retrăsese demisia. Dar Rodgers încă mai căuta oameni capabili, așa că îi făcuse totuși o propunere. Verificase dosarul ei la Departamentul de Stat și se gândise că ar fi potrivită pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabila pe probleme politice, care fusese asasinată în Spania. Avea să o aducă la Washington pentru un interviu, dacă ea era de acord să îl ajute într-o problemă la New York.

Baroni l-a întrebat dacă ajutorul de care avea nevoie era legal. Rodgers a asigurat-o că era, iar Baroni i-a spus că dacă așa stăteau lucrurile, era bucuroasă să îl ajute. Așa se construiau relațiile la Washington. Cu favoruri reciproce.

Rodgers i-a spus că avea nevoie de itinerarul directorului NSA, Jack Fenwick, care se afla la New York pentru a se întâlni cu delegații Națiunilor Unite. Însă Rodgers nu voia traseul public, ci dorea să știe pe unde a mers de fapt Fenwick.

Lui Baroni ar fi trebuit să îi fie foarte ușor să îl găsească. Fenwick avea un birou în clădirea ei, pe care îl folosea de obicei când venea la New York. Biroul se afla la etajul șapte, lângă cel

al secretarului de stat. Totuşi, adjunctul lui Fenwick la New York îi spuse că acesta nu avea să sosească acolo în timpul călătoriei, ci avea să-şi ţină toate întrunirile la diferite consulate.

În schimb, Baroni verifică dosarul cu plăcuţele de înmatriculare date de guvern. Acesta era păstrat pentru a putea fi folosit în cazul răpirii unui diplomat. Directorul NSA mergea întotdeauna cu aceeaşi maşină când venea la New York. Baroni îi găsi numărul de înmatriculare şi îi ceru prietenului ei, detectivul Steve Mitchell din Midtown South, să încerce să localizeze maşina pe vreo stradă. Obţinu apoi parola electronică de securitate, trecută pe parbrizul maşinii. Aceasta permitea vehiculelor să intre în ambasade şi în parcările guvernului, cu întârziere minimă, oferind astfel potenţialilor asasini mai puţin timp pentru a pregăti ambuscade.

Parola nu apăru în nici unul dintre punctele de control aparţinând Statelor Unite, ale căror date erau transmise imediat către fişierele de securitate ale Departamentului de Stat. Asta însemna că Fenwick vizita ambasade străine. Peste o sută de naţiuni mai trasmiteau astfel de informaţii către Departamentul de Stat, în interval de câteva minute. Majoritatea erau aliaţi apropiaţi ai Statelor Unite, precum Marea Britanie, Japonia şi Israel. Fenwick nu vizitase încă pe nici unul dintre ei. Baroni îl informă pe Rodgers pe unde nu trecuse Fenwick, folosind un e-mail sigur.

Apoi, puţin după ora 4 după-amiază, Baroni primi un telefon de la detectivul Mitchell. Una dintre maşinile echipajului său identificase autoturismul plecând din faţa unei clădiri, situate la numărul 622, pe Third Avenue. Asta era chiar la sud de Forty-second Street. Baroni căută adresa în ghidul său pentru misiuni permanente.

Fu surprinsă să afle cine avea sediul acolo.

15

Washington, D.C.

Luni, 4.03 p.m.

Paul Hood sosise în aripa de vest a Casei Albe la ora patru. Până să treacă de punctul de control, un tânăr stagiar din cabinetul preşedintelui sosise pentru a-l conduce către Biroul Oval. Hood ar fi putut să afirme că tânărul avea această funcţie de cel puţin câteva luni. Ca majoritatea tinerilor care făceau această muncă temporară, tânărul spilcuit avea un aer uşor superior. Iată-l, un puşti de vreo douăzeci de ani, lucrând la Casa Albă. Ecusonul de identificare pe care îl purta la gât era atuul lui în relaţiile cu femeile din baruri, cu vecinii vorbăreţi din avioane, cu fraţii şi verii lui când se ducea acasă în vacanţe. Orice ar fi făcut sau ar fi zis cineva, el se întâlnea zilnic cu preşedintele, vicepreşedintele, cu liderii Cabinetului şi ai Congresului. Se învârtea în cercul adevăratei puteri, era ancorat în realitate şi era în atenţia întregii mass-media, de vreme ce expresii şi afirmaţii banale ale oamenilor de nivelul său puteau cauza evenimente care să facă valuri în istorie. Hood îşi aminti că se simţise şi el aşa pe când

era un puşti şi lucra în Los Angeles, la biroul guvernatorului de California. Se gândea acum cam cât de puternică era pentru acest tânăr senzaţia de a fi în centrul universului.

Biroul Oval este situat în colţul sud-estic al aripii de vest. Hood îl urmă pe tânăr în tăcere, pe când îşi făceau loc pe coridorul aglomerat, trecând pe lângă oameni care nu păreau să îşi dea deloc importanţă. Aveau aerul şi ţinuta celor care sunt în foarte mare întârziere şi trebuie să prindă un avion. Hood trecu pe lângă birourile consilierului pe probleme de securitate naţională şi al vicepreşedintelui, unde o luă spre est şi trecu de biroul secretarului de presă. Pe urmă o luară spre sud, după ce trecură de Sala Cabinetului. Parcurseră în linişte tot drumul. Hood se întrebă dacă tânărul nu vorbea cu el pentru că aşa cereau regulile de conduită sau pentru că nu era destul de faimos ca să merite atenţia lui. Hotărî să îl lase pe tânăr să creadă ce doreşte.

După Sala Cabinetului, urma biroul doamnei Leigh. Ea stătea la masa de scris, iar în spate era singura uşă care ducea spre Biroul Oval. Tânărul se scuză şi plecă. Hood şi secretara preşedintelui, înaltă, cu părul alb, se salutară cu un zâmbet reciproc. Doamna Leigh era din Texas, avea o răbdare şi o siguranţă de fier, tact, un umor sec şi o autoironie cerute de poziţia pe care o deţinea. Soţul ei era regretatul senator Titus Leigh, un legendar crescător de vite.

– Preşedintele întârzie câteva minute, spuse doamna Leigh. Dar nu e nimic. Abia poţi să îmi spui ce mai faci.

– Mă descurc, răspunse Hood. Dumneavoastră?

– Bine, zise ea pe un ton hotărât. Am forţă cât zece, pentru că sufletul meu e curat.

– Am mai auzit asta undeva, spuse Hood, apropiindu-se de biroul secretarei.

– La Lord Tennyson, replică ea. Ce mai face fiica ta?

– Şi ea e puternică, zise Hood. Şi o grămadă de oameni se ocupă de ea.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse doamna Leigh, zâmbind încă. Dacă pot să te ajut cu ceva, anunţă-mă.

– Aşa o să fac, răspunse Hood, privind în ochii ei cenuşii. Totuşi, aţi putea să faceţi ceva pentru mine.

– Şi anume?

– Neoficial?

– Desigur, îl asigură ea.

– Doamnă Leigh, aţi observat ceva neobişnuit la preşedinte? întrebă Hood.

Femeia zâmbi, şovăind, şi îşi coborî privirea.

– La asta se referă întâlnirea aceasta?

– Nu, răspunse Hood.

– De ce pui o asemenea întrebare?

– Oamenii apropiaţi lui sunt îngrijoraţi, zise el.

– Şi ţie ţi s-a cerut să-ţi asumi răspunderea în problema asta? întrebă ea.

– Nu s-a gândit nimeni atât de departe, spuse el, în timp ce îi suna telefonul mobil. Îl scoase din buzunarul hainei şi răspunse. Sunt Paul.

– Paul, sunt eu, Mike.

– Ce s-a întâmplat, Mike?

Dacă Rodgers îl suna aici, acum, înseamnă că era ceva important.

– Ţinta a fost văzută părăsind misiunea iraniană de la Naţiunile Unite acum trei minute.

– Ai vreo idee pe unde a fost în rest? întrebă Hood.

– Nu, răspunse Rodgers. Încercăm să aflăm. Dar, aparent, maşina nu a fost văzută la nici una dintre ambasadele aliaţilor noştri tradiţionali.

– Mulţumesc, spuse Hood. Anunţă-mă dacă mai aflaţi ceva.

Hood închise. Îşi puse telefonul la loc în buzunar. Era ciudat. Preşedintele anunţase o iniţiativă în domeniul informaţiilor, cu implicarea Naţiunilor Unite, iar una dintre primele misiuni pe care le vizitează consilierul pe probleme de securitate naţională

aparține Iranului, susținător al tipului de terorism căruia i se opuneau Națiunile Unite. Asta nu prea avea sens.

Ușa către Biroul Oval se deschise.

– Doamnă Leigh, ați putea face ceva pentru mine? întrebă Hood.

– Da.

– Mi-ați putea face rost de traseul lui Jack Fenwick la New York?

– Fenwick? De ce?

– El e unul dintre motivele pentru care v-am adresat întrebarea de mai devreme, adăugă Hood.

– Bine. Îl vrei până la sfârșitul întâlnirii cu președintele? întrebă doamna Leigh, privindu-l.

– Cât mai curând posibil, zise Hood. Și când aflați numărul dosarului, spuneți-mi ce altceva se mai află acolo. Nu am nevoie de niște documente anume, ci doar de datele când au fost înregistrate.

– Bine, spuse ea. Și Paul... în legătură cu ce m-ai întrebat mai devreme... Chiar am observat o schimbare.

– Mulțumesc. Dacă e vreo problemă, vom încerca să o rezolvăm rapid și discret, oricare ar fi, zise el, zâmbindu-i.

Ea încuviință și se așeză la computer, în timp ce vicepreședintele ieși din Biroul Oval. Charles Cotten era un bărbat înalt și robust, cu o față slabă și un păr rar și cărunt. Îl salută pe Hood cu o strângere călduroasă de mână și cu un zâmbet, dar nu se opri să-i vorbească. Doamna Leigh apăsă pe butonul interfonului. Președintele răspunse. Ea îi spuse că Paul Hood era acolo, iar acesta îi ceru să îl poftească înăuntru. Hood ocoli biroul secretarei și păși în Biroul Oval.

16

Baku, Azerbaidjan

Marți, 12.07 a.m.

David Battat era întins pe patul șubred de campanie și se holba la tavanul întunecat al cămăruței pline de igrasie de la subsol. Pat Thomas dormea pe spate, într-un pat similar, situat în cealaltă parte a încăperii, respirând încet, regulat. Dar Battat nu putea să doarmă.

Încă îl mai durea gâtul și era supărat pe el însuși pentru că fusese doborât, dar nu din cauza asta era treaz. Înainte de a merge la culcare, Battat trecuse în revistă datele inițiale pe care CIA le primise despre Harponier. Nu se putea gândi la altceva. Toate indiciile, inclusiv un martor ocular de încredere, arătau că el fusese teroristul pe care îl întâlnise în apropiere de *Rachel*. Și dacă era adevărat, dacă Harponierul trecuse prin Baku, în drum spre o altă destinație, pe Battat îl frământa o singură întrebare: „De ce sunt încă în viață?"

De ce un terorist, care avea comportament de ucigaș și reputația că folosea tactica pământului pârjolit în atacuri, ar lăsa un

duşman în viaţă? Pentru a-i induce în eroare? Pentru a-i face să creadă că nu Harponierul fusese acolo? Aceasta fusese reacţia lui iniţială. Dar poate că teroristul îl lăsase în viaţă pentru un alt motiv. Iar Battat stătea întins acolo, încercând să-şi dea seama care ar putea fi acela.

Singurul motiv la care se putea gândi era că el le-ar furniza superiorilor informaţii greşite. Dar el nu dăduse nici un fel de informaţii, în afară de cele deja ştiute: şi anume că *Rachel* se afla acolo unde trebuia să fie. Şi fără a şti cine a urcat pe vas sau spre ce destinaţie s-a îndreptat acesta, informaţiile nu valorau nimic.

Hainele lui Battat fuseseră controlate cu grijă pentru a descoperi vreun microfon sau vreun mijloc de urmărire radioactiv. Nu găsiseră nimic, iar hainele fuseseră apoi distruse. Dacă ar fi găsit ceva, l-ar fi folosit pentru a transmite informaţii eronate sau pentru a îndruma greşit inamicii. Moore îi controlase părul, îl verificase sub unghii, se uitase în gura lui şi peste tot după un microtransmiţător care ar fi putut fi folosit pentru a-l localiza pe Battat sau pentru a asculta conversaţiile pe care le purta. Nu găsise nimic.

„Nu exista nimic", se gândi el. Şi ideea asta îl chinuia, pentru că scosese din calcul o greşeală. Rămăsese în viaţă pentru un motiv.

Închise ochii şi se întoarse pe o parte. Nu îl ajuta cu nimic dacă se gândea la asta, la cât era de obosit. Trebuia să doarmă. Se strădui să se gândească la ceva plăcut: la ce avea să facă după ce o să-l găsească pe Harponier.

Gândul îl relaxă. Aşa întins cum stătea, lui Battat începu să-i fie cald. Puse asta pe seama camerei neaerisite şi a epuizării pe care o simţea după tot ce se întâmplase.

Câteva minute mai târziu, adormi.

După alte câteva minute, începu să transpire.

După câteva minute în plus se trezi, încercând să tragă aer în piept.

17

Washington, D.C.

Luni, 4.13 p.m.

Când intră Hood, preşedintele scria ceva pe un post-it. Îl invită să se aşeze; trebuia să mai noteze ceva înainte să vorbească cu Hood. Acesta închise în linişte uşa în urma lui şi se îndreptă spre un fotoliu din piele maronie, aflat în faţa biroului. Îşi opri telefonul mobil şi se aşeză.

Preşedintele purta un costum negru şi o cravată cu dungi negre şi argintii. O lumină gălbuie, puternică, lucea prin ochiurile de geam de la fereastra antiglonţ, din spatele preşedintelui. Dincolo de ea, grădina de trandafiri era colorată şi veselă. Totul părea atât de în regulă aici, atât de prosper şi de normal, încât, pentru un moment, Hood se îndoi de convingerile lui.

Dar doar pentru un moment. Instinctul îl adusese aici; nu avea nici un motiv să se îndoiască de el acum. În plus, bătălia se dădea mereu în altă parte, niciodată pe teritoriul conducerii.

Preşedintele termină de scris, puse stiloul deoparte şi îl privi pe Hood. Era palid şi tras la faţă, dar strălucirea din ochi nu îi pierise.

– Te ascult, Paul, zise președintele.

Pe Hood îl trecură toate apele. Nu avea să fie ușor. Chiar dacă raționamentul lui era corect, avea să îi fie greu să îl convingă pe președinte că membrii personalului său ar putea conduce o operațiune pe cont propriu. Hood nu deținea prea multe detalii și și-ar fi dorit să fi vorbit mai întâi cu Prima Doamnă, înainte să vină aici. Ar fi fost mai bine să o lase să vorbească cu el între patru ochi. Dar dacă informația pe care o primise Herbert era corectă, poate că nu mai era timp pentru așa ceva. Ironia sorții, Hood trebuia să o țină pe Megan Lawrence departe de toate astea. Nu voia ca președintele să își dea seama că soția sa vorbise despre el fără știrea lui.

– Domnule președinte, mă îngrijorează operațiunea în care sunt implicate Națiunile Unite, spuse Hood, aplecându-se în față.

– Jack Fenwick organizează totul, zise președintele. Când va veni de la New York, va avea loc o ședință detaliată.

– NSA va conduce acest proiect?

– Da, confirmă președintele. Jack o să mă informeze direct. Paul, sper că vizita asta nu se referă la vreo competiție stupidă între Centrul de Comandă și NSA...

– Nu, domnule, îl asigură Hood.

Interfonul sună, președintele răspunse. Era doamna Leigh. Spunea că are ceva pentru Paul Hood. Președintele se încruntă, o rugă să intre, apoi îl privi pe Hood.

– Ce se întâmplă, Paul?

– Să sperăm că nimic.

Doamna Leigh intră și îi înmână lui Hood o foaie de hârtie.

– Asta-i tot? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Și dosarul?

– E gol, spuse ea.

Hood îi mulțumi doamnei Leigh, iar aceasta plecă.

– Care dosar e gol? întrebă președintele iritat. Paul, ce naiba se petrece?

– O să vă spun imediat, domnule președinte, răspunse Hood și privi hârtia. De la ora 11 în această dimineață, până la ora 4 după-amiază, Jack Fenwick avea programată o întâlnire cu reprezentanții guvernului iranian, la misiunea lor permanentă din New York.

– Imposibil, zise președintele.

– Domnule, doamna Leigh a obținut această informație de la biroul NSA, spuse Hood și îi înmână documentul. Are deasupra numărul lor de înregistrare. Și potrivit unor informații pe care le-am primit, Fenwick chiar a petrecut o mare parte a după-amiezii la misiunea iraniană.

Președintele privi hârtia și rămase nemișcat multă vreme. Apoi clătină ușor din cap.

– Fenwick trebuia să se întâlnească cu sirienii, cu vietnamezii și cu mulți alții, zise el. Așa mi-a spus aseară. La naiba, nici nu s-a pus problema să ajungem la o înțelegere cu Iranul.

– Știu, spuse Hood. Dar Fenwick a fost acolo. Și dosarul nu mai conține nimic în afară de acest document. În ceea ce privește NSA, nu există nici o inițiativă a Națiunilor Unite.

– Dar e absurd, adăugă președintele, refuzând ideea. Din ce în ce mai absurd. Apoi lovi brusc tasta interfonului.

– Doamnă Leigh, dați-mi legătura cu Jack Fenwick... Domnule, nu cred că ar trebui să vorbiți cu nimeni de la NSA, zise Hood.

– Poftim?

– Cel puțin nu acum, insistă Hood.

– Așteptați, doamnă Leigh, se răzgândi președintele. Paul, tocmai mi-ai spus că, în acest moment, consilierul meu pe probleme de securitate națională își face de cap. Și acum îmi spui să nu mă deranjez să aflu dacă e adevărat?

– Înainte de a face asta, trebuie să vorbim, replică Hood.

– Despre ce?

– Nu cred că problema aceasta cu Fenwick e o neînțelegere.

– Nici eu, adăugă președintele. Discuțiile mele cu el au fost foarte clare. Din cauza asta trebuie să vorbesc cu el.

– Şi dacă situaţia e foarte gravă? întrebă Hood.

– Ce vrei să spui?

– Dacă e vorba de vreo operaţiune murdară?

– Ai înnebunit! exclamă preşedintele, părând şocat. Isuse, Paul, îi cunosc pe cei mai mulţi dintre oamenii aceştia de cincisprezece, douăzeci de ani – sunt prieteni buni!

Hood înţelese şi tot ce îi veni în minte fu următoarea replică:

– Şi tu, Brutus?

– Paul, ce vrei să spui? întrebă preşedintele, privindu-l.

– Când Iulius Cezar a fost ucis de republicani în senat, asasinatul a fost organizat de cel mai apropiat şi cel mai vechi prieten al său, adăugă Hood.

Preşedintele îl privi. O clipă mai târziu, îi spuse doamnei Leigh să renunţe la apelul telefonic. Apoi clătină uşor din cap.

– Te ascult, spuse el. Şi sper să fie ceva important.

Hood ştia asta. Nu prea ştia însă de unde să înceapă. Era vorba de o posibilă conspiraţie, dar şi de o posibilă boală psihică. Poate ambele. Se hotărî să înceapă şi să se descurce pe parcurs cu ceea ce avea să zică.

– Domnule preşedinte, de ce v-a sunat Fenwick aseară? îl întrebă.

– Încheiase o zi de întâlniri cu ambasadorii la Hay-Adams, răspunse preşedintele. Mai multe guverne importante se opuneau cu îndârjire iniţiativei de cooperare informativă. Trebuia să mă anunţe dacă şi cum va rezolva această situaţie.

– Domnule preşedinte, spuse Hood, nu credem că Jack Fenwick a fost la hotelul Hay-Adams aseară. Apelul către dumneavoastră se pare că a fost dirijat către hotel din altă parte.

– De unde? întrebă preşedintele.

– Nu ştiu, recunoscu Hood. Poate că era deja la New York. Fenwick avea legături şi cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii, din cadrul Senatului?

– Nu, răspunse preşedintele. Obţinerea aprobărilor de la Comitetul de Supraveghere era responsabilitatea adjunctului lui Fenwick, Don Roedner, şi a lui Gable Roşcatul, la finalul activităţii.

Hood îl cunoştea pe Roedner tot atât de puţin ca şi pe Gable. Nici măcar nu ştia că Gable avea o poreclă.

– Domnule, continuă Hood, aseară, când i-aţi mulţumit doamnei senator Fox pentru finanţarea iniţiativei domnului Fenwick era pentru prima dată când ea auzea de aşa ceva.

Preşedintele Lawrence înlemni, dar doar pentru o clipă. Îşi schimbă încet expresia feţei. Pentru un moment arătă ciudat, ca un băieţel pierdut şi cu douăzeci de ani mai bătrân în acelaşi timp. Se lăsă pe spate.

– Gable nu ar face nimic fără ştirea mea, zise el cu voce slabă. Nu ar face. Şi dacă s-ar întâmpla asta, i-aş citi-o pe chip.

– Când l-aţi văzut ultima oară? întrebă Hood.

– Vineri, la şedinţa Cabinetului, răspunse preşedintele după ce se gândi un moment.

– Erau mulţi oameni acolo şi multe probleme de discutat, zise Hood. Poate l-aţi omis. Sau poate că a fost tras pe sfoară de NSA.

– Nici asta nu pot să cred, replică preşedintele.

– Înţeleg, spuse Hood. Păi, dacă Fenwick şi Gable nu sunt şarlatani, mai există o singură explicaţie pe care o pot lua în considerare.

– Care?

Hood trebuia să îşi măsoare cuvintele cu atenţie. Acum nu mai vorbea despre personalul preşedintelui, ci despre preşedintele însuşi.

– Poate că nimic din toate astea nu s-a întâmplat, zise Hood. Iniţiativa legată de Naţiunile Unite, întâlnirile cu guvernele străine – nimic.

– Vrei să spui că am inventat eu tot, adăugă preşedintele.

Hood nu răspunse.

– Chiar crezi asta?

– Nu, replică Hood cu tărie.

Chiar dacă nu lua altceva în considerare, exista apelul telefonic dirijat spre Hay-Adams, iar preşedintele nu îl inventase.

– Dar nu o să vă mint, domnule preşedinte, continuă Hood. Chiar păreţi încordat, prudent şi tulburat. Ceea ce cu siguranţă nu vă stă în fire.

Preşedintele oftă adânc. Începu să spună ceva, apoi se opri.

– Bine, Paul. M-ai convins. Acum ce facem?

– Vă sugerez să acţionăm presupunând că avem de-a face cu o problemă gravă, zise Hood. Eu o să continui investigaţia începută. Să vedem ce putem afla despre legătura cu Iranul. O să verific ce a mai făcut Fenwick, cu cine a mai vorbit.

– Sună bine, admise Lawrence. Fenwick trebuie să se întoarcă diseară târziu. Nu o să vorbesc nimic cu el sau cu Roşcatul, până nu am veşti de la tine. Anunţă-mă cât de curând posibil dacă mai afli ceva.

– Aşa o să fac, domnule.

– O să o informezi şi pe doamna senator Fox?

Hood răspunse afirmativ, apoi se ridică. La fel şi preşedintele. Părea mai puternic acum, mai stăpân pe situaţie. Dar lucrurile pe care Megan i le spusese lui Hood încă îl frământau.

– Domnule preşedinte, reîncepu Hood, mai am o singură întrebare.

Preşedintele se uită cu atenţie la Hood, apoi încuviinţă din cap.

– Acum câteva minute aţi spus că „e din ce în ce mai absurd". La ce vă refereaţi?

Preşedintele continuă să îl privească pe Hood.

– Înainte să îţi răspund, vreau să te întreb şi eu ceva.

– Desigur.

– Nu cumva ştii deja răspunsul la această întrebare?

Hood spuse că nu.

– Ai venit să mă vezi doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

Hood ezită. Preşedintele ştia că el şi Prima Doamnă erau vechi prieteni. Nu era treaba lui să-i spună preşedintelui că soţia

să îşi făcea griji pentru el. Totuşi, Hood nu voia să fie încă una din persoanele care îl minţeau pe preşedinte.

– Nu, răspunse Hood cu sinceritate. Nu e singurul motiv.

– Corect, Paul. Nu o să te grăbesc, zise preşedintele, zâmbind uşor.

– Mulţumesc, domnule.

– Şi să îţi spun de ce e din ce în ce mai absurd, adăugă preşedintele. Nu e singura încurcătură care se întâmplă aici în ultimele săptămâni. E destul de frustrant. Îţi mulţumesc că ai venit, Paul. Şi pentru că mă încurajezi, spuse el şi îi întinse mâna peste birou.

Hood zâmbi şi strânse mâna preşedintelui. Apoi se întoarse şi părăsi Biroul Oval.

Afară aşteptau un grup de cercetaşi nerăbdători şi un fotograf. Tinerii câştigaseră ceva premii, judecând după eşarfele lor. Hood le făcu cu ochiul, oprindu-se un moment pentru a se bucura de respectul lor, împletit cu uimire şi inocenţă. Apoi îi mulţumi doamnei Leigh când trecu pe lângă biroul ei. Femeia îi aruncă lui Hood o privire îngrijorată, iar el îi dădu de înţeles că o va suna. Ea îi mulţumi, abia perceptibil, apoi îi pofti pe cercetaşi înăuntru.

Hood se îndreptă rapid spre maşină. Porni motorul, apoi îşi scoase telefonul mobil şi îşi verifică mesajele. Avea unul singur, de la Bob Herbert. Pornind spre Fiftheenth Street, Hood îl sună pe Herbert.

– Bob, sunt Paul. Ce s-a întâmplat?

– Multe, îi răspunse Herbert. Mai întâi, Matt a localizat apelul de la Hay-Adams.

– Şi?

– Apelul a fost iniţiat de pe celularul lui Fenwick.

– Bingo! exclamă Hood.

– Poate da, poate nu, replică Herbert.

– Cum adică?

– Acum câteva minute am primit un telefon la care nu mă aşteptam, îl anunţă Herbert.

– De la cine?

– De la Fenwick, continuă Herbert. A fost cooperant și a părut surprins de ce i-am spus. Mi-a zis că nu a vorbit cu președintele aseară și că i-a fost furată servieta, motiv pentru care nu a primit mesajele pe care i le-am lăsat eu. L-a primit doar pe cel pe care i l-am lăsat la birou.

– Nu prea îmi vine să cred așa ceva, spuse Hood. Președintele a primit un apel care a fost direcționat prin hotel.

– Așa e, admise Herbert, dar ți-o mai amintești pe Marta Streeb?

– Femeia care a avut o legătură amoroasă cu senatorul Lancaster? întrebă Hood.

– Exact.

– Ce e cu ea?

– Apelurile ei erau efectuate printr-un telefon de la Union Station, astfel că nu au putut fi localizate, spuse Herbert.

– Îmi amintesc, zise Hood. Dar președintele nu are nici o aventură.

– Ești sigur? întrebă Herbert. Soția lui a zis că se poartă ciudat. Ar putea fi sentimentul de vinovăție...

– S-ar putea, dar mai întâi să ne ocupăm de problemele de securitate națională, sări Hood.

– Desigur, fu de acord Herbert.

Hood se opri puțin pentru a se calma. Propria furie îl surprinsese. Hood nu avusese niciodată vreo aventură, dar, într-un fel, comentariul lui Herbert îl făcu să se simtă vinovat față de Sharon.

– Și ce altceva a mai spus Fenwick? întrebă Hood.

– Că habar nu are despre vreo inițiativă a Națiunilor Unite, răspunse Herbert. Nu a primit nici un telefon în legătură cu asta și nu a citit nimic prin ziare. Mi-a spus că a fost trimis la New York pentru a-i ajuta pe iranieni în problema legată de Harponier și de niște presupuși teroriști azeri în zona Mării Caspice. Și s-ar putea să fie adevărat, punctă Herbert. Dacă CIA a fost compromisă acolo, iranienii ar putea avea nevoie de ajutor din altă parte.

De cineva care să le dea capacitatea de a intercepta comunicațiile. Și asta cât mai repede posibil.

– Iranienii au colaborat cu CIA în acest sens?

– Încerc să aflu, zise Herbert. Doar îi știi pe tipii ăștia de la CIA. Nu le place să împărtășească informații. Dar gândește-te puțin. Centrul de Comandă a lucrat cu alte guverne, unele dintre ele ostile. Dacă întindem un deget Teheranului, ne va lua toată mâna.

Hood trebui să admită că era adevărat.

– Iar Fenwick a fost în misiune, continuă Herbert. Asta e foarte clar.

– E cam singurul lucru clar, replică Hood. Bob, ai spus că Fenwick a fost trimis la New York. Ți-a zis de către cine?

– Da, răspunse Herbert, și nu cred că o să-ți placă. Fenwick spune că l-a trimis președintele.

– Ordin dat verbal? întrebă Hood.

Aceasta se întâmpla când un oficial nu voia să lase vreo dovadă scrisă, în legătură cu o situație delicată.

– Da, îi confirmă Herbert.

– Dumnezeule, zise Hood. Ascultă-mă, trebuie să mai fi fost cineva implicat în această afacere iraniană.

– Desigur, fu de acord Herbert. Probabil că vicepreședintele. Sau șeful de cabinet...

– Sună la biroul vicepreședintelui Cotten. Vezi ce are de spus. O să vin și eu imediat.

– Voi comanda o pizza, îi zise Herbert.

Hood închise și se concentră să-și facă loc în traficul amețitor din orele de vârf.

Pentru moment, era o preocupare bine-venită, menită să-i mai distragă puțin atenția.

18

Gobustan, Azerbaidjan

Marţi, 1.22 a.m.

Ceilalţi bărbaţi se culcaseră pe saltelele de izopren uzate, cumpărate din Baku, pe care le ţineau în loc de paturi. Dar Maurice Charles era încă treaz şi stătea în continuare la masa de lemn din coliba oierilor. Deşi nu avea niciodată probleme cu somnul înaintea unei misiuni, îl deranja să îi aştepte pe alţii să acţioneze. Mai ales dacă misiunea se baza pe acţiunea lor. Până atunci, nu avea – nu putea să se odihnească.

Când în sfârşit sună telefonul, aproape că simţi un şoc electric. Asta era. Ultima treabă de terminat înainte de ora H.

Charles se îndreptă spre masa unde era echipamentul. Lângă StellarPhoto Judge 7, se afla un dispozitiv Zed-4, care fusese îmbunătăţit de KGB în 1992. Sistemul telefonic securizat avea mărimea şi forma unei cărţi obişnuite, cu coperte cartonate. Receptorul mic şi plat încăpea foarte bine într-o margine. Era o îmbunătăţire remarcabilă faţă de transmiţătoarele pe care Charles le folosise în primele sale misiuni. Acelea aveau o acoperire de

patru kilometri şi ceva. Zed-4 folosea o serie de legături prin satelit pentru a recepţiona apeluri de pe telefoane mobile din toată lumea. O serie de amplificatori audio interni şi supravoltoare eliminau eficient problemele de întreruperi şi pierderi ale semnalului.

Zed-4 era, de asemenea, şi destul de sigur. Cele mai sigure apeluri telefonice, inclusiv transmisiunile Tac-Sat[1] americane, erau criptate pe 155 de biţi. Pentru a sparge codul, specialiştii erau obligaţi să descompună acest număr uriaş în factori primi. Chiar folosind computere sofisticate, cum ar fi Cray 916, operaţiunea putea dura săptămâni întregi. CIA reuşise să reducă tot acest timp la câteva zile, distribuind efortul de calcul la mai multe computere conectate în reţele. În 1997, agenţia începuse să folosească servere de internet, pentru a transfera aceste operaţiuni spre computere. Mici cantităţi de resurse de calcul ale acestor sisteme fuseseră alocate pentru a rezolva această operaţie, fără ca utilizatorul să îşi dea seama. Fiind conectată la reţele cu milioane de computere, CIA reuşise să adauge resurse suplimentare de calcul pentru rezolvarea problemei. Se crease în acest fel şi o problemă pentru programatori, din moment ce nu era posibilă oprirea aşa-zisului Sistem Operaţional Nedetectabil al CIA. Astfel, Zed-4 a fost creat utilizând un cod complex de criptare pe 309 biţi. Nici măcar sistemul CIA nu avea destulă putere pentru a sparge codul într-un timp convenabil.

Charles răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

– B-sharp, zise el.

Acesta era numele de cod al destinatarului.

– C-natural, răspunse cel care apelase.

– Continuă, spuse Charles.

– Mă aflu chiar peste drum de ţintă. Îl aduc pe uşa din spate.

– Fără ambulanţă?

– Fără, se auzi de la celălalt capăt al firului.

[1] Comunicaţii tactice prin satelit (n.tr.)

– Cine e cu el? întrebă Charles.

– Doi bărbaţi. Nici unul din ei nu poartă uniformă.

Charles zâmbi. Americanii erau atât de previzibili. Dacă erau mai mulţi agenţi, consultau manualul fără excepţie. *Cum să fii soldat sau spion*, regula cincizeci şi trei: pune omul mai presus de misiune. Mentalitatea aceasta îşi avea originea cel puţin pe vremea cavaleriei americane din vestul sălbatic. Ori de câte ori erau urmărite triburile băştinaşe americane mai agresive, ca de pildă apaşii, aceştia se opreau pentru a-i ataca pe colonişti. Războinicii violau întotdeauna o femeie şi o lăsau acolo unde erau siguri că va fi găsită de cavalerie. În mai toate cazurile, soldaţii o trimiteau înapoi în fort cu o escortă. Şi astfel, nu numai că şirul de urmăritori întârzia, dar pierdea şi din numărul combatanţilor.

– Întăririle sunt la locul lor?

– Da, domnule.

– Atunci, elimină-i, spuse Charles.

– S-a făcut, răspunse interlocutorul încrezător. Terminat.

Apelul se întrerupse, iar Charles închise.

Asta era. Ultimul act. Îi permisese agentului să trăiască pentru a-i scoate pe ceilalţi din vizuină. O injecţie în gât, o pneumonie bacteriană rapidă şi întreaga distribuţie era scoasă din joc. Acum nu va mai fi nimeni care să pună lucrurile cap la cap şi să îl împiedice să îşi termine misiunea.

Charles mai avea un telefon de dat înainte să meargă la culcare. Pe o linie sigură din Washington, către unul dintre puţinii oameni care cunoşteau implicarea lui Charles în această operaţiune.

Către un om care nu respecta regulile din manual.

Către un om care ajutase la ticluirea unuia dintre cele mai îndrăzneţe planuri ale lumii moderne.

19

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 1.35 a.m.

Drumul spre spitalul VIP dură până în zece minute. VIP era singurul spital pe care ambasada americană îl considera demn de standardele de îngrijire medicală occidentală. Aveau o înţelegere cu doctorul Kanibov, unul dintre puţinii medici din oraş care vorbeau engleză. Kanibov, în vârstă de cincizeci şi şapte de ani, era plătit suplimentar pentru a fi disponibil oricând în caz de urgenţă şi pentru a recomanda specialişti competenţi la nevoie.

Tom Moore nu ştia dacă era nevoie de un specialist. Ştia doar că Pat Thomas îl trezise cu douăzeci de minute mai devreme. Thomas îl auzise pe David Battat gemând în patul său de campanie. Când s-a dus să vadă ce făcea, l-a găsit transpirat şi tremurând. Asistenta de la ambasadă l-a consultat şi i-a luat temperatura. Avea 40,5 grade. Apoi asistenta a fost de părere că poate Battat se lovise la cap sau atacul îi afectase vreun vas capilar. În loc să aştepte ambulanţa, Thomas şi Moore l-au urcat pe Battat într-o maşină din parcare, ce aparţinea personalului

ambasadei, și l-au adus ei înșiși la spital. Cadrul medical sunase dinainte, pentru a-l anunța pe doctorul Kanibov că aveau de-a face cu un posibil caz de șoc neurogen.

„Atât ne mai lipsește, să fim cu un om mai puțin", se gândi Thomas, în timp ce conducea pe străzile întunecate și pustii ale cartierului unde se aflau ambasada și centrul de afaceri. Era deja destul de greu cu activitatea informativă de zi cu zi, de care se ocupau prea puțini oameni. Pentru a-l găsi pe Harponier, unul dintre cei mai greu de depistat teroriști ai lumii, era nevoie de mai mult. Thomas spera că apelul lui către Washington le va asigura la timp o cooperare cu o legătură din Sankt Petersburg.

Doctorul Kanibov locuia foarte aproape de spital. Când ei sosiră, medicul înalt, în vârstă, cu cioc cărunt, îi aștepta. Lui Battat îi clănțăneau dinții și tușea. Până ca vreo doi infirmieri să îl așeze pe un pat cu rotile, la intrare, buzele și unghiile americanului erau deja vinete.

– Presiune arterială foarte mică, îi spuse Kanibov unuia dintre infirmieri. Oxigen. Urme de mucus. Aspiră, apoi ia-i temperatura pe cale orală, continuă el, uitându-se în gura lui Battat.

– Despre ce credeți că e vorba? întrebă Thomas.

– Încă nu știu, răspunse Kanibov.

– Asistenta de la ambasadă a spus că s-ar putea să fie vorba de un șoc neurogen, îi zise Thomas doctorului.

– Dacă ar fi așa, ar fi palid, nu îmbujorat la față, adăugă doctorul cu iritare. Domnilor, puteți aștepta aici sau afară, le spuse el lui Thomas și lui Moore.

– O să rămânem aici, îl informă Thomas. Cel puțin până când vă dați seama despre ce e vorba.

– Foarte bine, spuse doctorul, în timp ce Battat era transportat în secție.

Era o liniște ciudată pentru o cameră de urgențe, se gândi Thomas. De fiecare dată când cei trei băieți ai lui se răneau, la Washington sau la Moscova, la Urgențe era ca în aripa vestică a Casei Albe: o adevărată debandadă. Își imagină că în zonele mai

sărace din Baku, cam așa trebuie să fie clinicile. Totuși, liniștea era deprimantă, mormântală.

Thomas îl privi pe Moore.

– Nu are rost să rămânem amândoi aici, spuse el. Unul din noi ar trebui să doarmă puțin.

– Eu nu dormeam, zise Moore. Luam legătura cu oamenii despre care am vorbit și treceam în revistă niște dosare.

– Ai descoperit ceva? întrebă Thomas.

– Nimic, răspunse Moore.

– Încă un motiv să te întorci la ambasadă, spuse Thomas. De David trebuie să mă ocup eu. O să aștept aici.

– Bine, fu de acord Moore după ce se gândi puțin. Mă suni de îndată ce afli ceva, da?

– Bineînțeles, răspunse Thomas.

Moore îl bătu încurajator pe umăr, apoi ieși prin hol. Deschise ușa și ocoli mașina pentru a ajunge pe partea șoferului.

O clipă mai târziu, capul lui Tom Moore fu izbit din stânga și bărbatul se prăbuși pe caldarâm.

20

Washington, D.C.

Luni, 6.46 p.m.

Paul Hood sosi la Centrul de Comandă, unde trebuia să se întâlnească cu Bob Herbert și Mike Rodgers. O sună și pe Liz Gordon. Îi ceru să mai aștepte puțin, pentru a vorbi cu el mai târziu. Voia să afle părerea ei, din punctul de vedere al unui medic, despre ce problemă ar putea avea președintele, dacă chiar era vorba de una.

În drum spre birou, o întâlni întâmplător pe Ann Farris. Ea îl însoți prin labirintul îngust și întortocheat de cubiculumuri, către aripa administrativă. Acolo, cămăruțele aveau tavan, așa cum spusese Herbert în glumă, prima dată când venise să lucreze la Centrul de Comandă.

– Ceva noutăți interesante? întrebă Ann.

– Obișnuita confuzie, spuse Hood. Doar că de data asta se întâmplă la Washington, nu peste ocean.

– E așa de grav?

– Nu știu încă, răspunse Hood. Par să fie niște neînțelegeri în cadrul NSA.

Hood nu voia să spună nimic despre posibilitatea ca președintele să aibă o cădere nervoasă. Nu că nu avea încredere în Ann, dar Megan Lawrence îi făcuse o mărturisire. Pentru moment, voia să o împărtășească cu cât mai puțini oameni posibil.

– Ce se mai întâmplă în departamentul tău?

– Eficiența obișnuită și coordonarea specialiștilor, spuse ea cu un zâmbet dezarmant.

– Vrei să spui că nu se întâmplă nimic.

– Exact, adăugă Ann. Stai mult aici? întrebă ea după un moment de ezitare.

– Vreo câteva ore, răspunse el. N-am nici un motiv să mă întorc la hotel. Aș sta degeaba și m-aș uita la programe proaste.

– Vrei să iei cina cu mine? întrebă ea.

– S-ar putea să stau până târziu, zise Hood.

– Nici eu nu am alte planuri, spuse ea. Fiul meu stă cu tatăl lui săptămâna asta. Ar trebui să mă duc acasă doar pentru o pisică răsfățată și pentru aceleași programe proaste.

Inima lui Hood începu să bată mai repede ca de obicei. Își dorea foarte mult să accepte propunerea lui Ann. Dar încă mai era un om căsătorit, iar faptul că se întâlnea cu o colegă divorțată putea să dea naștere unor neplăceri, atât legale, cât și etice. Centrul de Comandă nu avea nevoie de o astfel de distragere a atenției. Echipa de agenți secreți se descurca de minune să adune informații. Până dimineață, toată lumea ar fi aflat că Hood a luat cina cu Farris. În plus, dacă se gândea la cina cu Ann, nu mai putea să se concentreze la criza ce-și aștepta rezolvarea.

– Ann, aș vrea să pot accepta, spuse el cu sinceritate, dar nu știu când o să termin aici. Poate altă dată?

– Sigur, îi răspunse ea cu un zâmbet trist. Baftă la ședință, adăugă, atingându-i mâna.

– Mulțumesc.

Ann plecă, iar Hood își continuă drumul.

Acum se simțea îngrozitor. Nu făcuse ceea ce își dorea să facă, adică să cineze cu Ann. Și o rănise.

Se opri. Voia să se ducă după ea să îi spună că acceptă invitația. Dar odată hotărârea luată, nu mai era cale de întoarcere. Își continuă drumul spre birou.

Când ajunse, îi sună pe Rodgers și pe Herbert. Rodgers îi zise că vine imediat. Herbert era la computer și îl anunță că sosește în câteva minute.

Când ajunse, Rodgers era serios și grăbit. Generalul își dorise dintotdeauna să conducă Centrul de Comandă. Dacă nutrea vreun resentiment pentru că i se oferise conducerea și apoi i se retrăsese brusc, nu o arăta. Dincolo de toate, Rodgers era un tip de treabă și un om de echipă.

Generalul Rodgers își petrecuse cea mai mare parte a zilei trecând în revistă activitățile Centrului de Comandă, în timp ce Paul Hood se ocupa de președinte și de inițiativa ce implica Națiunile Unite. Pe când Hood îl informa pe directorul adjunct despre discuția lui Herbert cu Fenwick, sosi și Herbert. Șeful Informațiilor era îmbujorat la față și puțin transpirat. Venise în grabă.

– Ce fel de relații ai cu Serghei Orlov de la Centrul de Comandă rus? întrebă Herbert gâfâind.

Întrebarea îl surprinse pe Hood.

– Nu am mai vorbit cu el de vreo șase luni. De ce?

– Tocmai am primit un mesaj de la ambasada americană din Baku, zise Herbert. Unul dintre agenții CIA de acolo, Tom Moore, este convins că Harponierul a fost în Baku. Moore nu știe de ce s-a dus nemernicul acolo...

– Poate că are legătură cu ceea ce tocmai mi-ai spus, îi zise Rodgers lui Hood. Conversația lui Bob cu Fenwick...

– Despre teama Iranului de atacuri teroriste din partea Azerbaidjanului, adăugă Hood.

Rodgers încuviință cu un semn din cap.

– E și asta o posibilitate, sunt de acord, spuse Herbert. Paul, dacă e vorba de Harponier, Moore vrea să îl prindă intrând în fosta Uniune Sovietică sau să îl împiedice să iasă de acolo. Speră că Centrul de Comandă rus îi va fi de ajutor.

– Cum? întrebă Hood. Eu și Orlov am făcut schimb de informații cu ani în urmă. Nici una dintre ele nu menționa nimic despre Harponier.

– Instituția condusă de Orlov era abia înființată în acel moment, insistă Herbert. Poate că, de atunci, el sau oamenii lui au găsit ceva în vechile dosare ale KGB. Ceva despre care nu ne-au informat.

– E posibil, fu de acord Hood. Pe vremea aceea, Centrul de Comandă nu avea suficient personal, iar situația în centrul rus era chiar mai gravă. Era greu de întreținut un flux de informații.

– Pe lângă veștile despre Harponier, continuă Herbert, Moore spera ca oamenii lui Orlov să poată supraveghea nordul și nord-vestul Rusiei. Se gândea că Harponierul ar putea încerca să părăsească regiunea spre Peninsula Scandinavia.

– Acolo e aproape trei dimineața, spuse Hood, privindu-și ceasul.

– Poți să îl suni acasă? întrebă Herbert. E foarte important, știi asta.

Herbert avea dreptate. Indiferent de dorința șefului Informațiilor de a-l vedea pe terorist capturat, judecat și executat, Harponierul era un om care merita să fie scos din circulație.

– O să sun, spuse Hood.

– Înainte de asta, ce e cu președintele Lawrence? întrebă Rodgers. Cum a fost întâlnirea?

– O să vă pun la curent după ce vorbesc cu Orlov, răspunse Hood, în timp ce își accesa agenda telefonică secretă din computer. Găsi numărul lui Orlov. După cum se vede, este un tip de joc în care toată lumea pierde. Fie președintele suferă de un anumit tip de oboseală psihică, fie avem de-a face cu un grup de oficiali de rang înalt care desfășoară o operațiune ascunsă și ilegală... continuă el.

– Ori ambele, zise Herbert.

– Ori ambele, fu de acord Hood. Am chemat-o mai târziu pe Liz Gordon, să vorbim despre posibila afecțiune a președintelui.

Înainte de a forma numărul de telefon de la reşedinţa lui Orlov, Hood sună la Biroul de lingvistică al Centrului de Comandă. Ceru cu Orly Turner, unul dintre cei patru translatori ai centrului. Era specializată pe Europa de Est şi Rusia. Hood o invită să participe la discuţie. Deşi Orlov vorbea englezeşte destul de bine, Hood voia să se asigure că nu existau neînţelegeri sau întârzieri, în cazul în care termenii tehnici sau acronimele trebuiau explicate.

– Vreţi să ştiţi ce îndrăznesc să cred? zise Herbert.

– Ce? întrebă Hood, în timp ce tasta numărul lui Orlov.

– Că există o legătură între toate astea, spuse Herbert. Preşedintele care nu e în apele lui, Fenwick care încheie înţelegeri secrete cu Iranul, Harponierul care-şi face apariţia în Baku. Toate sunt elemente dintr-un scenariu mai mare, căruia încă nu i-am dat de cap.

Herbert părăsi biroul. Hood era de acord cu el. De fapt, el îndrăznea să meargă chiar mai departe.

Până într-acolo încât să creadă că scenariul era mai mare decât îşi puteau ei imagina.

21

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 3.58 a.m.

După ce Tom Moore căzu, Pat Thomas o luă la fugă spre uşa spitalului. Era la jumătatea drumului către ieşire, când observă sângele curgând dintr-o parte, din ţeasta lui Moore. Thomas se opri şi sări înapoi, în timp ce un glonţ sparse geamul uşii. Glonţul îi găuri coapsa stângă şi îl doborî la pământ. Căzu pe spate şi continuă să se retragă. Un al doilea glonţ sparse plăcile verzi de faianţă din faţa piciorului său. Thomas se grăbi înapoi, târându-se pe podea, sprijinit pe palme şi pe călcâiul drept. Rana îl ardea cu răutate, iar fiecare mişcare era un chin cumplit. În urma lui lăsa o urmă lungă de sânge.

Dură câteva momente până când personalul spitalului îşi dădu seama de ce se întâmplase. O soră medicală tânără alergă în întâmpinarea lui Thomas şi îl ajută să se retragă. Veniră şi câţiva infirmieri, care îl traseră în spatele biroului de la intrare. O altă soră sună la poliţie.

Un medic chel îngenunche lângă Thomas. Purta nişte mănuşi chirurgicale şi dădea indicaţii în azeră, ţipând la alţi angajaţi ai

spitalului care stăteau în fața biroului. Între timp, scoase din buzunarul halatului alb un bisturiu și tăie cu grijă țesătura din jurul rănii.

Thomas tresărea pe măsură ce țesătura kaki era înlăturată. Se uită când medicul descoperi rana.

– O să supraviețuiesc? întrebă Thomas.

Doctorul nu răspunse. Brusc, chelul făcu o mișcare, dar în loc să se ridice în picioare, el încălecă pe picioarele americanului. Se așeză pe rană, provocându-i dureri atroce în zona abdomenului. Thomas vru să țipe, dar nu putu. O clipă mai târziu, medicul își strecură o mână în spatele capului americanului, ținându-l nemișcat, și îi împinse lama bisturiului în gât. Metalul intră în piele chiar prin spatele bărbiei lui Thomas și îi imobiliză gura închisă. Lama continuă să urce, până ce pacientul îi simți vârful sub limbă.

Thomas se înecă, tușind cu sânge fără a putea deschide gura. Ridică mâinile și încercă să îl îndepărteze pe bărbatul chel. Dar nu găsi suficientă putere. Cu rapiditate și sânge rece, chelul îndreptă din nou cuțitul. Apoi îl trase în jos, până ce acesta atinse laringele lui Thomas. Tăie iute în stânga și în dreapta, urmărind linia fălcilor, până spre urechi. Pe urmă scoase lama, se ridică și îl lăsă pe Thomas să cadă pe podea. Doctorul puse bisturiul în buzunar și se îndepărtă fără a privi înapoi.

Americanul zăcea acolo, cu brațele vlăguite și cu degetele mișcându-se spasmodic. Simțea sângele cald care curgea din ambele părți ale gâtului, pe când carnea îi devenea din ce în ce mai rece. Încercă să strige, dar vocea lui era un gângurit slab. Apoi își dădu seama că i se mișca pieptul, dar fără să primească aer. Avea sânge în gât.

Thomas nu mai gândea clar. Imaginile i se transformau într-un vârtej întunecat. Se gândi că zbura spre Baku, că se întâlnea cu Moore. Se întrebă ce făcea Moore. Apoi se gândi la copiii lui. Pentru o clipă, se juca din nou cu ei, cu mingea, pe peluza din fața casei.

Apoi dispărură.

22

Sankt Petersburg, Rusia

Marți, 4.01 a.m.

Generalul Serghei Orlov stătea în zăpadă, în micul orășel Nar' yan Mar de la Oceanul Arctic, când un ciripit de pasăre îl făcu să tresară. Se întoarse să o caute, dar se trezi că își privea ceasul deșteptător.

Revenise în apartamentul său cu două camere din Sankt Petersburg.

– Să te ia naiba! zise Orlov când telefonul sună din nou.

Fostul cosmonaut nu visa prea des orașul în care crescuse. Ura să fie luat de acolo și de lângă părinții lui dragi.

– Serghei? murmură de lângă el soția lui, Mașa, cu o voce buimacă.

– Răspund eu, îi zise Orlov. Ridică receptorul telefonului fără fir și îl ținu la piept ca să atenueze sunetul soneriei. Culcă-te la loc.

– Bine, răspunse ea.

Orlov ascultă cu invidie foșnetul plăcut al așternutului, pe când soția sa se ghemuia pe o parte. Se ridică din pat, luă un halat

de baie de pe uşă şi îl trase pe el, intrând în sufragerie. Chiar dacă cineva greşise numărul, lui Orlov i-ar fi fost greu să adoarmă la loc.

În sfârşit răspunse.

– Alo, zise Orlov, cu un aer supărat.

– Generalul Orlov? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Era un bărbat.

– Da? răspunse el, frecându-se la ochi cu putere cu mâna pe care o avea liberă. Cine sunteţi?

– Domnule general, sunt Paul Hood, se prezentă interlocutorul.

Orlov se trezi brusc.

– Paul! zise el, aproape ţipând. Paul Hood, prietene. Ce mai faci? Am auzit că ţi-ai dat demisia. Am aflat ce s-a întâmplat la New York. Cum te simţi?

Orlov se îndreptă spre un fotoliu, în timp ce femeia traducea. Generalul vorbea destul de bine limba engleză, ca urmare a anilor petrecuţi ca ambasador onorific pentru programul spaţial rusesc, după ce terminase cu zborul. Dar o lăsă să traducă, pentru a fi sigur că nu omitea ceva.

Orlov se aşeză. Înalt de aproape 1,70 metri, avea umerii înguşti şi constituţia robustă care făcuseră din el cosmonautul ideal. Încă era un bărbat chipeş. Ochii lui căprui atrăgători, pomeţii înalţi şi tenul închis la culoare, precum şi spiritul lui de aventură, făceau parte din moştenirea lui manciuriană. Şchiopăta destul de tare, pentru că îşi rupsese piciorul şi şoldul stâng când paraşuta modulului nu se mai deschisese în timpul unei misiuni spaţiale, care se dovedise a fi şi ultima.

– Mă simt bine, replică Hood. Mi-am retras cererea de demisie.

În timp ce Turner traducea, Orlov aprinse lampa de lângă scaun şi se aşeză. Luă un stilou şi un cub de hârtie, pe care le ţinea pe marginea măsuţei.

– Foarte bine! zise Orlov.

– Domnule general, continuă Hood, îmi cer scuze că vă sun acasă atât de devreme.

– Nu e nici un deranj, Paul, replică Orlov. Cu ce pot să te ajut?

– E vorba de teroristul care îşi spune Harponierul, îi explică Hood. Am vorbit cândva despre el.

– Îmi amintesc. Îl căutam în legătură cu atacurile teroriste cu bombă de la Moscova, acum câţiva ani.

– Domnule general, credem că se află în Azerbaidjan.

Buzele groase ale lui Orlov se încordară.

– Nu m-ar surprinde, încuviinţă el. Am crezut că l-am localizat în Moscova, acum două zile. Un paznic de lângă Mormântul lui Lenin era foarte sigur că l-a identificat. A cerut ajutorul poliţiei, dar până să ajungă agenţii, suspectul dispăruse.

– Vreţi să spuneţi că l-a pierdut poliţia sau că suspectul ştia că e urmărit şi a reuşit să scape? întrebă Hood.

– Poliţia se pricepe de obicei la supraveghere, adăugă Orlov. Subiectul a dispărut după un colţ. Poate că şi-a schimbat cumva hainele – nu ştiu. Ultima oară a fost văzut lângă staţia de metrou Kievskaya. Se poate să fi coborât acolo.

– E foarte posibil, zise Hood. Acolo l-a localizat unul dintre oamenii noştri de la ambasadă.

– Poţi să-mi explici, te rog? spuse Orlov.

– Auzisem că se află la Moscova, continuă Hood. Persoana de la ambasadă l-a urmărit la metrou pe cel pe care îl luase drept Harponierul. Au ajuns într-o staţie de transfer şi Harponierul a coborât. S-a urcat în alt tren, din care a coborât la staţia Paveletskaya, apoi a dispărut cu desăvârşire.

– Sigur era Paveletskaya? întrebă Orlov, devenind brusc foarte interesat.

– Da, răspunse Hood. E aşa important?

– Poate că da, spuse Orlov.

– Domnule general Orlov, oricum ar fi părăsit Harponierul Moscova, e posibil să se întoarcă acolo sau să se îndrepte spre Sankt Petersburg. Credeţi că ne puteţi ajuta să-l găsim?

– Aş fi încântat să îl prind pe monstrul ăla, replică Orlov. O să iau legătura cu Moscova, să vedem ce ştiu şi cei de acolo. Între timp, te rog să îmi trimiţi la birou toate informaţiile pe care le ai. O să fiu acolo într-o oră.

– Mulţumesc, domnule general, zise Hood. Şi îmi cer scuze încă o dată că v-am trezit. Nu aveam timp de pierdut.

– Ai făcut ce trebuia, îl asigură Orlov. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. O să ne mai auzim în cursul zilei.

Orlov se ridică şi se întoarse în dormitor. Închise telefonul, o sărută pe frunte pe scumpa lui Maşa, care dormea, apoi se îndreptă în linişte spre dulap şi îşi scoase uniforma, pe care o duse în sufragerie. Se întoarse după restul de haine. Se îmbrăcă rapid, fără să facă zgomot, pe urmă îi lăsă soţiei un bilet. După aproape treizeci de ani, Maşa nu era surprinsă ca el să vină şi să plece în miez de noapte. Când era pilot pe avioane de vânătoare, Orlov pleca adesea în misiuni la ore stranii. În anii când călătorea în spaţiu, devenise o obişnuinţă să se echipeze în toiul nopţii. Înainte de primul său zbor pe orbită, îi lăsase un bilet pe care scria: „Draga mea, plec de pe Pământ pentru câteva zile. Poţi să vii să mă iei de la cosmodrom duminică dimineaţa? Soţul tău iubitor, Serghei. PS: O să încerc să îţi prind o stea căzătoare".

Bineînţeles că Maşa îl aşteptase acolo.

Orlov ieşi din apartament şi o luă pe scări spre garajul de la subsol. Guvernul îi dăduse în sfârşit o maşină după trei ani, de vreme ce autobuzele nu erau sigure. Şi cu evenimentele care se petreceau în Rusia şi în împrejurimi, de la republici nestatornice, la grupuri violente de gangsteri în marile oraşe, era adesea necesar ca Orlov să poată ajunge repede la sediul Centrului de Comandă.

Acum era o astfel de situaţie. Harponierul se întorsese în Rusia.

23

Washington, D.C.

Luni, 7.51 p.m.

Liz Gordon veni în biroul lui Hood, după ce acesta vorbise cu Orlov. Era o femeie voinică, cu nişte ochi scânteietori şi un păr brunet, scurt şi cârlionţat. Mesteca o gumă cu nicotină şi îşi aducea cu ea omniprezenta ceaşcă de cafea. Mike Rodgers rămase pentru a asista la discuţie.

Hood îi spuse lui Gordon ce impresie îi făcuse preşedintele în timpul întâlnirii. De asemenea, o puse la curent, pe scurt, cu posibilele acţiuni sub acoperire care ar fi putut explica ceea ce păreau a fi tulburările delirante ale preşedintelui.

După ce termină Hood, Gordon îşi umplu din nou ceaşca de cafea, dintr-o cafetieră aflată pe colţul biroului. Deşi Hood fusese sceptic cu privire la domeniul psihiatriei când sosise pentru prima dată la Centrul de Comandă, profilul profesional al lui Gordon îl impresionase. Se mai lăsase convins şi de meticulozitatea ei. Medicul avea un comportament riguros, matematic. Acesta, alături de compasiunea ei, o transformaseră într-un

membru din ce în ce mai valoros și mai respectat al echipei. Hood i-o încredințase pe fiica lui cu ușurință.

– Comportamentul președintelui nu pare a fi extrem, spuse Gordon, așa că putem elimina o demență foarte gravă, care ar indica o pierdere completă sau aproape completă a capacității intelectuale. Așa că mai rămânem cu niște manii periculoase, dar mai puțin grave, care sunt esențialmente de șase feluri. Prima este organică, provocată de boli ca epilepsia sau de leziuni ale creierului. A doua este provocată de substanțe, adică de droguri. A treia este somatică, implicând un fel de hiperconștientizare a corpului – anorexie nervoasă sau ipohondrie, de exemplu. Ceea ce ai descris tu nu se potrivește cu nici una dintre acestea. În plus, ar fi fost depistate cu siguranță de medicii președintelui în timpul controalelor regulate. Putem să scoatem din discuție și mania grandorii – megalomania – pentru că ar fi vizibilă în public. Și nu am văzut așa ceva. Singurele două posibilități ar fi mania interpretării și mania persecuției, continuă ea. Mania interpretării este, de fapt, o formă mai ușoară a maniei persecuției, în care comentarii nevinovate sunt considerate a fi critice. Ea nu pare să se aplice aici. Dar nu pot să exclud la fel de ușor și mania persecuției.

– De ce nu? întrebă Hood.

– Pentru că pacientul va putea cu greu să o ascundă, precizăa ea. Acesta crede că toți ceilalți încearcă să-l oprească sau să-l rănească în vreun fel. Deseori își imaginează o conspirație. Dacă președintele se teme că vor să-l prindă, nu va face confesiuni nimănui.

– Dar s-ar putea să fie stresat când și când, spuse Rodgers.

– Exact, aprobă Gordon. Lamentații, izolare, neatenție, capricii – toate lucrurile pe care le-a descris Paul.

– Părea că vrea să aibă încredere în mine, zise Hood.

– E adevărat și caracteristic bolii, spuse Gordon. Mania persecuției este o formă de paranoia. Dar așa cum a spus un înțelept odată: „Uneori, chiar și paranoicii au dușmani".

– Ar trebui să facem ceva? întrebă Hood. Fără a ține seama de sentimentele Primei Doamne, trebuie să facem ceva dacă președintele nu-și mai poate îndeplini îndatoririle în aceste condiții?

– Orice ar fi se pare că nu este într-un stadiu prea avansat, continuă Gordon. E greu de crezut ca efectele să fie permanente.

Lui Hood îi sună telefonul.

– Dacă este vorba de o conspirație, zise Gordon, și puteți să o demascați rapid, avem toate motivele să credem că președintele își va putea exersa pe deplin funcția după o scurtă perioadă de odihnă. Ce s-a întâmplat acum, probabil că nu va avea efecte, pe termen lung sau scurt.

Hood încuviință din cap și răspunse la telefon.

– Da?

– Paul, sunt eu, Bob, i se adresă Herbert.

– Ce s-a întâmplat?

– Avem o problemă gravă, răspunse el. Tocmai am primit un telefon de la agentul CIA care mi-a transmis cererea lui Tom Moore din Baku. Moore și tipul de la CIA din Moscova, Pat Thomas, tocmai au fost eliminați. Îl conduceau pe David Battat la spital – tipul pe care l-a atacat Harponierul pe când stătea la pândă. Moore a fost lovit de un trăgător de elită în fața spitalului, iar lui Thomas i-au tăiat gâtul în hol.

– Cine? întrebă Hood.

– Nu știm.

– Nu l-a văzut nimeni?

– Se pare că nu, răspunse Herbert. Sau dacă l-a văzut cineva, nu l-a mai revăzut de atunci.

– Battat unde e?

– E încă în spital, spuse Herbert. De aceea m-a contactat agentul. Ambasada a cerut protecția poliției, dar nu știm dacă nu a fost și ea compromisă. CIA nu mai are oameni și se tem că va urma și Battat în curând. Nu avem pe nimeni în Baku, dar m-am gândit...

– Orlov! sări Hood ca ars. Îl sun imediat.

24

Khachmas, Azerbaidjan

Marţi, 4.44 a.m.

Lui Maurice Charles nu îi plăcea să se repete.

Dacă ajungea undeva cu autoturismul, prefera să plece cu autobuzul sau cu trenul. Dacă mergea spre vest cu avionul, îi plăcea să se îndrepte către est cu maşina sau cu autobuzul. Dacă purta pălărie dimineaţa, după-amiaza o scotea. Sau purta altă pălărie, ori îşi vopsea părul. Dacă distrugea o maşină cu un dispozitiv exploziv improvizat, ataca următoarea ţintă cu C4. Dacă supraveghea o linie de coastă, se retrăgea pentru scurt timp pe uscat. Repetarea era un mijloc prin care oamenii, indiferent de domeniul de activitate, puteau fi distruşi. Şabloanele permiteau capetelor mai puţin luminate să îţi anticipeze mişcările. Singurele excepţii erau oraşele foarte populate, unde putea fi văzut. Dacă într-un loc ca acesta găsea un traseu obscur, îl folosea de mai multe ori. Riscul de a fi localizat şi identificat era mai mare decât riscul de a refolosi un drum sau un tunel întortocheat.

Pentru că Charles cercetase platforma de foraj marin din avion, hotărî să se întoarcă acolo cu o ambarcaţiune. Sateliţii americani, şi poate chiar cei ruseşti, căutau deja un aparat de zbor. El şi echipa lui aveau să ia un iaht cu motor, cu un nume diferit de cel pe care îl avuseseră cu o zi în urmă. Unul dintre membri echipajului aranjase totul în Baku. Iahtul avea să îi aştepte la Khachmas, un oraş de coastă situat la vreo optzeci de kilometri la nord de Baku. Un echipaj de mercenari, angajat în Baku, naviga împreună cu unul dintre marinarii iranieni ai lui Charles. Nu numai că oraşul Khachmas se afla mai aproape de ţintă, dar era şi puţin probabil să recunoască cineva vasul sau pe ei.

După ce trase un pui de somn, pentru că nici nu avea nevoie de mai mult, Charles şi tovarăşii săi se urcaseră într-o dubă parcată în spatele barăcii. Echipamentul lor era deja la bord, şi se îndreptară din Gobustan înapoi spre Baku. Merseră pe străzi aproape pustii la acea oră în noapte. Deşi Charles nu conducea, nu se culcă. Stătea pe locul din spate, cu o armă de calibrul .45 la îndemână. În caz că cineva se apropia de dubă, voia să fie treaz.

Duba sosi în Khachmas, oraş cufundat încă în noapte, cu puţin înainte de ora 4.30. Parcurseseră cei peste 110 kilometri fără nici o oprire. Nimeni nu se apropiase de ei.

Rachel – numită acum *Saint Elmo* – aştepta la un debarcader, într-un port dărăpănat. Fusese ancorată aproape de ţărm. Echipajul angajat fusese concediat. Toţi plecaseră cu propriul vas, o barcă de pescuit, care însoţise iahtul cu motor spre nord.

Charles, care purta ochelari speciali pentru vedere nocturnă, stătea şi privea cum echipamentul era transferat din dubă pe *Saint Elmo*. După ce totul fu îmbarcat, unul dintre membrii echipei plecă cu duba. Vehiculul avea să fie vopsit acolo, apoi dus în alt oraş. În sfârşit, iahtul cu motor porni.

Călătoria către ţintă avea să dureze cincizeci de minute. Abia ce sosiră ei, şi răsări soarele. Acesta era un amănunt important. Când era pe mare, lui Charles nu-i plăcea să folosească lumini artificiale. Erau prea uşor de localizat în întuneric şi se reflectau

pe apă. De asemenea, nu-i plăcea să lucreze ziua în amiaza mare, când costumele ude străluceau în lumina puternică. În zori era cel mai bine. Aveau destul timp să ducă misiunea la bun sfârşit şi să plece fără a fi văzuţi.

Apoi avea să părăsească Azerbaidjanul şi doar să se bucure de viaţă pentru o lună sau două. Să savureze efectele internaţionale ale misiunii sale. Să preţuiască, aşa cum făcea întotdeauna, faptul că nici un lider mondial, nici o armată, nici o afacere, nu avusese vreodată un impact mai mare decât el asupra evenimentelor internaţionale.

25

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 4.47 p.m.

După căderea Uniunii Sovietice, mulţi oficiali din Moscova se temeau de Ministerstvo Bezopasnosti Ruskii, sau MBR, Ministerul Securităţii din Rusia. Erau îngrijoraţi chiar mai mult decât atunci când agenţia de informaţii, care fusese cunoscută sub numele de KGB, le accesa în mod curent liniile telefonice şi le deschidea corespondenţa. Oficialii se temeau că liderii fostei grupări fie îi vor sprijini pe comuniştii izgoniţi într-un efort de a prelua din nou puterea, fie vor încerca ei înşişi să vină la putere. Din această cauză, noul regim de la Kremlin crease o agenţie autonomă de informaţii, în afara Moscovei, pentru a nu se mai afla la cheremul MBR-ului. Îi puseseră bazele la Sankt Petersburg. Şi, ţinând cont de zicala conform căreia un lucru e mai bine ascuns la vedere, stabiliseră locaţia Centrului de Comandă într-una dintre cele mai vizitate locuri din Rusia: Muzeul Ermitaj.

Acesta fusese construit de împărăteasa Caterina cea Mare ca loc de refugiu. Clădirea în stil neoclasic, albă, impunătoare, era

cunoscută oficial sub numele de Palatul de Iarnă. Era locul în care Caterina se bucura de pietrele prețioase și de splendidele capodopere antice din domeniul picturii, graficii și al sculpturii, pe care le colecționase. În perioada cuprinsă între anii 1762 și 1772, pur și simplu achiziționase câte una zilnic. Când Caterina a deschis pentru prima dată porțile casei sale marelui public aristocrat, a avut de comentat doar faptul că vizitatorii ar trebui să fie veseli. Totuși, a adăugat ea: „Ar fi bine ca ei să nu încerce să strice, să spargă sau să distrugă ceva". Ermitajul a rămas un muzeu al colecției imperiale până în anul 1917. După Revoluția din Rusia, și-a deschis porțile pentru toată lumea. Colecția sa a fost extinsă, cuprinzând și arta altor școli, precum și artă modernă. În prezent găzduiește peste 8 000 de picturi, 40 000 de gravuri și 500 000 de ilustrații. Astăzi, o colecție mai mare poate fi găsită doar la Muzeul Luvru din Paris.

Centrul de Comandă din Rusia era organizat dedesubtul unui studio de televiziune complet funcțional. Deși instalațiile de emisie fuseseră montate pentru a masca ridicarea centrului de informații, antenele parabolice emiteau programe renumite ale Muzeului Ermitaj în toată lumea. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, conexiunile foarte avansate permiteau Centrului de Comandă să comunice cu sateliții, pentru transmisii electronice atât locale, cât și internaționale. Personalul muzeului și turiștii care veneau și plecau mascau prezența personalului Centrului de Comandă. De asemenea, Kremlinul considerase că în caz de revoluție sau de război nimeni nu va bombarda Ermitajul. Chiar dacă dușmanului nu-i folosea arta, văzută ca posesiune estetică, picturile și sculpturile puteau fi întotdeauna folosite în negocieri la fel de bine ca valuta.

Era încă întuneric când Orlov, în vârstă de cincizeci și trei de ani, sosi la muzeu. Pentru că Ermitajul era încă închis, intră pe o ușă foarte bine mascată, situată în partea de nord-est a muzeului. În acest timp, privi spre nord la întunecatul râu Neva. Chiar pe malul celălalt se aflau maiestuoasele clădiri ale Academiei de

Științe și Muzeul de Antropologie. În apropiere era Academia Navală Frunze. Pe lângă cadeții care se instruiau, colegiul mai găzduia și duzina de soldați aparținând forțelor de operațiuni speciale ale centrului, Molot, care însemna „ciocan".

În studioul TV, așezat la un birou, era un gardian. Orlov îl recunoscu. Gardianul mai în vârstă se ridică și salută. Generalul ajunse la o ușă și tastă ceva pentru a intra. Odată aflat înăuntru, trecu prin zona întunecată a recepției și coborî un șir mic de trepte. Tocmai în capăt, tastă noul cod al zilei, format din patru cifre, și ușa se deschise. Numărul din ziua următoare îi era dat lui Orlov întotdeauna la sfârșitul fiecărei zile lucrătoare, de către șeful securității centrului. În momentul în care generalul închise ușa în urma sa, luminile fixate pe plafon se aprinseră instantaneu. Apoi urmă un alt șir, mai lung, de trepte. Coborî și tastă un alt cod pentru a putea pătrunde în Centrul de Comandă.

Imobilul consta într-un coridor foarte lung, cu birouri pe stânga și pe dreapta. Biroul lui Orlov se afla în capăt, exact pe malul râului Neva. Câteodată chiar putea să audă șlepuri trecând pe deasupra.

De obicei, Orlov nu ajungea înainte de ora nouă. Personalul din tura de noapte, redus la strictul necesar, fu surprins să îl vadă. El îi salută fără să se oprească. După ce intră în biroul mic, cu lambriuri de lemn, închise ușa și se îndreptă spre masa de scris. Aceasta se afla în fața ușii. Pe pereți erau fotografii înrămate, pe care Orlov le făcuse în spațiu. Generalul nu păstra fotografii personale în birou. Deși era mândru de realizările sale, nu îi plăcea să privească în trecut. Tot ce ar fi văzut ar fi fost cât de aproape fusese de țelurile pe care și le propusese. Cât de tare sperase să pășească pe Lună și să conducă o misiune cu oameni la bord pe Marte. Cât de mult visase să vadă comunitatea cosmonauților dezvoltându-se. Poate că dacă și-ar fi folosit celebritatea într-un mod mai constructiv, mai agresiv, ar fi putut să facă să se întâmple toate acestea. Și dacă s-ar fi pronunțat împotriva războiului

din Afghanistan. Lupta aceea golise națiunea de resurse și de mândrie și grăbise prăbușirea uniunii.

Nu erau nicăieri fotografii cu el, pentru că generalul Orlov prefera să privească înainte. Viitorul nu avea regrete, ci doar promisiuni.

Găsi un mesaj vocal de la Paul Hood. Mesajul nu spunea prea multe. Doar că era vorba de o chestiune urgentă. Orlov se așeză și își porni computerul. Pe când își accesa agenda telefonică securizată și îl apela pe Hood, își aminti cum îl ajutase Centrul de Comandă american să împiedice un complot al unei grupări de dreapta, formate din persoane oficiale care voiau să răstoarne guvernul. În timpul contraatacului, Hood pierduse unul dintre cei mai buni agenți de teren, locotenent-colonelul Charles Squires. De atunci, cele două Centre de Comandă făcuseră din când în când schimb de informații. Dar nu deveniseră niciodată parteneri în adevăratul sens al cuvântului, așa cum doriseră atât Hood, cât și Orlov. Din nefericire, așa cum se întâmplase cu multe dintre visele progresiste ale lui Orlov, birocrații nu fuseseră pregătiți pentru asta. Neîncrederea dintre națiuni era încă prea profundă.

Telefonul sună o dată. Hood răspunse.

– Paul, sunt eu, Serghei, spuse Orlov.

Translatorul Centrului de Comandă aștepta. Îi luă doar un moment să intre pe fir.

– Domnule general, am nevoie de încrederea dumneavoastră și repede, continuă Hood.

Tonul lui imperios nu lăsa loc de discuții.

– Desigur, răspunse Orlov.

– Echipa noastră care îl căuta pe Harponier a primit o lovitură groaznică la un spital din Baku, îl informă Hood. S-a întâmplat acum mai bine de o oră. Doi dintre oamenii noștri au fost uciși. Unul a fost doborât de un trăgător de elită în fața spitalului. Celuilalt i s-a tăiat gâtul pe hol. Un al treilea este pacient. Se numește David Battat și suferă de un fel de febră.

Orlov făcu o pauză pentru a nota numele.

– Poliția este la spital, dar nu știm cine este ucigașul, zise Hood. El sau ea poate fi încă în spital.

– Ucigașul ar putea fi un polițist, punctă Orlov.

– Exact, spuse Hood. Domnule general, aveți pe cineva în Baku?

– Da, avem, răspunse Orlov fără ezitare. În ce salon se află domnul Battat?

– În salonul 157, zise Hood.

– O să trimit imediat pe cineva, adăugă Orlov. Nu discuta cu nimeni despre asta.

Hood își dădu cuvântul.

Orlov închise.

Cele mai puternice trei servicii de informații rusești aveau propriul personal. Aceste grupări erau MBR; Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravlenie al armatei sau GRU, Directoratul Principal de Informații; și Ministerstvo Vnutrennikh Del sau MVD, Ministerul Afacerilor Interne. Centrul de Comandă rus nu avea resursele financiare necesare pentru a-și menține propriul personal de informații și contrainformații, așa că era nevoie să folosească oameni aparținând altor agenții rusești, relativ neînsemnate. Acestea erau administrate de Sisteme Objedinennovo Utschotya Dannych o Protivniki sau SOUD, Sistemul Interagenții pentru Cercetare. SOUD mai furniza personal și pentru Sluzhba Vneshney Razvedki sau SVR, Serviciul de Informații Externe; pentru Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti sau FSB, Serviciul Federal de Securitate; pentru Federal'naya Sluzhba Kontr-razvedky sau FSK, Serviciul Federal de Contrainformații; și pentru Federal'naya Sluzhba Okhrani sau FSO, Serviciul Federal de Pază și Protecție.

Orlov accesă în grabă fișierele SOUD. Activă codul cu cea mai mare prioritate, Treisprezece Roșu. Aceasta însemna că cererea nu numai că venea de la un oficial cu grad superior – nivelul treisprezece –, dar și că presupunea un caz de urgență națională:

capturarea Harponierului. Codul Treisprezece Roşu îi oferea lui Orlov numele, locaţiile şi numerele de telefon ale agenţilor operativi din întreaga lume. Chiar dacă agenţii erau implicaţi în alte misiuni, el avea autorizaţia să îi ia sub comanda sa.

Orlov accesă fişierul despre Baku, Azerbaidjan.

Găsi ceea ce căuta.

Ezită.

Generalul Orlov era pe punctul de a-i cere unui agent cu o acoperire foarte bună să încerce să ajute un spion american. Dacă americanii plănuiau o operaţiune în Baku, aceasta ar fi fost metoda cea mai rapidă de a expune şi a neutraliza resursele operative ruseşti. Dar ca să bănuiască asta, Orlov ar fi trebuit să creadă că Paul Hood ar putea să îl trădeze.

Orlov dădu telefonul.

26

Washington, D.C.

Luni, 9.00 p.m.

Paul Hood era furios după convorbirea cu Orlov.

Era furios pe sistem, pe comunitatea de informaţii şi pe el însuşi. Bărbaţii ucişi nu erau oamenii lui. Cel care se afla în primejdie nu era agentul lui. Însă ei eşuaseră, iar Harponierul reuşise, în mare parte datorită modului în care lucrează spionii. Harponierul conducea o echipă. Majoritatea agenţilor americani lucrau ca parte a unei echipe. Teoretic, asta ar fi trebuit să constituie pentru agenţi un sistem de sprijin. Practic, îi forţa să acţioneze în cadrul unei birocraţii. O birocraţie cu reguli comportamentale şi administrative create de şefi care stăteau departe de câmpul de luptă. Cu astfel de restricţii, nimeni nu putea face faţă unui om ca Harponierul. Iar Hood era vinovat pentru că sprijinea un astfel de sistem. Era la fel de vinovat ca şi omologii săi din CIA, NSA sau din orice altă agenţie.

Ironic era faptul că, aparent, Jack Fenwick nu acţionase ca la carte. Şi era de datoria lui Hood să descopere greşeala.

„Birocraţii îi verifică pe birocraţi", se gândi Hood cu amărăciune. Desigur, poate că era mai bine să nu se gândească la nimic acum. Era obosit şi frustrat de ceea ce se întâmpla cu Battat. Şi nici măcar nu sunase acasă să vadă ce face Harleigh.

Rodgers fusese cu Hood de când acesta îl sunase pe Orlov şi până ce generalul telefonase din nou. În timp ce îl aşteptau pe Bob Herbert să revină, Rodgers plecă să îşi ia o apă minerală. Hood se hotărî să sune acasă. Însă asta nu îl făcu să se simtă mai bine.

Făcea exact lucrul pe care Sharon îl dispreţuise întotdeauna. Lucra până târziu. Şi suna acasă pentru o explicaţie tardivă. Îi putea simţi nemulţumirea în voce, în încordarea din glas, în răspunsurile lapidare.

– Spăl rufe, spuse Sharon. Harleigh e în casă, se joacă Solitaire pe computer. Alexander e în camera lui. Îşi face temele şi învaţă pentru un test la istorie.

– Cum se mai simte Harleigh astăzi? întrebă Hood.

– Cum crezi? zise Sharon. Chiar psihologul tău a spus că va mai trece un timp până să observăm vreo schimbare. Dacă va fi vreo schimbare, adăugă ea. Dar nu-ţi face griji, Paul, orice ar fi, mă descurc eu.

– Nu plec nicăieri, Sharon, continuă Hood. Vreau să ajut.

– Mă bucur. Vrei să-l chem pe Alexander? întrebă ea.

– Dacă învaţă, nu. Doar spune-i că am sunat.

– Sigur.

– Noapte bună, îi ură Hood.

O simţi pe Sharon cum ezită. Doar pentru un moment, dar lui i se păru mult, mai mult.

– Noapte bună, Paul, spuse ea şi apoi închise.

Hood rămase cu receptorul în mână câteva momente. Era un ticălos şi un birocrat. Puse receptorul în furcă şi îl aşteptă pe Rodgers cu mâinile încrucişate. La un moment dat, începu să simtă un ticăit interior. Nu era nici ceas, nici bombă. Se simţea ca un mecanism cu came. La fiecare clic al camei, un fel de resort se tensiona din ce în ce mai mult în interiorul său. Era dorinţa de a face ceva – şi nu doar de a discuta sau de a cere ajutor ruşilor. Hood voia să acţioneze. Ceva nu era în regulă şi trebuia să ştie despre ce era vorba.

Rodgers şi Herbert sosiră împreună. Îl găsiră pe Hood holbându-se la peretele din spatele biroului, unde fuseseră atârnate plachete şi fotografii înrămate, amintirile anilor petrecuţi în guvern. Tablouri cu lideri mondiali, cu oameni puternici. Fotografii cu Hood punând pietre de temelie sau gătind în bucătărie o supă, de Ziua Recunoştinţei.

Viaţa lui de birocrat afurisit. Ca parte a unei probleme, nu ca soluţie.

– Te simţi bine? întrebă Herbert.

– Da, îi răspunse Hood.

– Ai mai aflat ceva? insistă Herbert.

– Nu, dar vreau să afle alţii de la mine.

– Doar ştii ce părere am, spuse Herbert. La ce te gândeşti?

– La Battat, îi dezvălui Hood.

Nu prea era adevărat. Se gândea că nu ar fi trebuit niciodată să revină asupra demisiei. Ar fi trebuit să plece de la Centrul de Comandă şi să nu privească înapoi. Se gândi că dacă ar fi demisionat, ar fi făcut-o de fapt pentru el însuşi şi nu pentru a petrece mai mult timp cu familia, aşa cum crezuse iniţial. Dar acum se întorsese şi nu avea de gând să fugă.

Battat fu următorul pe lista gândurilor sale.

– Acest om cu o oarecare afecţiune a fost trimis la spitalul unde îl aşteptau doi asasini, continuă el. Nu mi se pare a fi o coincidenţă.

– Aşa e, aprobă Herbert. Eu şi grupul meu de experţi am studiat acest aspect.

Grupul de experţi al lui Herbert era format din patru directori adjuncţi de informaţii, care fuseseră aduşi la Centrul de Comandă din agenţiile de informaţii militare, de la NSA şi CIA. Erau trei bărbaţi şi o femeie, cu vârste cuprinse între douăzeci şi nouă şi cincizeci şi şapte de ani. Având şi sprijinul lui Darrell

McCaskey, care făcea legătura cu FBI și Interpol, Centrul de Comandă avea echipa cu cei mai buni agenți din Washington.

– Iată la ce ne-am gândit, zise Herbert. CIA este nouăzeci la sută sigură că Harponierul a trecut prin Moscova și s-a dus la Baku. Un funcționar al Departamentului de Stat crede că l-a văzut într-un avion spre Moscova, dar poate că asta a fost intenționat.

– De ce? întrebă Rodgers.

– Nu ar fi prima dată când un terorist se lasă văzut, spuse Herbert. În 1959, spionul rus Igor Slavosk a apărut intenționat la Grand Central Station din New York, pentru a distrage atenția polițiștilor și pentru a aduce personalul FBI în locuința sa. Când au ajuns acolo, pe Jane Street, a explodat tot. Slavosk s-a întors, a luat insignele și legitimațiile și a făcut copii perfecte. Le-a folosit pentru a pătrunde în sediul FBI de la Washington. Așa că da, este posibil ca Harponierul să fi intenționat să se știe de prezența lui.

– Continuă, zise Hood încet.

Devenea nerăbdător. Nu din cauza lui Bob Herbert; ceea ce spunea șeful Informațiilor era ușor de digerat. Hood voia ca Orlov să îl sune iar. Voia să audă că totul era în regulă la spital. Mai voia și niște vești bune.

– Scuze, spuse Herbert. Deci Harponierul lasă cumva să se afle că se duce la Baku. Plănuiește o operațiune. Știe că sunt agenți CIA la ambasadă. Și mai știe că CIA probabil nu vrea să-i expună, din moment ce e posibil ca poliția de la Ministerul de Securitate Internă azer să supravegheze personalul de la ambasadă, îndreptându-și atenția asupra operațiunilor lor secrete. Așa că CIA aduce pe cineva de la Moscova.

– Pe Battat, continuă Hood.

– Da, zise Herbert, părând puțin tulburat. David Battat a fost șeful Biroului CIA de la New York. El a angajat-o pe Annabelle Hampton.

– Ofițerul inferior pe care l-am prins în flagrant delict în timpul asediului de la Națiunile Unite? întrebă Rodgers.

Herbert încuviință din cap.

– Battat era la Moscova atunci. L-am verificat. E nevinovat. Una dintre legăturile noastre CIA mi-a spus că a fost trimis la Baku să facă penitență pentru eșecul de la New York.

– Bun, fu de acord Hood. Battat ajunge la Baku.

– Battat se duce în zona țintă pentru a-l supraveghea pe Harponier și este doborât, continuă Herbert. Nu eliminat, ceea ce Harponierul ar fi putut să facă fără nici o problemă. Se pare că Battat a fost infectat cu un virus sau cu o substanță chimică, menită să-l răpună într-un anumit moment. Ceva îndeajuns de serios ca să fie dus la spital.

– Însoțit de tovarășii săi, agenții CIA, zise Hood.

– Exact, replică Herbert. Aliniați frumos unul după altul.

– Ceea ce înseamnă că CIA nu va mai putea interveni pentru a deranja planurile Harponierului, spuse Hood.

– Cam așa ceva, aprobă Herbert. În afară de Statele Unite, Rusia și probabil Iranul, nimeni nu mai are agenți operativi la Baku.

– Asta din cauza petrolului din Marea Caspică? întrebă Rodgers.

– Încă nu știm dacă Harponierul a atacat și agenți ai Moscovei și ai Teheranului, zise Herbert, încuviințând din cap.

Hood rămase puțin pe gânduri.

– Iran, spuse el încet.

– Poftim? zise Herbert.

– E a doua oară pe ziua de azi când vorbim despre Iran, continuă Hood.

– Dar nu din același... vru Herbert să-l contrazică, apoi se opri.

– Nu din același motiv? întrebă Hood.

– Păi nu, răspunse Herbert după o clipă. Nu.

– Stați puțin, interveni Rodgers. Am pierdut ceva?

– Te gândeşti că în schema apelului telefonic ar putea fi implicaţi Harponierul, Teheranul, Jack Fenwick, NSA şi CIA, rezumă Herbert.

– E posibil, adăugă Hood.

– Asta ar însemna asocierea lor cu Fenwick, într-o problemă ce îl priveşte pe Harponier, zise Herbert.

– O problemă pe care nu vrea să o facă cunoscută preşedintelui, punctă Hood.

– Nu-mi doresc să se întâmple aşa ceva, continuă Herbert, clătinând din cap. Nu vreau să lucrăm cu mizerabilul care mi-a ucis soţia.

– Bob, trebuie să te calmezi, spuse Hood.

Herbert aruncă o privire aspră spre biroul lui Hood.

– Dacă Harponierul plănuieşte ceva în Baku, mai avem şanse să-l prindem, continuă Hood. Dar numai dacă ne îndreptăm întreaga atenţie asupra acestui lucru.

Herbert nu răspunse.

– Bob?

– Te aud, zise Herbert. Sunt atent.

Hood îl privi pe Rodgers. Cu câteva clipe în urmă, Hood simţea nevoia să răbufnească. Acum, când unul dintre prietenii lui era mâhnit, pornirea i se domolise. Tot ce îşi dorea era să îl ajute pe Herbert.

De ce nu simţea niciodată asta şi atunci când Sharon era supărată?

– Mike, spuse Hood, trebuie neapărat să clarificăm ce a pus la cale Fenwick şi, dacă e cazul, cu cine a lucrat.

– Mă ocup eu de asta, zise Rodgers. Dar pot să te asigur de un lucru. Am găsit în fişierele din computerul meu două e-mailuri de acum şase luni. Au fost trimise de Jack Fenwick şi de Burt Gable.

– Şi despre ce e vorba în conţinut? întrebă Hood.

– Răspundeau la un raport oficial al Pentagonului, răspunse Rodgers. Se vorbea despre o ameninţare minimală a unei posibile

alianţe militare ruseşti, cu vecini care nu făceau parte din fosta Uniune Sovietică. Fenwick şi Gable i se împotriveau.

– Atât directorul Agenţiei Naţionale de Securitate, cât şi şeful cabinetului preşedintelui s-au opus raportului, dar separat, zise Hood.

– Corect, admise Rodgers. Documentele au fost trimise tuturor membrilor congresului şi unor lideri militari.

– Mă întreb dacă cei doi au avut schimburi de opinii filozofice online, adăugă Hood. Care a fost diferenţa de timp înregistrată între cele două documente?

– Au fost transmise la câteva ore distanţă, răspunse Rodgers. Nu păreau a fi parte a vreunui efort concertat. Dar ambii dezaprobau cu înverşunare raportul.

– Cred că nu contează dacă Fenwick şi Gable au întocmit documentele separat sau dacă s-a descoperit că aveau ceva în comun când au fost citite, zise Hood. Problema e dacă au acţionat sau nu în acest sens. Dacă s-au întâlnit şi dacă au pus ceva la cale.

– Ce te face să crezi că ar fi putut face una ca asta? întrebă Herbert, revenind uşor în discuţie.

– Numele lui Gable a apărut azi în cursul discuţiei mele cu preşedintele, continuă Hood. El şi asistentul lui Fenwick, Don Roedner, trebuiau să ţină la curent Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului cu iniţiativa ONU.

– Şi nu au făcut-o, zise Herbert.

– Nu, nu au făcut-o.

Hood lovi uşor biroul.

– Avem două probleme, continuă el după câteva clipe. Acţiunile lui Fenwick la New York şi cele ale Harponierului la Baku.

– Presupunând că nu au nici o legătură unele cu celelalte, opină Herbert, cele două operaţiuni au în comun Iranul. Harponierul a mai lucrat pentru Teheran.

– Şi dacă lucrează iar pentru cei de acolo? întrebă Hood, încuviinţând din cap.

– Împotriva Azerbaidjanului, adăugă Herbert.

– Tot ce se poate, fu de acord Rodgers. Iranienii au două potențiale motive de conflict cu Azerbaidjanul. Rezervele de petrol din Marea Caspică și regiunea de frontieră Nagorno-Karabah.

– Dar de ce s-ar implica Fenwick în așa ceva? întrebă Herbert. Doar ca să dovedească faptul că Pentagonul greșește? Sau de ce?

– Nu știu, răspunse Hood, apoi îl privi pe Rodgers. Ar fi bine să ajungi la el și să îl determini să mărturisească. Nu numai în legătură cu Iranul, dar și cu motivul pentru care l-a mințit pe președinte.

– Spune-i că deții informații pe care i le poți comunica doar între patru ochi, zise Herbert.

– Da, adăugă Hood. Pune-o pe Liz să întocmească un profil psihologic al președintelui. Unul bazat pe observații directe, inclusiv ale mele, care să îl facă pe Lawrence să pară că pierde controlul. Du-i-l lui Fenwick, chipurile pe ascuns. Întreabă-l dacă știe ceva despre asta.

Rodgers încuviință și plecă.

– Dacă Iranul e implicat în vreo operațiune militară, se poate să fi deplasat trupe sau echipament, zise Hood, privindu-l pe Herbert. E posibil ca NRO[1] să fi observat ceva. Stephen Viens lucrează din nou acolo?

– De săptămâna trecută, confirmă Herbert.

NRO era Biroul Național de Recunoaștere, instituția strict secretă, care se ocupa de majoritatea sateliților de spionaj ai Americii. Ca agenție a DOD[2], în NRO activează personal din CIA, precum și personal militar și civil din DOD. Existența NRO a devenit publică începând cu septembrie 1992, la douăzeci de ani după înființare. Stephen Viens era un vechi prieten din facultate al lui Matt Stoll, expertul în calculatoare al Centrului de Comandă. Fusese extrem de util, obținând informații pentru Centrul de

[1] National Reconnaissance Office

[2] Department of Defense, Departamentul de Apărare

Comandă atunci când CIA și NSA luptau pentru a intra în era sateliților. Viens fusese acuzat că ascunsese bani în timpul unei operațiuni sub acoperire, dar fusese apoi reabilitat.

– Bun, zise Hood. Vezi dacă Viens poate să afle ceva. Poate că NRO a reperat vreo acțiune în Iran, fără a observa vreun pericol imediat.

– O să mă ocup de asta, confirmă Herbert.

Șeful Informațiilor ieși din birou în scaunul cu rotile. Hood se lăsă pe spătarul scaunului. Privi telefonul. Voia să audă vești de la Orlov. Voia să audă că rușii aveau pe cineva pe poziție și că Battat e în siguranță. Voia să audă că reușiseră să pună capăt veștilor proaste și că puteau să țină totul sub control.

„Trebuie", se gândi Hood. Era ceva la mijloc. Ceva periculos și de mari proporții. Nu știa ce era, sau cine generase situația. Nu știa dacă informațiile pe care le obținuse Centrul de Comandă puteau fi puse cap la cap. Știa un singur lucru: orice ar fi fost, trebuia să înceteze.

27

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 5.01 a.m.

Lui David Battat îi era frig şi delira. Îşi putea auzi bătăile inimii în urechi, le simţea în gât. Era conştient de faptul că era deplasat undeva, pe un pat cu rotile. Chipuri erau aplecate deasupra lui. Lumini apăreau şi dispăreau. Apoi simţi cum îl ridică cineva. Fu aşezat pe un pat, dar avea sentimentul că încă înaintează. Nu era legat, dar patul avea grilajul de fier ridicat.

Battat închise ochii. Nu ştia ce i se întâmplase. Îşi aminti că se trezise la ambasadă, transpirând şi tremurând. Moore şi Thomas îl duseseră la maşină, apoi probabil că adormise. După aceea nu-şi mai amintea decât că se trezise pe o targă.

Auzi oameni mişcându-se în jurul lui. Tuşi şi deschise ochii. Un bărbat cu părul alb îl privea de sus.

– Domnule Battat, mă auziţi? strigă bărbatul.

Încuviinţă din cap.

– O să vă dezbrăcăm şi o să vă punem un halat, îi spuse bărbatul. Apoi trebuie să vă facem o perfuzie. Înţelegeţi?

Battat dădu din nou din cap.

– Ce s-a... întâmplat?

– Sunteţi bolnav, îi zise medicul, pe când soseau doi infirmieri, care începură să-l ridice şi să-l dezbrace. Aveţi febră foarte mare. Trebuie să o facem să scadă.

– Bine, spuse Battat.

Ce altceva putea spune? Chiar dacă voia, nu putea să se împotrivească. Dar nu pricepea cum de se îmbolnăvise. Înainte se simţise bine.

Echipa de medici îi acordă îngrijiri timp de câteva minute. Battat nu prea îşi dădea seama ce îi făceau. Ştia doar că îl deplasau, îl întorceau, îl înghionteau. Simţi o pişcătură în braţul drept, aproape de articulaţia cotului, apoi nu îl mai duru nimic. Tremura şi îi era frig. Perna îi era plină de o sudoare pe care febra o usca rapid. Capul i se cufunda în puf, înăbuşind sunetele pe care le făceau oamenii şi activitatea pe care o desfăşurau. Închise din nou ochii şi îşi lăsă mintea să rătăcească în voie.

În curând se făcu linişte şi întuneric. Lui Battat nu îi mai era atât de frig, se mai liniştise. Nu mai simţea pulsaţii în urechi. Era treaz, dar gândurile îi erau confuze. Reflectă la zilele trecute. Îşi aminti puţin, ca prin ceaţă, de ambasada din Moscova, de călătoria spre Baku, de ţărm, de durerea bruscă din timpul atacului. De o înţepătură în gât. Nu era conştient cât timp trecuse sau de camera de spital. Avea un sentiment bizar, plăcut, de plutire. Poate că era ceva în perfuzie care îl relaxa.

Apoi Battat auzi un declic. Sunase ca mecanismul unei arme. Deschise ochii. În stânga patului era o fereastră, dar era închisă. Îşi aruncă privirea spre partea din faţă a patului. Ultima dată când se uitase, uşa era întredeschisă. Acum era închisă. Sigur o închisese vreun medic sau vreo infirmieră. În cameră era şi mai linişte ca înainte. Închise din nou ochii. Nu mai erau închipuiri, doar întuneric. Battat căzu repede într-un somn fără vise.

Urmă un alt declic. Sunetul îl trezi pe Battat, care deschise ochii. Uşa era tot închisă. Dar acum era cineva în cameră. Zări o

siluetă întunecată în fața ușii. Silueta era neclară pe fundalul întunericului din spatele ei.

Battat nu era convins că se trezise.

– Bună, zise el.

Își auzi vocea. Se trezise cu siguranță.

Umbra se îndreptă încet spre el. Trebuie să fi fost cineva care venise să vadă cum se mai simțea.

– Nu e nici o problemă, spuse Battat, ușor încurcat. Puteți aprinde lumina. Sunt treaz.

Silueta nu dădu nici o replică. Battat nu putea desluși dacă era bărbat sau femeie. Părea să poarte un fel de halat de medic. Și ținea în mână ceva lung și subțire. Îi putea vedea umbra mai jos. Arăta ca un cuțit.

– Vorbiți englezește? întrebă Battat.

Pe peretele din spatele pacientului era un monitor. Licărirea verde lumină puțin silueta când aceasta se opri lângă pat. Era un bărbat. Și ținea în mod clar un cuțit în mână. Lama lungă scânteia în lumina slabă.

– Ce înseamnă asta? întrebă Battat.

Mintea lui încețoșată începea să priceapă că nou-venitul nu era medic. Încercă să se miște, dar brațele îi erau parcă umplute cu nisip ud.

Străinul își mișcă brațul înapoi.

– Cineva, zise Battat, încercând să ridice vocea. Ajutați-mă...

Apoi bărbatul dispăru.

Puțin mai târziu, se auziră zgomote dinspre podea. Mormăituri joase, murmure, apoi un geamăt încet și lung. După aceea se făcu liniște.

Battat încercă să se ridice într-un cot. Brațul îi tremura și căzu la loc.

Deodată, cineva apăru lângă pat.

– S-ar putea să fie și alții, zise persoana nou-venită. Trebuie să plecăm.

Vocea aspră, îngroșată, îi aparținea unei femei. Cât de mulți oameni erau aici!

– Credeam că este un salon privat, zise Battat.

Cu mișcări rapide și sigure, femeia coborî gratiile patului, demontă perfuzia și îl ridică pe Battat în capul oaselor. Își ținea mâna pe spatele lui.

– Poți să mergi? întrebă ea.

– Dacă îmi dai drumul, nu știu dacă pot sta așa... replică el.

Femeia îl întinse la loc și se depărtă de pat. Era înaltă, slabă, lată în umeri. Abia acum putea să vadă că purta uniformă de polițistă. Femeia se duse la fereastră și trase draperiile. Răsuci mânerul și ridică fereastra. În cameră pătrunse un aer răcoros și sărat. Un fior îi traversă șira spinării. Femeia privi afară. Apoi luă un halat dintr-un cuier din spatele ușii și se întoarse la pat. Îl ridică din nou pe Battat și îi puse halatul pe umeri.

– Ce facem acum? întrebă el.

Fără perfuzie, se simțea puțin mai stăpân pe situație. Dar îl durea capul pentru că se ridicase.

– Nu vorbi, îi zise ea.

– Dar stai... continuă el.

– I-au ucis pe însoțitorii tăi și încearcă să te omoare și pe tine, sări ea. Am fost trimisă să te scot de aici.

– I-au omorât?

– Liniște! îi aruncă ea printre dinți.

Battat tăcu.

Pe când femeia îl ajuta să se ridice, durerea de cap se intensifică. Ea îi luă hainele, apoi îi puse brațul stâng pe umărul ei și îl ajută să se deplaseze spre fereastră. Șchiopătând, Battat încercă să se gândească la ceea ce tocmai aflase. Chiar erau morți Thomas și Moore? Dacă era adevărat, trebuie să fi fost Harponierul. Poate credea că ei știau mai multe decât știau de fapt. Dar dacă ei fuseseră uciși, cine o trimisese pe această femeie să îl ajute? Și de unde putea să știe că nu lucra pentru Harponier? Poate că îl ducea undeva unde criminalul și-ar fi terminat treaba.

Însă Battat simțea că putea avea încredere în ea. Cu siguranță nu era în situația în care să i se opună. În plus, femeia era amabilă cu el. Și dacă ar fi vrut să îl ucidă, putea să o facă în timp ce el era încă în pat. Sau l-ar fi putut lăsa pe intrus să îl omoare.

Când ajunseră la fereastră, femeia îi spuse să se aplece peste pervaz. O ascultă, dar nu își găsea echilibrul. Ea îl ținu cu o mână, ajutându-l să stea drept și se strecură pe lângă el. Coborî în liniște lângă gardul viu de afară și apoi îl ajută și pe el să coboare. Îi puse brațul la loc pe umărul ei, apoi se ghemui. Rămaseră așa câteva secunde, ascultând cu atenție.

Battat tremura din nou, iar dinții îi clănțăneau. Dar cel puțin era mai lucid ca înainte. După un timp, porniră iar. Ieșiră în spatele spitalului apoi se deplasară către partea nordică. Se opriră în dreptul unei mașini. Spre surprinderea lui Battat, nu era o mașină de poliție, ci un mic Hyundai negru.

Poate că nu era deloc polițistă. Battat nu știa dacă asta era un lucru bun sau rău. Dar după ce ea îl întinse pe bancheta din spate și se urcă la volan, știu cu siguranță un lucru.

Dacă rămânea conștient, avea să afle foarte curând.

28

Washington, D.C.

Luni, 10.03 p.m.

Roșcatul era așezat la masa sa de lucru impozantă. În birou era întuneric, distingându-se numai strălucirea verzuie a unei lămpi și lumina roșie din partea de sus a telefonului. Aceasta arăta că bruiajul era activat.

– Sunt oameni care întreabă de călătoria lui Fenwick, spuse Roșcatul.

– Cine? îl chestionă omul de la celălalt capăt al firului.

– Departamentul de informații al Centrului de Comandă.

– Centrul de Comandă nu e așa aproape de președinte, zise celălalt. Nu sunt la fel de influenți ca CIA...

– Nu sunt așa sigur de asta, îl întrerupse Roșcatul.

– Cum adică?

– Mi s-a spus că directorul Hood a cerut și a obținut o întâlnire privată cu președintele acum câteva ore.

– Știu.

– Ştii şi ce au discutat? întrebă Roşcatul.

– Nu. Presupun că lucruri referitoare la problema cu Naţiunile Unite. Ai motive să crezi altceva? întrebă el.

– Paul Hood a avut o scurtă întrevedere aseară cu Prima Doamnă, răspunse Roşcatul. I-am verificat dosarul. Se cunosc de mult timp.

– Se cunosc într-o manieră de care ne putem folosi?

– Nu, răspunse Roşcatul. A fost ceva platonic. În orice caz, poate că a observat o schimbare la preşedinte. Poate i-a spus ceva lui Hood. Chiar nu ştiu.

– Înţeleg, zise celălalt.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Roşcatul aştepta. Era îngrijorat de intervenţia neaşteptată a Centrului de Comandă. Problema celorlalte agenţii fusese rezolvată. El şi partenerii lui contaseră pe perioada de tranziţie dintre mandatul lui Paul Hood şi cel al lui Paul Rodgers pentru a menţine atenţia Centrului de Comandă îndreptată spre problemele din interior. Din nefericire, nu se întâmplase asta. Dar, odată cu apropierea orei de începere a operaţiunii externe, nu îşi puteau permite să fie supravegheaţi. Harponierul îşi făcuse treaba. Trebuia să şi-o facă şi ei.

– Cealaltă documentaţie e gata? întrebă celălalt într-un târziu.

Roşcatul se uită la ceas. Chiar avea nevoie de ochelari pentru a vedea atât de aproape, dar se împotrivea acestei idei. Se împotrivea multor lucruri. Îşi apropie uşor încheietura mâinii de ochi.

– Cam într-o oră, replică el.

– În regulă, zise celălalt. Nu vreau să acţionăm direct împotriva Centrului de Comandă. Nu e timp. Şi fără un plan minuţios, s-ar putea să facem mai mult rău decât bine.

– Sunt de acord, îl aprobă Roşcatul.

– Să acţionăm conform planului, continuă interlocutorul. Dacă Centrul de Comandă îl supraveghează pe Fenwick sau pe preşedinte, fără să ştie de fapt ce punem la cale, ar trebui să fie destul de ocupaţi. Asigură-te că Fenwick nu face sau nu spune nimic pentru a le da mai multe indicii.

– Am înţeles, zise Roşcatul. O să-l anunţ pe Fenwick.

Celălalt îi mulţumi şi închise.

Roşcatul puse receptorul în furcă. Peste puţin timp avea să îl sune pe Fenwick. Era o situaţie serioasă, fără precedent. Avea nevoie de un moment pentru a-şi aminti că totul se întâmpla pentru o cauză nobilă: pentru ca Statele Unite să supravieţuiască cu certitudine noului mileniu.

În ciuda acestei mici oprelişti, totul mergea conform planului. Reporterii sunaseră încontinuu la el la birou pentru a afla informaţii despre noua iniţiativă a Naţiunilor Unite, o iniţiativă cu care părea să fie la curent doar preşedintele. Nici membrii Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii şi nici măcar oameni din cadrul ONU nu auziseră despre asta. Un reporter TV foarte stăruitor sunase în acea seară pentru a întreba dacă preşedintele îşi imaginase „totuşi chestia asta, cu toate implicaţiile ei". Iar Gable Roşcatul, şeful de cabinet al preşedintelui, răspunsese neoficial: „Chiar nu ştiu, Sam. Nu ştiu ce se întâmplă cu preşedintele".

Deşi declaraţia fusese neoficială, Gable ştia că punctul lui de vedere avea să fie menţionat în emisie. Reporterul îi amintise Roşcatului că era a treia oară în acea săptămână când preşedintele înţelesese ceva total greşit. Prima dată fusese la un mic dejun cu presa. Preşedintele comentase cu privire la legislaţia subvenţiilor în agricultură, care aparent fusese prezentată Congresului. Nu era aşa. A doua oară fusese la o conferinţă de presă, chiar cu două zile în urmă. Cuvântul de deschidere al preşedintelui inclusese comentarii despre un caz de drept civil care aparent fusese prezentat în faţa Curţii Supreme. Nu exista nici un astfel de caz. Desigur, Gable nu îi spuse reporterului că setul de documente care îi fusese dat preşedintelui cu prilejul informărilor zilnice era diferit de setul de documente pe care ar fi trebuit să îl vadă. Cele reale. Gable strecurase aceste documente în dosarele preşedintelui, după ce acesta făcuse publice informaţiile incorecte. Când preşedintelui i se aduseseră din nou dosarele, nu

înțelesese de unde preluase informația greșită. Investigațiile făcute de Gable și de asistenții săi nu reușiseră să scoată la iveală vreo activitate suspectă.

Gable nu zâmbea. Nu putea să o facă. Situația era prea gravă. Dar era satisfăcut. Reporterul și mulți dintre colegii acestuia erau foarte preocupați de starea mentală a președintelui. Până a doua zi după-amiază și restul națiunii avea să fie îngrijorată. Evenimentele pe cale de a fi dezvăluite lumii și la Washington fuseseră orchestrate cu foarte mare grijă. Evenimente care aveau să fie interpretate greșit de toată lumea, cu excepția celui de-al treilea și cel mai important conducător al echipei lor: vicepreședintele. Președintele avea să insiste asupra faptului că Azerbaidjanul atacase o platformă petrolieră iraniană. Nu avea să sugereze o implicare în conflict, de vreme ce era o problemă regională. Simultan cu creșterea capacităților militare iraniene în regiune, vicepreședintele avea să îndemne în mod public către o abordare diferită a problemei. Urma să spună că nu avea încredere în Iran și că se impunea întărirea rapidă a prezenței militare americane în Marea Caspică. Fenwick urma să îl susțină pe vicepreședinte și să raporteze că, în timpul întâlnirilor sale cu iranienii, ei vorbiseră voalat despre evenimentele ulterioare. Avea să spună că ei ceruseră Statelor Unite să nu se implice, în timp ce își întăreau influența asupra rezervelor de țiței din regiune.

Bineînțeles că iranienii nu aveau să recunoască. Dar nimeni în America nu avea să îi creadă.

Neînțelegerea dintre președinte și vicepreședinte urma să producă o sciziune publică.

Și când mercenarii iranieni ai Harponierului aveau să fie găsiți morți – uciși de însuși Harponierul – cu fotografii și alte dovezi de sabotaj lăsate asupra cadavrelor, vicepreședintele și Fenwick aveau să fie absolviți de orice vină.

Atunci, reporterii o să discute deschis despre judecata îndoielnică a președintelui. Washingtonul avea să fie înțesat de zvonuri că președintele e instabil din punct de vedere psihic. Senatorii

ca Barbara Fox nu vor avea de ales decât să sprijine o măsură de punere sub acuzare. Scandalurile sexuale erau una. O afecțiune mentală era cu totul altceva. Lui Lawrence urma să i se ceară public demisia. Iar pentru binele națiunii, Lawrence nu va putea decât să fie de acord.

Vicepreședintele Cotten avea să devină președinte și să îi ceară lui Jack Fenwick să devină noul lui vicepreședinte. Congresul urma să aprobe rapid această alegere. Între timp, armata americană avea să pătrundă în Marea Caspică, pentru a-i ajuta pe azeri să își apere platformele petroliere.

În situația din ce în ce mai tensionată, președintele Cotten avea să reziste ferm pe poziție.

Și apoi, altceva urma să se întâmple. Ceva care să ceară un răspuns american atât de intransigent, atât de devastator, încât fanaticii religioși nu aveau să mai atace niciodată o țintă aflată sub protecție americană.

În sfârșit, își spuse Gable, cariera unui președinte merita acest sacrificiu.

29

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 6.15 a.m.

Când Ron Friday, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, sosise pentru prima dată la Baku, se simţise de parcă fusese teleportat în Evul Mediu.

Nu era o problemă de arhitectură. Străduţa cu ambasada era situată într-o zonă foarte modernă a oraşului. Clădirile moderne erau copii fidele ale celor din Washington, D.C., Londra, Tokio sau orice altă metropolă modernă. Dar Baku nu semăna cu acele oraşe în care el petrecuse atât de multă vreme. De îndată ce treceai de ambasade şi de centrele de afaceri din Baku, te izbea o privelişte cu un pronunţat iz de vechi. Multe clădiri datau din epoca în care Columb descoperise America.

Nu, nu arhitectura făcea ca Baku să pară atât de învechit, de medieval. Era un fel de sentiment de dezordine printre oameni. Azerbaidjanul fusese condus din afară atâta timp, încât acum, când oamenii erau liberi şi independenţi, păreau lipsiţi de motivaţie, rătăciţi. Dacă nu ar fi fost dolarii obţinuţi din vânzarea ţiţeiului, probabil că ţara ar fi alunecat spre Lumea a Treia.

Cel puţin asta era impresia lui Friday. Din fericire, când fostul component al forţelor speciale şi oamenii lui îşi vor termina treaba aici, Azerbaidjanul nu va mai fi atât de independent.

Friday intră în blocul său cu şapte etaje. Clădirea din cărămidă, veche de zece ani, se afla foarte aproape de ambasadă. Urcă pe scările de marmură. Locuia la ultimul etaj, dar nu îi plăceau lifturile. Chiar şi atunci când era cu ceilalţi angajaţi ai ambasadei care locuiau aici, urca pe scări. Lifturile prea îl privau de libertate şi îl făceau să se simtă vulnerabil.

Friday se îndreptă spre apartament. Nu-i venea să creadă că era aici de aproape şase luni. Părea să fi trecut mult mai mult, şi se bucura că mandatul său se apropia de sfârşit. Nu pentru că ambasadorul delegat Williamson nu ar fi avut nevoie de el. Din contră, Friday se dovedise a-i fi de folos diplomatei, în special în eforturile ei de a modera pretenţiile azerilor la petrolul din Marea Caspică. Anii pe care Friday îi petrecuse ca avocat pentru o companie petrolieră internaţională importantă îl ajutaseră foarte bine în această situaţie. Dar adevăratul său şef avea nevoie de el în altă parte, într-un alt punct fierbinte. Urma să aibă grijă ca Friday să fie transferat.

Poate că în India sau în Pakistan. Acolo voia Friday să meargă cu adevărat. Acolo erau probleme de rezolvat cu petrolul, în Marea Arabiei şi la graniţa dintre marele deşert indian, în provincia Rajasthan din India şi deşertul Thar în Pakistan. Mai mult decât atât, subcontinentul indian era locul unde avea să înceapă următorul mare război, probabil declanşat de o problemă din domeniul nuclear. Friday voia să fie acolo, să ajute la manipularea politicii din regiune. Asta visase de când era student. De când se dusese pentru prima dată să lucreze pentru Agenţia Naţională de Securitate.

Friday băgă cheia în uşă şi ascultă. Auzi pisica. Mieunatul ei era un semn normal de bun venit. Era un indiciu foarte bun că nu îl aştepta nimeni înăuntru.

Friday fusese recrutat de NSA pe când era student la Drept. Unul dintre profesorii săi, Vincent Van Heusen, fusese agent OSS[1] în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După război, Van Heusen ajutase la elaborarea Legii Naţionale de Securitate din 1947, legislaţie care contribuise la fondarea Agenţiei Naţionale de Securitate.

Profesorul Van Heusen văzuse la Friday câteva dintre acele calităţi pe care le avusese el însuşi, tânăr fiind. Printre acestea era şi independenţa. Friday şi-o însuşise crescând în pădurile din Michigan, unde frecventase o şcoală rurală şi unde mergea cu tatăl lui la vânătoare la fiecare sfârşit de săptămână – nu numai cu o puşcă, dar şi cu un arc mare. După absolvirea Universităţii din New York, Friday îşi petrecuse vremea la NSA ca stagiar. Când începuse să lucreze în industria petrolieră, un an mai târziu, era în acelaşi timp şi spion. Pe lângă faptul că îşi făcuse relaţii în Europa, în Orientul Mijlociu şi în zona Mării Caspice, Friday primise şi numele agenţilor CIA care lucrau în aceste ţări. Din când în când i se cerea să îi supravegheze – să spioneze spioni, să se asigure că aceştia lucrau doar pentru Statele Unite.

Într-un final, Friday părăsise sectorul privat, cu cinci ani în urmă, plictisit să lucreze în industria petrolieră. Deveniseră mai preocupaţi de profiturile aduse de operaţiunile internaţionale decât de dinamismul Americii şi de economia ei. Dar nu de aceea plecase. Părăsise sectorul privat din patriotism. Voia să lucreze pentru NSA cu normă întreagă. Fusese martor la decăderea activităţii informative peste hotare. Spionajul electronic înlocuise practica culegerii de informaţii cu ajutorul surselor umane. Rezultatul era o colectare mult mai puţin eficientă a unor mari cantităţi de informaţii brute. Pentru Friday, era ca şi cum ar fi luat carne de la un abator, în loc să vâneze. Mâncarea nu avea un gust

[1] Office of Strategic Services – Biroul Serviciilor Strategice, serviciu de informaţii american ce avea ca principal scop susţinerea mişcărilor de rezistenţă în Europa ocupată de germani. (n.tr.)

aşa bun când era produsă în serie. Iar experienţa era mai puţin satisfăcătoare. Şi, cu timpul, vânătorul se îmblânzea.

Friday nu avea nici un gând să se îmblânzească. Aşa că, atunci când persoana sa de contact de la Washington îi spusese că Jack Fenwick voia să îi vorbească, Friday abia aşteptase întâlnirea. Avusese loc la barul Off the Record din hotelul Hay-Adams. Era în săptămâna învestirii preşedintelui, aşa că barul era ticsit, iar cei doi bărbaţi trecuseră neobservaţi. Atunci, Fenwick sugerase un plan atât de îndrăzneţ, încât Friday crezuse că e o glumă. Sau un fel de test.

Apoi Friday fusese de acord să se întâlnească şi cu alţi membri ai grupului. Şi se convinsese.

Da, se convinsese definitiv. Fusese trimis aici şi, prin intermediul contactelor din Iran, fusese pus în legătură cu Harponierul. Iranul nu îşi dăduse seama că avea să fie tras pe sfoară. Că, odată ce aveau un motiv să pătrundă în Marea Caspică, un nou preşedinte american avea să li se împotrivească.

Cât despre Harponier, lui nu-i păsa. Friday şi Harponierul lucraseră îndeaproape pentru organizarea atacului împotriva lui Battat şi pentru programul de dezinformare a CIA.

Friday încă mai purta hainele din ziua precedentă. În caz că îl vedea cineva, acest fapt ar fi sprijinit povestea pe care o avea pregătită. Era doar una dintre numeroasele poveşti pe care le perfecţionase de-a lungul anilor, pentru a masca întâlnirile pe care trebuia să le aibă cu agenţii.

Sau cu ţintele.

Friday se bucurase că Harponierul îşi trimisese un om în interiorul spitalului ca întărire. Speraseră că Friday va putea să îi doboare pe Moore şi pe Thomas afară. Dar, din cauza ambulanţei parcate, nu avusese o vizibilitate prea bună pentru a-l ucide şi pe Thomas. Friday spera ca asasinul iranian să-l fi ucis. Desigur, ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-i elimine pe toţi trei în ambasadă. Dar asta l-ar fi expus. Ambasada nu era atât de mare şi

ar fi fost posibil să-i vadă cineva. Iar camerele de luat vederi erau peste tot. Așa fusese mai bine, mai simplu.

După focul de armă, Friday aruncase arma pe care i-o dăduse Harponierul. Era un G3, model Heckler & Koch, de fabricație iraniană. Mai avea și altele, în caz de nevoie. Friday azvârlise arma într-un mic eleșteu din apropierea spitalului. Știa că poliția locală va cerceta zona pentru a găsi indicii și că probabil o va găsi. Voia ca arma să îi ducă cu gândul la Teheran. Friday și oamenii lui doreau să se asigure că lumea știa că Iranul asasinase doi oficiali ai ambasadei Statelor Unite. Bineînțeles că iranienii aveau să nege, dar americanii nu aveau să-i creadă. NSA urma să aibă grijă de asta.

În ultimele zile, iranienii care lucrau cu Harponierul vorbiseră între ei la telefoanele mobile. Discutaseră despre atacul de la platforma petrolieră și descriseseră cei doi piloni care trebuiau distruși: „ținta unu" și „ținta doi". Iranienii nu știau că Harponierul se asigurase ca acele convorbiri să fie monitorizate de NSA și că erau înregistrate și apoi modificate digital. Acum, țintele despre care vorbeau iranienii pe acele casete nu erau piloni, ci angajați ai ambasadei.

Chiar într-o convorbire personală, Harponierul adăugase că asasinatele erau un avertisment, desemnat să îi descurajeze pe americani de la orice activitate împotriva Iranului, în războaiele petroliere ce aveau să vină. Harponierul subliniase în convorbire faptul că, dacă Washingtonul insista să se implice, oficiali americani din lumea întreagă urmau să fie uciși.

Desigur, acea amenințare urma să fie un eșec. După demisia președintelui Lawrence, noul președinte al Statelor Unite va face o regrupare a forțelor, ca urmare a acestor asasinate brutale. Nu era un lider îngăduitor, asemenea celui dinainte. Cineva care să coopereze cu Națiunile Unite în detrimentul propriei țări. Asasinatele, ca și atacurile asupra platformelor petroliere, vor sublinia faptul că Statele Unite aveau treburi neterminate din

secolul trecut: nevoia unui atac decisiv, de proporții maxime, împotriva regimurilor teroriste și a grupărilor teroriste protejate de acele regimuri.

Friday intră în apartament. Observă licărirea luminiței roșii de la robotul telefonic. Se îndreptă spre el și ascultă mesajul. Era unul singur, de la ambasadorul delegat Williamson, care îl chema imediat la ambasadă. Îi spunea că îl căutase și pe celular, dar nu îl găsise.

Păi sigur că nu îl găsise. Celularul fusese în sacou, iar sacoul aruncat pe un scaun îl altă cameră. Nu auzise telefonul pentru că se aflase în dormitorul unei femei pe care o cunoscuse la International Bar.

Friday sună la ambasadă. Williamson nu se deranjă să îl întrebe unde fusese. Îi spuse vestea cea proastă. Tom Moore fusese ucis de un trăgător de elită, chiar în fața spitalului. Lui Pat Thomas îi tăiase gâtul un asasin în incinta spitalului.

Friday îndrăzni să zâmbească mulțumit. Ucigașul Harponierului reușise.

– Din fericire, continuă Williamson, David Battat a reușit să-l oprească pe cel care a încercat să-l omoare.

– Cum? întrebă Friday, stupefiat.

– I-a tăiat gâtul cu propriul cuțit, zise ea.

– Dar Battat e bolnav...

– Știu, spuse ambasadorul delegat. Ori Battat delira, ori era speriat. După ce l-a oprit pe criminal, a fugit din spital pe fereastră. Acum îl caută poliția. Până acum au găsit doar arma care l-a ucis pe domnul Moore. Detectoarele de metale au descoperit-o într-un eleșteu.

– Înțeleg, zise Friday.

Asasinul nu vorbea englezește. Chiar dacă Battat era lucid, nu putea să afle nimic de la el. Dar Fenwick și Harponierul se vor înfuria când vor afla că Battat e încă în viață.

– Mai bine mă duc să mă alătur și eu căutărilor, continuă el.

– Nu, spuse Williamson. Am nevoie de tine la ambasadă. Cineva trebuie să facă legătura între poliția din Baku și Washington. Eu trebuie să mă ocup de implicațiile politice.

– Ce implicații politice? întrebă Friday nevinovat.

Avea să fie plăcut, foarte plăcut.

– Poliția a găsit arma despre care se crede că a fost folosită în atacul asupra lui Moore, zise ea. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. O să îți dau mai multe detalii când ajungi aici.

Asta, cel puțin, era o veste bună. Ambasadorul delegat ajunsese la concluzia că asasinatele nu erau întâmplătoare, ci aveau implicații politice.

– Vin imediat, spuse Friday.

– Ai grijă de tine, adăugă Williamson.

– Întotdeauna am, replică el. Friday închise, se întoarse și părăsi apartamentul. Întotdeauna am.

30

Baku, Azerbaidjan

Marți, 6.16 a.m.

Harponierul și echipa lui sosiră la platforma petrolieră chiar înainte de a se lumina. Ambarcațiunea își opri motoarele la trei sute de metri de cel mai apropiat dintre cei patru piloni de susținere. Apoi, Harponierul și cei patru membri ai echipei sale iraniene intrară în apă. Toți purtau costume de scafandru și butelii cu aer comprimat. Strecurându-se pe sub suprafața întunecată a mării, bărbații înotară către platformă.

Doi dintre ei purtau săculeți impermeabili, conținând explozibil gelificat, de mare putere. Harponierul injectase cu grijă în tuburile albastre pentanitroanilină sensibilă la căldură. La răsăritul soarelui, razele aveau să încălzească folia pachetelor. Explozia urma să fie inițiată chiar de lumina soarelui.

Alți doi bărbați duceau o plută pneumatică, ce le conferea o oarecare stabilitate dedesubtul platformei. Multe platforme aveau senzori pe coloane și detectori de mișcare la suprafața mării. Cel mai sigur mod de a pătrunde în zonă era evitarea coloanelor și

intrarea pe sub detectorii de mişcare. Odată plasate încărcăturile explozive, echipajului de pe platformă i-ar fi realmente imposibil să ajungă la ele la timp.

Harponierul purta o arbaletă şi ochelari pentru vedere nocturnă. Avea să folosească arma pentru a arunca pachetele cu exploziv în jurul pilonilor de susţinere de sub platformă. Harponierul adusese cu el doar o duzină de tuburi explozive. Învăţase cu mult timp în urmă că şiretlicul prin care poţi distruge ceva mare nu e neapărat să-l loveşti cu ceva la fel de mare. În confruntarea corp la corp, poţi înlătura un duşman cu un croşeu puternic. Îl poţi dezechilibra mai rapid, mai eficient şi având mai mult control asupra lui, dacă îi apeşi gâtul cu un deget, chiar sub laringe, deasupra claviculei. Dacă agăţi pe cineva cu laba piciorului de partea din spatele genunchiului şi apoi îi tragi brusc piciorul în jos, îl dobori mai repede decât dacă l-ai lovi cu o bâtă de baseball. În plus, pentru a anihila un atac cu o bâtă, trebuie doar să te apropii mai mult de agresor.

Platformele de petrol iraniene din Marea Caspică sunt în marea majoritate platforme semisubmersibile. Ele sunt susţinute de patru piloni groşi, cu pontoane masive aflate sub apă. În partea superioară a pilonilor se află o platformă. Coloana de foraj – componenta aflată sub apă include mecanismul de forare – coboară din braţul macaralei rotative, care este montată pe platformă. Pentru a distruge o asemenea platformă, nu se acţionează asupra pilonilor, ci asupra centrului platformei. Odată realizat acest lucru, greutatea structurilor aflate în partea de sus va finaliza totul. Echipa Harponierului reuşise să obţină copii ale schiţelor platformei petroliere. El ştia cu exactitate unde să plaseze explozibilul.

Bărbaţii ajunseră în punctul sensibil al platformei, fără nici un incident. Deşi în apă era întuneric, pe cei mai înalţi montanţi ai platformei se proiecta prima licărire a zilei. Când Harponierul identifică ţinta, doi oameni umflară pluta, în timp ce alţi doi fixară o pereche de tuburi cu exploziv sub vârfurile a trei săgeţi.

Tuburile, lungi de treizeci de centimetri, erau lipite cu atenţie pe săgeţi. Această configuraţie permitea suliţei să încapă pe gura ţevii. De asemenea, nu dădea voie tuburilor cu exploziv să strice echilibrul săgeţii. Deşi ar fi fost mai simplu ca mecanismul să fie asamblat în barcă, Harponierul dorise ca pachetele cu exploziv să fie cât mai uscate posibil. Chiar dacă umezeala nu dăuna cu nimic explozibilului, folia umedă se încălzea mai greu la soare. Aceste pachete aveau să fie expuse luminii solare pentru doar jumătate de oră. Trebuia să se asigure că erau destul de uscate – şi, prin urmare, destul de fierbinţi – pentru a exploda în acest interval de timp.

Pluta avea formă hexagonală şi încăpeau pe ea şase oameni. Harponierul nu o folosea din acest motiv, ci pentru că voia o suprafaţă mai mare pentru stabilitate. Plutele mai mari nu simţeau valurile mici. Asta era foarte important pentru clipa când avea să se lase pe spate şi să tragă. Înlăturase învelişul de protecţie pentru a o face mai uşoară. Renunţase şi la cutia de transport în care fusese adusă. Harponierul urcă pe plută, în timp ce ceilalţi stăteau pe margini pentru a o echilibra şi mai mult.

Arbaleta era confecţionată din oţel inoxidabil şi era vopsită în negru mat, pentru a nu reflecta lumina soarelui. Arma era compusă dintr-un tub negru, lung de un metru, şi un mâner galben cu un trăgaci în capăt. Doar treizeci de centimetri din săgeată depăşeau marginea tubului. În mod normal, de săgeată era ataşată o bucată de gută, pentru ca prada să fie trasă înapoi la vânător. Harponierul o scosese de la fiecare săgeată, pe când era încă în barcă.

Sub platformă se aflau nişte amortizoare acustice, groase de cincisprezece centimetri, localizate la 15 metri sub nivelul mării. Tampoanele tari de cauciuc fuseseră puse acolo pentru a estompa zgomotele din timpul funcţionării. Această măsură fusese luată pentru ca oamenii care locuiau pe platformă să aibă parte de cât mai puţină poluare fonică. Harponierul îşi alesese ţintele de pe schiţe. Urma să tragă două săgeţi. Prima avea să pătrundă în zona

tampoanelor de cauciuc de sub macara, în partea de nord-est a acesteia. Macaraua era amplasată în colțul sud-vestic al rampei. După explozie, macaraua urma să se prăbușească peste centrul platformei. O a doua săgeată urma să fie trasă în platformă, în dreptul punctului de impact al centrului de greutate al macaralei. A doua explozie și impactul produs de prăbușirea macaralei aveau să distrugă platforma, care urma să se prăbușească în interior. Totul va aluneca apoi spre centru și va cădea în mare.

Harponierul nu va avea nevoie și de o a treia săgeată pentru a distruge platforma, deși nu le spusese oamenilor lui acest lucru.

Teroristul își puse ochelarii de vedere nocturnă și se întinse pe spate. Arma avea un recul extraordinar, echivalând cu cel al unei puști de vânătoare de calibrul .12. Avea să fie o izbitură destul de puternică. Dar umărul lui va face față. Ochi și trase. Se auzi un sunet ca o tuse metalică și săgeata zbură prin întuneric.

Lovi ținta cu un zgomot aproape imperceptibil. Harponierul se repoziționă rapid pentru cea de-a doua săgeată. Și aceasta își lovi ținta. Le spuse oamenilor să se retragă. Imediat ce bărbații se cufundară sub apă, Harponierul trase banda cu care erau fixate tuburile pe săgeată, luă una din genţile cu echipament și strecură tuburile cu exploziv gelificat înăuntru. Apoi alunecă în apă și își urmă oamenii înapoi spre ambarcațiune.

Odată ajunși pe vas, aruncară rămășițele lui Serghei Cerkasov în mare. Arseseră cadavrul pe drum. Avea să pară că ar fi fost ucis în timpul exploziei. Fotografiile făcute din avion fuseseră deja plasate în buzunarul lui. După câte știau iranienii aflați la bord, rușii și azerii urmau să fie acuzați de atac.

Harponierul știa altceva.

Imediat ce-l aruncară pe Cerkasov în apă, ambarcațiunea plecă. Erau aproape la limita de vizibilitate, când platforma petrolieră explodă.

Harponierul privi printr-un binoclu cu putere foarte mare de mărire. Văzu norul de fum roșiatic de sub platformă. Văzu turnul clătinându-se, apoi rotindu-se ușor în picajul spre centru. Puțin mai târziu, detunătura primei explozii se auzi și pe ambarcațiune.

Toți iranienii de pe punte aplaudară. Lucru ciudat, se gândi Harponierul. Chiar dacă erau convinși că făceau acest lucru pentru binele națiunii, se bucurau totuși de moartea a cel puțin o sută de compatrioți.

Cu puțin înainte ca macaraua să izbească platforma, sări în aer și al doilea tub cu exploziv. Harponierul le poziționase pe cele două astfel încât să explodeze aproape în același timp. Asta pentru a nu permite macaralei în cădere să lovească săgeata înfiptă sub ea și s-o arunce în apă înainte de a exploda. Începu să se formeze un al doilea nor de fum roșiatic și gălbui, care se turti însă imediat, când macaraua lovi platforma. Lovitura provocă un scrâșnet abia auzit. Resturi metalice zburau pe cerul dimineții, alungând pescărușii din depărtare.

Întreaga platformă se clătină. Priveliștea îi amintea Harponierului de o scenă văzută în copilărie. În timpul unei furtuni, un plop fusese despicat și căzuse peste liniile de înaltă tensiune. Le lovise, ricoșase, apoi le lovise din nou. Pentru o clipă, liniile rămăseseră nemișcate, apoi se îndoiseră și se desprinseseră de stâlpi în toate părțile. Așa se întâmplase și aici. După ce fu izbită de macara, rampa nu se mișcă pentru un timp. Apoi, încet, oțelul și betonul se îndoiră acolo unde le slăbise cea de-a doua explozie. Platforma se înclină spre interior. Magazii, macarale, rezervoare și chiar elicopterul începură să alunece spre cuta creată. Greutatea lor cauză o tensiune și mai mare. Harponierul auzi ciocnirile îngrozitoare din depărtare, văzu fumul și bucățile sfărâmate de lemn și metal zburând prin aer.

Apoi se întâmplă. Greutatea suplimentară era prea mare pentru a putea fi suportată de platformă. Aceasta pocni și aruncă tot în mare. Ambarcațiunea era acum prea departe pentru ca Harponierul să priceapă tot ce se întâmplase. Prăbușirea arăta de la distanță ca o cascadă, mai ales când potopul de resturi albe și argintii lovi apa, provocând valuri și stropi.

Platforma dispărea de pe fața pământului, iar Harponierul mai putu să zărească doar o sferă mare de ceață în lumina dimineții.

Se întoarse, bucurându-se de felicitările echipei. Îl tratau ca pe un erou al unei echipe de fotbal, dar el se simțea mai degrabă artist. Folosindu-se de explozibil și de o pânză de oțel și beton, Harponierul crease dezastrul perfect.

Coborî să se spele. Mereu simțea nevoia să se spele după ce crea. Era un act simbolic de ducere la bun sfârșit a unei opere și de pregătire a celei ce urma, care avea să se urmeze curând. Foarte curând.

Când ambarcațiunea ajunse la docuri, Harponierul le spuse membrilor echipei că vrea să acosteze. Le zise iranienilor că vrea să se asigure că poliția azeră nu aflase deja despre explozie. Dacă s-ar fi întâmplat asta, era posibil ca poliția să verifice ambarcațiunile care soseau. Ar fi căutat potențiali teroriști și martori oculari ai exploziei.

Membrii echipei se gândiră că era o idee bună.

Harponierul le spuse că dacă nu se va întoarce în cinci minute, ar face bine să părăsească docul și să dispară în larg. Le mai zise că dacă poliția vorbea cu oamenii, împiedicându-i să plece din zonă, va găsi el o soluție ca să îi evite.

Echipajul fu de acord. Harponierul coborî pe uscat.

Șase minute mai târziu, în port avu loc o explozie masivă. Harponierul înfipsese un detonator cu ceas într-unul dintre tuburile cu exploziv. Îi reglase timpul de explozie și îl lăsase sub unul dintre paturi. Încă mai erau dovezi legate de atac pe ambarcațiune. Avea să dureze un timp, dar până la urmă autoritățile vor găsi urme de exploziv gelificat în barcă și pe platformă și vor ajunge la concluzia că iranienii, ajutați de un terorist rus, își atacaseră propria instalație. Bineînțeles că iranienii vor nega, iar tensiunile vor crește și mai mult, Statele Unite vor bănui că rușii și iranienii se aliaseră pentru a pune stăpânire pe puțurile petroliere din Marea Caspică. Urmările nu puteau fi evitate.

Harponierul urcă în duba revopsită și plecă din port. Acolo nu era urmă de poliție. Nu încă. La această oră, poliția din Baku era implicată în special în dirijarea traficului și în investigarea accidentelor. În plus, nimic nu indica faptul că o ambarcațiune atacase platforma sau că aceasta sosise în Baku. Totul avea să se întâmple mai târziu, când îl vor găsi pe rus, când americanii vor trimite fotografii din satelit ale regiunii.

Harponierul se îndreptă spre centrul vechi al orașului. Acolo, o luă pe Inshaatchilar Prospekti, către hotelurile de pe Bakihanov Kuchasi. Cu două zile în urmă închiriase o cameră de hotel pe un nume fictiv. Era Ivan Ganiev, consultant în telecomunicații. Alesese cu mare grijă numele și profesia. Dacă l-ar opri vreodată vameșii sau poliția, le-ar putea explica de ce călătorea cu echipament de înaltă tehnologie asupra sa. Faptul că era rus prezenta un alt avantaj, în special aici. Asta l-ar ajuta să părăsească țara la timpul potrivit.

Lăsase în cameră haine, echipament și bani și un semn cu „Nu deranjați" agățat de ușă. Urma să se spele, să-și vopsească părul și să tragă un somn bun. Când se va trezi, își va aplica o mustață falsă, lentile de contact și va suna un taxi care să îl ducă la gară. Un șofer de taxi era întotdeauna un ostatic la îndemână, în cazul în care era descoperit sau înconjurat. Avea să-și folosească pașaportul fals pentru a părăsi orașul.

Parcă duba pe o alee aproape de spital. Apoi scoase din buzunar un pachet de ață dentară. Se frecă cu putere între doi dinți, până când gura i se umplu de sânge. După aceea scuipă pe jos, pe bord și pe banchetă. Era cel mai rapid mod de a lua sânge. Și nici nu lăsa cicatrice, în caz că cineva îl oprea și îl verifica dacă e rănit. Nu avea nevoie de mult sânge. Doar de urme pe care să le găsească oamenii legii. După ce termină, strecură un microcip de plastic în rezervorul de benzină, apoi puse capacul la loc.

După ce se îmbrăcă în dubă, Harponierul luă rucsacul cu telefonul Zed-4 și plecă. Autoritățile aveau să găsească, odată cu vehiculul, și dovezi legate de iranienii de pe ambarcațiune.

Acestea includeau amprente pe volan, în torpedo și pe mânere. Aveau să presupună că unul sau mai mulți oameni scăpaseră. Iar sângele sugera că erau răniți. Poliția avea să piardă timp căutând prin fișele spitalelor un posibil făptaș.

Harponierul se va întoarce la Moscova. Apoi va părăsi Rusia și își va oferi o vacanță. Poate într-o țară în care nu comisese niciodată acte de terorism. Undeva unde nu îl căuta nimeni.

Undeva unde se va relaxa și va citi presa.

Și se va bucura încă o dată de impactul pe care arta sa îl avusese asupra lumii întregi.

31

Washington, D.C.

Luni, 11.11 p.m.

Paul Hood era îngrijorat, tulburat și obosit.

Bob Herbert tocmai vorbise cu Stephen Viens din cadrul Biroului Național de Recunoaștere. Viens lucrase până târziu pentru a pune la punct hârtiile care se adunaseră în absența sa. În timp ce Viens se afla acolo, un satelit NRO înregistrase o explozie în Marea Caspică. Viens îl sunase pe Herbert, care vru să știe dacă se întâmplase ceva neobișnuit în zonă. Apoi Herbert îl apelase pe Paul Hood.

– Potrivit datelor noastre, coordonatele exploziei se potrivesc cu cele ale platformei petroliere iraniene Majidi-2, zise Herbert.

– Se poate să fi fost un accident? întrebă Hood.

– Verificăm chiar acum, răspunse Herbert. Avem niște semnale radio destul de slabe venind dinspre platformă, ceea ce înseamnă că ar putea exista supraviețuitori.

– Ar putea?

– Multe platforme au balize automate pentru a trimite semnale către ambarcațiunile de salvare, adăugă Herbert. Poate că

asta auzim. Sunetele se tot întrerup, așa că nu putem spune dacă e vorba de o înregistrare.

– Am înțeles, zise Hood. Bob, nu am o presimțire bună despre ce se întâmplă. Fenwick se duce la misiunea iraniană, apoi este atacată o platformă petrolieră iraniană.

– Știu, spuse Herbert. Am încercat să-l sun, dar nu a răspuns nimeni. Mă întreb dacă NSA era la curent cu atacul și dacă Fenwick a furnizat informații misiunii iraniene din New York.

– Dacă Fenwick avea informații, n-ar fi încercat Iranul să împiedice atacul? întrebă Hood.

– Nu neapărat, îi spuse Herbert lui Hood. Teheranul căuta cu disperare un motiv care să justifice o prezență militară mai puternică în Marea Caspică. Un atac din partea Azerbaidjanului ar putea să le ofere temeiul. E ca atunci când istoricii au spus că Franklin Roosevelt a permis atacul de la Pearl Harbor pentru a oferi americanilor un motiv să intre în cel de-al Doilea Război Mondial.

– Și atunci ce rost are toată manipularea asta cu președintele? întrebă Hood.

– Pentru a putea nega în mod plauzibil? încercă Herbert. Președintele a tot primit informații greșite.

– Da, dar Jack Fenwick nu ar întreprinde o acțiune de o asemenea anvergură de unul singur, zise Hood.

– De ce nu? întrebă Herbert. Ollie North a condus o superoperațiune în timpul episodului Iran-Contra...

– Un ofițer ar putea avea curajul să facă așa ceva, dar nu și Jack Fenwick, zise Hood. M-am uitat prin dosarul lui. Tipul este domnul Susținător-de-Sisteme însuși. A instituit sisteme de rezervă pentru sistemele de rezervă ale NSA. A convins Congresul să-i umfle bugetul cu cincisprezece la sută pentru anul viitor. CIA a obținut o mărire de doar opt la sută, iar noi am primit șase.

– Impresionant.

– Mda, admise Hood. Și chiar nu mi se pare genul de om care să riște într-o asemenea măsură. Nu fără sprijin.

– Și? replică Herbert. Poate că îl are.

„La naiba, își spuse Hood, poate chiar îl are."

– Gândește-te puțin, continuă Herbert. A obținut de două ori mai mulți bani decât oricine altcineva. Cine are o astfel de influență în Congres? Cu siguranță nu președintele Lawrence. Nu e destul de conservator pentru comisia de buget.

– Corect, fu de acord Hood. Bob, vezi dacă Matt poate să intre în lista de apeluri și în calendarul lui Fenwick. Vezi cu cine ar fi putut vorbi și cu cine s-a întâlnit în ultimele zile și săptămâni.

– Sigur, zise el. Dar va fi greu să tragem o concluzie. Directorul NSA se întâlnește practic cu toată lumea.

– Exact, încuviință Hood.

– Nu mai înțeleg.

– Dacă Fenwick participă la o operațiune secretă, probabil că nu se întâlnește cu echipa lui la birou. Poate că, dacă vedem cu cine nu s-a mai întâlnit în mod oficial, ne putem da seama pe cine a văzut în taină.

– Bună treabă, Paul, zise Herbert. Nu m-aș fi gândit la așa ceva.

– Dar nu asta mă îngrijorează, continuă Hood.

Telefonul scoase un țiuit.

– Scuză-mă, Bob. Vrei să îl informezi și pe Mike despre ceea ce am discutat?

– Sigur, răspunse Herbert.

Hood trecu pe altă linie. La celălalt capăt al firului era Serghei Orlov.

– Paul, zise Orlov, vești bune. Omul tău e la noi.

– Cum adică? întrebă Hood. Agentul rus trebuia doar să îl supravegheze.

– Agentul nostru a ajuns la timp ca să îl salveze, să nu i se întâmple ce au pățit colegii lui, adăugă Orlov. Asasinul a fost eliminat și lăsat în salonul de spital. Omul tău a fost dus din spital către altă locație. Acum se află acolo.

– Domnule general, nu știu ce să spun, îi zise Hood. Vă mulțumesc.

– Un mulțumesc e de ajuns, continuă Orlov. Dar acum ce facem? Ne poate ajuta să-l găsim pe Harponier?

– Sper, îi zise Hood. Harponierul trebuie să fie încă acolo. Altfel nu ar fi fost nevoit să îi atragă pe acești oameni afară pentru a-i ucide. Domnule general, ați auzit ce s-a întâmplat în Marea Caspică?

– Da. A fost distrusă o platformă petrolieră iraniană. Probabil că azerii vor fi învinuiți, chiar dacă au făcut-o ei sau nu. Ai și alte informații despre asta?

– Încă nu, răspunse Hood. Dar agentul pe care l-ați salvat ar putea avea. Trebuie să știm dacă Harponierul e în spatele acestui atac. Puteți aranja ca agentul american să mă sune aici?

– Da, îi confirmă Orlov.

Hood îi mulțumi și îi spuse că va aștepta lângă telefon.

Orlov avea dreptate. Suspiciunea va cădea asupra Azerbaidjanului. Ei se opuneau prezenței Iranului în acea regiune a mării. Ei ar fi avut cel mai mult de câștigat. Dar Harponierul lucrase cel mai mult pentru națiunile din Orientul Mijlociu. Dacă nu era Azerbaidjanul în spatele atacului? Dacă era vorba de o altă țară care voia să pară astfel?

Hood reveni la telefon cu Herbert. Intră în legătură și cu Mike Rodgers și îi puse pe amândoi la curent. După ce termină, urmă o scurtă tăcere.

– Sincer vorbind, sunt derutat, zise Herbert. Avem nevoie de mai multe informații.

– De acord, spuse Hood. Dar poate că avem mai multe informații decât credem.

– Ce vrei să spui? întrebă Herbert.

– Adică știm că NSA lucrează cu Iranul, adăugă Hood. Știm că NSA nu l-a informat pe președinte. Avem un terorist care lucrează cu Iranul și elimină agenți CIA în Azerbaidjan. Avem un atac asupra unei instalații petroliere iraniene pe coasta Azerbaidjanului. Avem o grămadă de informații aici. Poate că nu le interpretăm cum trebuie.

– Paul, știm cine, din CIA, a aflat pentru prima dată că Harponierul era în Baku? întrebă Rodgers.

– Nu, răspunse Hood. Bună întrebare.

– O să pun pe cineva să descopere imediat, zise Herbert.

Hood și Rodgers așteptară în timp ce Herbert dădu telefon. Hood încerca să-și dea seama ce se întâmpla, dar tot nu se lega nimic. „Îngrijorat, tulburat și obosit.“ Era o combinație proastă, în special pentru un bărbat de patruzeci de ani. Obișnuia să stea treaz nopțile fără nici o problemă. Nu și acum.

Herbert reveni pe fir.

– Am pus pe cineva să sune în biroul directorului, Cod Roșu-1, spuse el. Vom avea în curând informația.

Codul Roșu-1 însemna o urgență de interes național. În ciuda competiției dintre agenții, cererile sub acest cod nu erau respinse de obicei.

– Mulțumesc, zise Hood.

– Paul, știi povestea despre Omul-Care-Nu-a-Existat-Niciodată? întrebă Rodgers.

– Povestea din timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Am citit cartea în liceu, răspunse Hood. El făcea parte din campania de dezinformare din timpul războiului.

– Așa este, zise Rodgers. O grupare britanică de informații a luat trupul unui om fără adăpost, i-a creat o identitate falsă și a plasat asupra lui hârtii care lăsau să se înțeleagă că aliații vor invada Grecia, și nu Sicilia. Trupul a fost pus undeva unde să fie găsit de nemți. Astfel, forțele Axei au putut fi deviate din Sicilia. Spun asta pentru că, în timpul operațiunii, personajul-cheie a fost un general britanic pe nume Howard Tower. Personaj-cheie, în sensul că și el a primit informații greșite.

– Cu ce scop? întrebă Hood.

– Comunicatele generalului Tower erau interceptate de nemți, spuse Rodgers. Serviciile secrete britanice au avut grijă de asta.

– Îmi scapă ceva aici, zise Herbert. De ce vorbim de cel de-al Doilea Război Mondial?

– Când Tower a aflat ce s-a întâmplat, şi-a pus un pistol la tâmplă şi a tras, continuă Rodgers.

– Pentru că fusese folosit? întrebă Hood.

– Nu, îl lămuri Rodgers, pentru că a crezut că eşuase.

– Tot nu pricep, recunoscu Herbert.

– Paul, ai zis că preşedintele era destul de supărat când ai vorbit cu el, continuă Rodgers. Şi, când te-ai întâlnit cu Prima Doamnă, ţi l-a descris ca şi cum ar fi avut o cădere nervoasă.

– Corect, îi confirmă Hood.

– Asta poate să nu însemne nimic, zise Herbert. E preşedintele Statelor Unite. Munca asta îi îmbătrâneşte pe oameni.

– Stai puţin, Bob. Mike vrea să spună ceva, adăugă Hood.

Hood simţea un nod în stomac. Şi devenea din ce în ce mai supărător, pe măsură ce se gândea la asta.

– Preşedintele nu părea obosit când l-am văzut. Părea tulburat, spuse el.

– Nu mă surprinde asta, continuă Herbert. Nu era la curent cu situaţia şi aparent făcuse un pas greşit în privinţa Naţiunilor Unite. Era stânjenit.

– Dar ar mai fi ceva, îi zise Hood. Există un impact psihologic cumulativ al dezinformării. Şi dacă nevoia unei eventuale negări plauzibile şi confuzia birocratică nu sunt adevăratele motive pentru care preşedintele a fost indus în eroare? Dacă e un alt motiv?

– Cum ar fi? întrebă Herbert.

– Dacă dezinformarea nu e un scop, ci un mijloc? zise Hood. Dacă cineva încearcă să-l convingă pe Lawrence că îşi pierde minţile?

– Vrei să spui: dacă cineva încearcă să îl pună pe o pistă falsă pe preşedintele Statelor Unite?! exclamă Herbert.

– Da, răspunse Hood.

– Ei bine, o să îmi ia mult timp să cred asta, zise Herbert. În primul rând, oricine ar încerca aşa ceva nu ar scăpa uşor. Sunt prea mulţi oameni în jurul preşedintelui...

– Bob, deja am fost de acord că Jack Fenwick nu ar fi făcut, nu ar fi putut face una ca asta de unul singur, continuă Hood.

– Da, dar ca să reuşească ar avea nevoie de o mică armată de oameni foarte apropiaţi preşedintelui, spuse Herbert.

– De cine? întrebă Hood. De şeful de cabinet?

– Pentru început, zise Herbert. Are acces la majoritatea informaţiilor pe care le primeşte preşedintele.

– De acord, spuse Hood. Gable se află deja pe lista mea de suspecţi. Altcineva? Cine ar fi indispensabil pentru funcţionarea unui astfel de plan?

Înainte ca Herbert să răspundă, telefonul mai primi un apel. Răspunse şi reveni pe fir în mai puţin de un minut.

– Nu-mi zice: „Ţi-am spus eu", adăugă Herbert.

– De ce? întrebă Hood.

– Un oficial CIA de rang înalt din Washington a primit informaţia despre Harponier de la NSA, le zise Herbert. NSA nu avea pe nimeni în Baku, aşa că au anunţat CIA. CIA l-a trimis pe David Battat.

– Pe care Harponierul ştia exact unde să-l găsească, adăugă Rodgers. Şi în loc să îl ucidă, Harponierul l-a otrăvit. Apoi Battat a fost folosit ca să îi aducă pe Moore şi pe Thomas la spital.

– Aşa se pare, confirmă Herbert.

– Paul, acum câteva momente ai întrebat ceva, zise Rodgers. Voiai să ştii cine ar mai fi necesar pentru o operaţiune psihologică orchestrată împotriva preşedintelui. E o întrebare bună, dar nu e prima la care trebuie să răspundem.

– Nu? întrebă Hood. Dar care?

– Cine ar beneficia cel mai mult de pe urma incapacităţii mentale a preşedintelui? întrebă Rodgers. Şi în acelaşi timp, cine ar avea poziţia perfectă pentru a instrumenta o dezinformare?

Stomacul lui Hood începu să facă gălăgie acum. Răspunsul era evident.

Vicepreşedintele Statelor Unite.

32

Washington, D.C.

Luni, 11.24 p.m.

Vicepreşedintele Charles Cotten se afla în camera de zi de la parterul reşedinţei sale. Vila era situată pe Massachusetts Avenue, pe întinsele domenii ale Observatorului Naval al Statelor Unite. Era un drum de douăzeci de minute de aici şi până la cele două birouri ale vicepreşedintelui: unul la Casa Albă şi celălalt în vecinătatea vechii clădiri a biroului executiv. Până la catedrala naţională drumul era şi mai scurt. În ultima vreme, Cotten petrecuse la catedrală mai mult timp decât de obicei.

Rugându-se.

O consilieră bătu la uşă şi intră. Femeia îi spuse vicepreşedintelui că maşina era pregătită. Acesta îi mulţumi şi se ridică din fotoliul de piele. Ieşi pe holul întunecat, cu lambriuri din lemn şi se îndreptă spre uşa de la intrare. La etaj dormeau soţia şi copiii lui.

„Soţia şi copiii mei." Cotten nu-şi imaginase niciodată că aceste cuvinte aveau să facă parte din viaţa lui. Pe vremea când era senator de New York, Cotten era un adevărat Don Juan.

O parteneră nouă, superbă, pentru fiecare funcţie. Presa le numea pe aceste tinere „Cotten candy"[1]. Se glumea mult pe seama escapadelor lui Cotten. Apoi a întâlnit-o pe Marsha Arnell la o acţiune de strângere de fonduri, la Muzeul de Artă Modernă din Manhattan. Marsha avea douăzeci şi şapte de ani, fiind cu unsprezece ani mai tânără decât el. Era pictoriţă şi istoric de artă. Povestea unui grup de vizitatori despre arta de la sfârşitul secolului al XX-lea şi despre modul în care lucrările artiştilor comerciali precum Frank Frazetta, James Bama şi Rich Corben defineau o nouă viziune americană: forţa conturului şi a chipului uman, îmbinată cu imagini din vis şi fantezie. Cotten a fost hipnotizat de vocea tinerei, de ideile ei şi de viziunea optimistă şi plină de viaţă pe care o avea asupra Americii.

S-au căsătorit patru luni mai târziu.

Timp de aproape zece ani, Marsha şi gemenele lor fuseseră temelia vieţii lui Charles Cotten. Erau centrul, inima lui, şi se gândea întotdeauna la viitorul lor.

Ele erau motivul pentru care vicepreşedintele concepuse acest plan. Cu scopul de a salva America pentru familia lui.

De fapt, Statele Unite erau în pericol. Nu numai din cauza atacurilor teroriste, deşi acestea deveneau din ce în ce mai mult o ameninţare reală. Statele Unite se aflau în pericol pentru că erau pe punctul de a deveni lipsite de importanţă. Armata americană putea distruge lumea, şi nu o singură dată. Dar celelalte naţiuni ştiau că americanii nu ar face aşa ceva niciodată, prin urmare, nu se temeau de ei. SUA aveau o economie relativ puternică. Dar aceasta era situaţia şi în multe alte naţiuni şi alianţe. Eurodolarul era puternic, iar noua Ligă Sud-Americană şi moneda SAL aveau din ce în ce mai multă putere şi influenţă. America Centrală şi Mexicul vorbeau despre o nouă confederaţie. Canada era tentată să se alăture economiei europene. Aceste uniuni, aceste naţiuni nu se confruntau cu genul de suspiciune şi

[1] Joc de cuvinte; în engleză, cotton candy – vată de zahăr (n.tr.)

indignare de care America avea parte peste tot în lume. Motivul? America era un colos pe care toată lumea îl voia îngenuncheat. Nu distrus; aveau prea multă nevoie de el în politica internațională. „Pur și simplu voiau să fim smeriți și umiliți. Eram niște asasini intriganți, care se amestecau în treburile dușmanilor și un Big Brother prea greu de suportat pentru presupușii aliați."

Aceste probleme nu frământau celelalte națiuni în perioada crizelor internaționale sau a războaielor mondiale. Era în regulă să invadezi Franța pentru a-i scăpa pe francezi de Hitler. Dar nu mai era bine să zbori deasupra Franței pentru a bombarda Libia, patria unui alt tiran. Era în regulă să menții trupe în Arabia Saudită pentru a proteja națiunea de Saddam Hussein. Dar nu era bine să zbori cu avioane cu reacție din Riad, pentru a proteja trupele americane din regiune.

Americanii nu erau respectați și nu se temea nimeni de ei. Situația trebuia să se schimbe. Și trebuia să se întâmple asta cu mult înainte ca Michael Lawrence să plece de la Casa Albă, peste trei ani, când i se termina mandatul. Ar fi prea târziu.

Cauza problemei nu fusese Michael Lawrence. El era pur și simplu ultimul purtător al torței izolaționismului arogant. Când era în Senat, Cotten simțise că era nevoie de o națiune americană mai bine integrată în lume. Cea pe care o descrisese Teddy Roosevelt. Cea care deținea puterea și căreia nu îi era teamă să o folosească. Dar și cea care știa să discute cu blândețe. O națiune care știa să folosească și să-și exercite diplomația și presiunea economică. Una care avea fermitatea să apeleze la asasinate discrete și la șantaj, în loc să poarte minirăzboaie foarte cunoscute și îndelung dezaprobate.

Când senatorului i se propusese să se alăture candidatului la președinție Michael Lawrence, Cotten acceptase. Publicului îi plăceau stilul și sloganul lui Lawrence: „Eu sunt pentru oameni", percepția lui, ca om care revenise din jungla politică pentru a-și servi concetățenii. Dar își dorise să echilibreze atitudinea sa relativ deschisă și independentă, lucrând cu cineva care știa cum

să se descurce cu secretele Congresului și cu diversele aspecte ale puterilor străine.

Cotten părăsi vila și intră în mașină. Șoferul îi închise ușa. Porniră prin noaptea liniștită, întunecată. Vicepreședintele stătea ca pe ghimpi. Nu avea să îi placă ce urmau să facă el și aliații lui. Își aminti de prima dată când îi abordase pe ei și pe alții, individual. Aparent, comentariile obișnuite erau lăsate la o parte. Dacă erau ignorate, renunța la subiectul respectiv. Dacă nu, venea cu observații și mai clare. Cotten asemănase situația cu cea a unui bărbat însurat care îi cere unei femei să aibă o aventură cu el. Dacă mergea prea departe cu persoana nepotrivită, totul putea fi pierdut.

Toți se implicaseră din același motiv: patriotismul. Crearea unei națiuni americane care mai degrabă să conducă lumea decât să acționeze împotriva ei. O națiune care să răsplătească pacea cu prosperitate și să pedepsească instigatorii la război nu cu credibilitate și lovituri publice, ci cu o moarte liniștită, de durată. Lawrence nu voia să depășească bariera dintre războiul legal și crima ilegală, chiar dacă astfel ar fi fost salvate vieți. Însă, la începutul secolului al XXI-lea, nu era timp de luptă. Aducea nenorocire pe termen scurt și ură pentru multă vreme. Lumea devenise prea mică, prea aglomerată pentru bombe. Oricât de neplăcut ar fi fost, o schimbare trebuia să se producă. Pentru națiune și de dragul copiilor ei. De dragul copiilor lui.

Mașina înainta repede pe străzile părăsite. Washingtonul era întotdeauna pustiu noaptea. Numai spionii și complotiștii mai erau treji. Era ciudat să se gândească la el în acești termeni. Fusese mereu o persoană care mergea direct la subiect. Dacă erai pasionat de ceva, vorbeai cu îndrăzneală. Dacă nu erai pasionat, poate că nu merita să faci nimic. Dar aici lucrurile stăteau altfel. Această operațiune trebuia să fie ținută secretă. Să existe numai pentru aceia care se implicau activ în plănuirea și în executarea ei.

Asta era, își spuse Cotten, ultima fază a operațiunii. Conform oamenilor președintelui, anunțarea unei inițiative a serviciilor

secrete cu privire la Națiunile Unite care nu exista îl zăpăcise serios pe Lawrence. Îl zdruncinase mai mult decât celelalte știri false pe care i le furnizaseră Fenwick și Gable, fără să recunoască ulterior – de obicei în timpul unei ședințe a Cabinetului sau al unei întâlniri în Biroul Oval.

– Nu, domnule președinte, îi spunea Cotten cu blândețe, aparent stânjenit de confuzia președintelui. Nu a existat niciodată un raport al Pentagonului, cum că între Rusia și China au avut loc schimburi de focuri de artilerie pe râul Amur. Domnule, nu știam că directorul FBI amenințase cu demisia. Când s-a întâmplat asta? Domnule președinte, nu vă aduceți aminte? Ne-am înțeles ca domnul Fenwick să împărtășească aceste informații cu Iranul.

Problema comunicării informațiilor către Iran fusese importantă pentru ultima etapă a operațiunii. Jack Fenwick îi spusese ambasadorului iranian că, potrivit surselor de informații ale Statelor Unite, se aștepta un atac din partea Azerbaidjanului. Nu erau siguri care era ținta, dar probabil era vorba de un atac terorist în inima Teheranului. Fenwick asigurase Iranul că, dacă va răspunde cu aceeași monedă, Statele Unite nu se vor amesteca. Națiunea americană voia să dezvolte legături mai strânse cu Republica Islamică Iran și nu să stea în calea acțiunilor sale de autoapărare.

Desigur, Lawrence va fi obligat să se comporte într-o manieră mai puțin potrivită. Și când își va da seama unde a ajuns națiunea din cauza percepțiilor sale greșite, va fi forțat să demisioneze.

Faptul că Lawrence nu știuse nimic despre întâlnire era irelevant. La întâlnirea din această seară cu așa-zisul grup „Eyes Only“[1] – Gable, Fenwick și vicepreședintele – îl vor convinge pe președinte că fusese informat corect. Îi vor arăta note oficiale pe care le văzuse și le semnase. Îi vor arăta calendarul pe care secretara îl ținea pe computer. Reuniunea fusese adăugată după plecarea acesteia. Apoi vor vorbi imediat despre criza curentă. Vor avea încredere și președintele va acționa. Până dimineață, Michael Lawrence se va înscrie, în mod public, într-o confruntare cu două dintre cele mai nestatornice națiuni de pe planetă.

[1] Strict secret – mod de clasificare a unor documente și informații în sistemul american (n.tr.)

În dimineața următoare, cu ajutorul unor surse NSA, a căror identitate nu putea fi făcută publică, *Washington Post* va avea pe prima pagină un articol despre sănătatea mentală a președintelui. Deși ziarul va pune accent pe eșecul cu Națiunile Unite, va conține și detalii exclusive despre unele dintre erorile din ce în ce mai dramatice și confirmate ale președintelui. Națiunea nu va tolera instabilitatea comandantului suprem. Mai ales în condițiile în care se afla pe punctul de a trimite țara la război.

După aceea, lucrurile aveau să se întâmple foarte rapid. Nu exista nici o prevedere constituțională care să vorbească despre o posibilă „învoire“ a președintelui. Și nu exista nici un leac rapid pentru boli mentale. Lawrence va fi forțat să demisioneze, dacă nu din cauza presiunii publice, atunci ca urmare a unei legi a Congresului. Cotten va deveni președinte, iar armata Statelor Unite se va retrage imediat din Marea Caspică, pentru a evita o confruntare cu Iranul și cu Rusia. În schimb, prin operațiuni ale serviciilor de informații, vor demonstra că Iranul condusese de la început întreaga intervenție. Teheranul va protesta, dar credibilitatea guvernului va fi pusă serios la îndoială. Atunci, prin manevre diplomatice, Statele Unite vor găsi o cale pentru a-i încuraja pe moderații din Iran să câștige mai multă putere. Între timp, scutit de o înfruntare cu Iranul și cu Rusia, Azerbaidjanul va rămâne dator Americii.

După ce va dispărea amenințarea războiului, președintele Cotten se va asigura de altceva. Va avea grijă ca Azerbaidjanul și America să împartă rezervele de petrol din Marea Caspică. Orientul Mijlociu nu va mai ține vreodată Statele Unite ostatice. Nici în ambasade, nici la pompele de petrol.

Cu ordinea restabilită şi cu influenţa şi credibilitatea naţiunii americane aflate pe cele mai înalte culmi, preşedintele Charles Cotten îşi va îndrepta atenţia spre naţiunile lumii. Acestea vor fi invitate să se alăture Statelor Unite într-o trainică pace şi prosperitate. Când popoarele vor simţi gustul libertăţii şi al răsplatei economice pentru prima dată, îşi vor îndepărta guvernele de la putere. La un moment dat, chiar şi China le va urma modelul. Trebuia să facă asta. Oamenii erau lacomi, iar vechii comunişti nu aveau să trăiască la nesfârşit. Dacă Statele Unite nu îl mai provoca, oferind guvernului un duşman public, Beijingul va slăbi şi se va transforma.

Aceasta era lumea pe care Charles Cotten o dorea pentru America. Era lumea pe care o dorea pentru proprii copii. Se gândise ani de zile la asta. Muncise pentru a reuşi să pună planul pe picioare. Se rugase pentru ea.

Şi, foarte curând, avea să izbutească.

33

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 8.09 a.m.

David Battat stătea întins pe patul dublu şi tare din garsoniera mică, sărăcăcios mobilată. În stânga lui era o fereastră. Deşi storurile erau trase, încăperea era luminată de razele ce pătrundeau printre jaluzele.

Battat tremura, dar era cu simţurile ascuţite. Răpitoarea, gazda sau salvatoarea lui – încă nu se hotărâse ce era – se afla în mica bucătărie din dreapta. Prepara nişte ouă cu cârnaţi şi un ceai, când sună telefonul.

Battat spera ca discuţia să fie scurtă. Mâncarea mirosea bine, dar gândul la ceai era şi mai îmbietor. Avea nevoie să se încălzească. Să facă ceva pentru a se opri din tremurat. Se simţea de parcă avea gripă. Era slăbit, vedea şi auzea totul ca prin vis. Iar capul şi pieptul îi erau parcă strânse într-o menghină. Se simţea mai rău ca niciodată. După un ceai şi ceva mâncare, spera să se poată concentra puţin mai bine, să încerce să priceapă ce se întâmplase la spital.

Femeia se apropie de pat. Ţinea în mână telefonul. Era înaltă de aproape un metru optzeci şi avea o faţă slabă, cu tenul închis la culoare, încadrată de un păr negru şi des, lung până la umeri. Avea pomeţi pronunţaţi şi ochi albaştri. Battat ar fi pariat că avea sânge lituanian. Ea îi dădu receptorul.

– Cineva doreşte să vorbească acum cu tine, spuse ea cu o voce groasă, cu accent englezesc.

– Mulţumesc, răspunse Battat.

Chiar şi vocea lui semăna cu un bombănit slab. Luă telefonul fără fir. Nu se obosi să întrebe cine era. Avea să afle în curând.

– Alo?

– David Battat? întrebă interlocutorul.

– Da...

– David, sunt Paul Hood, directorul Centrului de Comandă.

– Paul Hood?

Battat era tulburat. Centrul de Comandă îl găsise aici şi îl suna acum să îl întrebe despre... acel lucru?

– Domnule, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise Battat, dar nu am ştiut că Annabelle Hampton lucra pentru...

– Nu e vorba de atacul de la Naţiunile Unite, îl întrerupse Hood. David, ascultă-mă. Avem motive să credem că NSA v-a întins o cursă ţie şi colegilor tăi.

Lui Battat îi trebui un moment să priceapă ce îi spusese Hood.

– Ne-au întins o cursă ca să ne omoare? De ce?

– Nu-ţi pot răspunde acum, replică Hood. Important e că, pentru moment, eşti în siguranţă.

Tânăra sosi cu o ceaşcă de ceai. O aşeză pe noptiera de lângă pat. Battat se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se pe un cot. Ea îl ajută, luându-l cu putere de braţ şi ridicându-l, practic, din pat.

– Vreau să ştiu ceva, continuă Hood. Dacă îl putem localiza pe Harponier, te simţi în stare să ne ajuţi să îl eliminăm?

– Dacă o să am vreo ocazie să-l prind pe Harponier, nu o să ezit, spuse Battat.

Se simţea mai puternic doar gândindu-se la asta.

– Bine, îi zise Hood. Lucrăm cu o agenţie rusă de informaţii. Nu ştiu când o să mai avem veşti. Dar când se va întâmpla asta, o să vă anunţ, pe tine şi pe tovarăşa ta.

Battat o privi pe tânără. Stătea în bucătărie, aşezând ouă cu lingura pe două farfurii. Ultima dată când fusese el în misiune, ruşii erau duşmanul. Acum se aflau într-o situaţie ciudată.

– Înainte să închid, mai ai ceva să îmi spui despre Harponier? întrebă Hood. Ceva ce ai văzut sau auzit în timp ce îl căutai? Ceva ce a spus Moore sau Thomas?

– Nu, răspunse Battat, sorbind din ceai. Era mai tare decât îl bea el de obicei. Era ca o injecţie cu adrenalină. Tot ce ştiu este că cineva m-a sugrumat de la spate. În următoarea clipă eram la pământ. Cât despre Moore şi Thomas, erau la fel de debusolaţi ca şi mine.

– De ce?

– Pentru că Harponierul m-a lăsat în viaţă, zise Battat.

– Presupunând că a fost vorba de el, adăugă Hood. Ascultă. Foloseşte timpul pe care îl mai ai ca să te odihneşti. Nu ştim unde ar putea apărea Harponierul sau cât timp mai ai ca să ajungi la el. Dar trebuie să fii pregătit să acţionezi.

– O să fiu, răspunse Battat.

Hood îi mulţumi şi închise. Battat puse telefonul pe noptieră. Apoi mai luă o înghiţitură de ceai. Încă se simţea slăbit, dar tremura mai puţin ca înainte.

Tânăra sosi cu o farfurie pentru el. Battat o privi cum îi aşeza farfuria pe picioare şi cum punea un şervet şi tacâmuri pe noptieră. Părea obosită.

– Numele meu este David Battat, zise el.

– Ştiu, răspunse ea.

– Şi tu eşti... se grăbi el.

– În Baku, sunt Odette Kolker, spuse ea.

Tânăra vorbea cu hotărâre în glas. Asta îi arăta două lucruri. În primul rând că sigur nu era un cetăţean azer recrutat

de ruşi. Şi apoi, că Battat nu avea să afle numele ei adevărat. Cel puţin nu de la ea.

– Încântat de cunoştinţă, zise Battat, întinzând mâna. Sunt extrem de recunoscător pentru tot ce ai făcut.

– N-ai pentru ce, răspunse ea.

Tânăra îi strânse mâna lui Battat cu fermitate, dar fără chef. În timpul acesta, Battat observă câteva pete mici de sânge pe mâneca bluzei ei alburii de poliţistă. Nu avea răni pe mână sau pe braţ. Sângele nu părea a fi al ei.

– Chiar eşti poliţistă? întrebă Battat.

– Da, replică ea.

– Erai în tura de noapte?

– Nu. Am fost chemată. Şi nu mi se consideră ore suplimentare, adăugă ea, zâmbind uşor.

Battat sorbi iar din ceai şi zâmbi şi el.

– Îmi pare rău că te-au trezit, zise el, apoi mută farfuria pe noptieră şi dădu cuvertura la o parte. Nu ar trebui să îţi ocup patul...

– Nu-i nimic, spuse ea. Sunt aşteptată la muncă în mai puţin de o oră. În plus, sunt obişnuită să am musafiri neaşteptaţi.

– Riscurile meseriei, adăugă el.

– Da, observă Odette. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mănânc. Ar trebui să faci şi tu la fel. Mănâncă şi apoi odihneşte-te.

– Aşa voi face, îi promise Battat.

– Vrei sare sau altceva?

– Nu, mulţumesc, răspunse el.

Odette se întoarse şi se îndreptă încet spre mica bucătărie.

Cu mai puţin de o oră în urmă, omorâse un om. Acum îi servea micul dejun lui Battat. Era o situaţie ciudată. Într-adevăr, foarte ciudată.

34

Washington, D.C.

Marţi, 12.10 a.m.

– Alo, Paul.

La celălalt capăt al firului, vocea lui Sharon era răguşită şi rece. Hood aruncă o privire spre ceasul de la computer.

– Bună, zise el cu prudenţă. S-a întâmplat ceva?

– Nu chiar, replică ea. Tocmai m-am întors de la spital.

– Ce s-a întâmplat?

– Pe scurt, acum vreo oră şi jumătate Harleigh a avut o criză, spuse ea. Am chemat salvarea, n-am ştiut ce altceva să fac.

– Ai procedat foarte bine, zise Hood. Cum se simte?

– Doctorul Basralian a sedat-o şi acum doarme, continuă Sharon.

– Care crede el că e problema? întrebă Hood. E ceva fizic...?

– Nu e sigur. Îi vor face analize mâine-dimineaţă. Doctorul a spus că, uneori, o întâmplare traumatizantă poate avea repercusiuni fizice. Poate cauza hipertiroidie sau poate crea un surplus

de adrenalină. Oricum, nu te-am sunat să îţi laşi treaba şi să mergi să o vezi. Am vrut să ştii doar.

– Mulţumesc, zise Hood. O să trec pe acolo cât de curând.

– Nu e nevoie, îi spuse Sharon. Situaţia s-a liniştit. Te anunţ eu dacă e vreo schimbare.

– Bine, dacă aşa vrei.

– Da, vreau doar o pauză. Ia zi, Paul, e vreo problemă? întrebă Sharon.

– În legătură cu ce?

– Cu lumea, zise ea.

– Întotdeauna, îi răspunse Hood.

– Am încercat mai întâi la motel, îi spuse Sharon. Cum nu te-am găsit acolo, m-am gândit că stingi vreun incendiu pe undeva.

Hood nu prea ştia cum să ia această observaţie. Încercă să nu-i găsească vreun sens.

– E o problemă în Orientul Mijlociu, zise el. Ar putea fi grav.

– Atunci nu te reţin, adăugă Sharon. Doar să nu te sinucizi, Paul. Nu mai eşti un copil. Ai nevoie de somn. Şi copiii au nevoie de tine.

– O să am grijă de mine, făgădui el.

Sharon închise. Când Hood şi soţia lui erau împreună, Sharon era frustrată şi furioasă ori de câte ori el lucra până târziu. Acum că erau despărţiţi, era calmă şi îngrijorată. Sau poate se abţinea de dragul lui Harleigh. Oricare ar fi fost motivul, familia Hood avea parte de vremuri foarte triste.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la astfel de nedreptăţi sau chiar la starea fiicei lui. După ce închise, sună imediat telefonul. Apelul venea de la o altă soţie îngrijorată.

Soţia preşedintelui.

35

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 8.30 a.m.

Generalul Orlov era mândru că agentul său reuşise să îl salveze pe american. Mândru, dar nu surprins.

Odette – Natalia Basov – lucra cu el de trei ani. Femeia, în vârstă de treizeci şi doi de ani, era o fostă expertă în decriptare, care îşi începuse cariera în GRU, informaţiile militare sovietice. Soţul ei, Viktor, fusese ofiţer în Spetsnaz, forţele speciale ruseşti. După ce Viktor fusese ucis într-o misiune din Cecenia, Basov devenise foarte deprimată. Nu mai voia să stea în spatele unui birou. Pentru că GRU se restructura şi aveau loc reduceri de efective, Basov fusese trimisă la Orlov. Generalul se bucurase să o trimită pe teren. Nu numai că Basov era pricepută în domeniul informaţiilor electronice, dar soţul ei o învăţase tehnici de autoapărare din *sistema*, stilul artelor marţiale mortale din Spetsnaz. Orlov însuşi îi studiase fundamentele, ca un mod de a rămâne mereu în formă. *Sistema* nu se baza pe mişcări practicate sau pe forţă fizică. Te învăţa că, în timpul unui atac, propria mişcare

defensivă arăta cum ar trebui să fie contraatacul. Dacă erai lovit în partea dreaptă a pieptului, fereai instinctiv partea dreaptă pentru a evita impactul. Prin urmare, partea stângă venea automat în faţă. Astfel, puteai ataca cu braţul stâng. Şi nu era vorba de o singură izbitură, ci de trei. Poate un pumn în bărbie, un cot în falcă, şi o lovitură laterală cu dosul mâinii, toate într-o succesiune rapidă. În tot acest timp, te poziţionai pentru a declanşa următoarea serie. De obicei, adversarul nu avea mai mult de o primă şansă pentru a lovi. Dacă erau mai mulţi adversari, erau prea ocupaţi să îşi evite camarazii în cădere pentru a putea interveni.

Basov stăpânea bine acest stil. Şi se dovedise a fi foarte valoroasă în Azerbaidjan. Oamenii lui Orlov îi creaseră o identitate falsă şi obţinuse un loc de muncă la poliţie. Asta îi permitea să supravegheze şi să interogheze oameni, alţi ofiţeri, gărzi şi paznici de noapte la fabrici şi la baze militare, pentru a afla ce se întâmpla cu puterea şi cu armata din Baku. Faptul că era o femeie frumoasă îi făcea pe bărbaţi mai dornici să îi vorbească, în special în baruri. Şi să o subestimeze.

Basov îi spusese că ea şi oaspetele ei erau în siguranţă, dar nu asta îl preocupa pe Orlov acum, ci cum să îl găsească pe Harponier. Basov îl informase că Poliţia din Baku vorbea despre o explozie în port. O ambarcaţiune explodase, omorând pe toată lumea aflată la bord. Orlov putea să parieze că aceasta îi aparţinuse Harponierului. Era stilul lui – să distrugă toate dovezile, precum şi pe unii sau pe toţi colaboratorii săi. Cei ucişi aveau probabil să fie învinuiţi de atacul de pe platformă. Orlov se întrebă cine erau aceştia. Azeri? Irakieni? Ruşi? Pentru o astfel de misiune putea să recruteze pe oricine. Atâta vreme cât nu ştiau ce se întâmpla de obicei cu cei pe care îi angaja el.

Cei mai mulţi dintre oamenii lui Orlov începură să sosească la opt şi jumătate. Generalul lăsase un e-mail pentru cei doi membri-cheie ai echipei sale de agenţi de informaţii, Boris şi Piotr, spunându-le să vină la el cât mai curând posibil. Dacă Harponierul fusese responsabil de atacul din Marea Caspică, probabil că nu va încerca să părăsească imediat Baku. În trecut, Harponierul se pare că aştepta o zi sau două după atac. Şi când pleca, în sfârşit, trecea adesea prin Moscova. Nimeni nu ştia de ce. Din nefericire, până când autorităţile aflau că era în oraş, dispărea. Generalul Orlov nu voia ca istoria să se repete. Problema era cum putea fi găsit. Însă Paul Hood poate că le dăduse, fără să vrea, un indiciu.

Boris Grosky era un om ursuz, cărunt, un veteran al serviciilor secrete, care pierduse Războiul Rece. Piotr Korsov era un nou-venit înflăcărat, care studiase la Technion în Haifa, Israel. Era foarte încântat să lucreze într-un domeniu care îi plăcea şi pentru un om care îi sprijinise pe iniţiatorii călătoriilor în spaţiu. Cei doi intrară în biroul fără ferestre, la un minut unul după celălalt. Se aşezară pe canapeaua din faţa biroului lui Orlov, Boris bând ceai şi Korsov stând cu un laptop pe genunchi.

Orlov îi puse la curent cu situaţia. Grosky deveni vizibil interesat, când generalul menţionă faptul că NSA şi CIA ar putea fi implicate în operaţiunea de la Marea Caspică.

– Vreau să ştiu un lucru, zise Orlov. Am mai interceptat convorbirile de pe telefoane mobile dintre agenţii serviciilor de informaţii americane şi înainte. Am trecut de multe dintre liniile lor sigure.

– Am trecut de majoritatea, completă Grosky.

– Încearcă să ne ţină departe prin modificarea semnalului în fiecare secundă, spuse Orlov. Toate salturile de frecvenţă se încadrează în limita a câtiva megahertzi, în partea superioară a benzii de frecvenţă. Ştim cum să ocolim cele mai multe dintre aceste salturi.

– Cea mai dificilă este decodarea acestor mesaje, care sunt cifrate electronic, adăugă Grosky. Agenţiile americane folosesc coduri foarte complexe. Computerele noastre nu reuşesc întotdeauna să decodeze apelurile.

– Cei care apelează folosesc de obicei aceleaşi semnale, aceleaşi şabloane? îl întrebă Orlov pe Korsov.

– De obicei, răspunse Korsov. Altfel, s-ar produce interferențe. Cei care apelează s-ar tot încurca unii cu alții.

– Se păstrează arhive ale apelurilor? întrebă Orlov.

– Convorbirile? întrebă Grosky. Da, tot lucrăm la ele, încercăm să decodăm...

– Semnalele, vreau să spun, îl întrerupse Orlov.

– Sigur că da, răspunse Grosky. Le trimitem la Laika, pentru a continua supravegherea lor.

Laika era satelitul de observație al Centrului de Comandă rus. Numit Laika, în amintirea cățelușei din perioada de pionierat a zborurilor spațiale sovietice, satelitul era situat pe o orbită geostaționară, deasupra Washingtonului. Putea să intercepteze semnale din Statele Unite, din întreaga Europă și din unele părți ale Asiei.

– Deci, dacă Harponierul a luat legătura cu o unitate de informații din Washington, e posibil ca noi să fi preluat, dacă nu conținutul, atunci semnalul, zise Orlov.

– Așa e, încuviință Korsov.

– Foarte bine, adăugă Orlov. Verifică arhivele computerului din ultimele două săptămâni. Caută convorbirile dintre Azerbaidjan și Agenția Națională de Securitate din Washington. Adu-mi toate informațiile pe care le găsești.

– Chiar dacă nu le-am decriptat, zise Korsov.

– Da, replică Orlov. Vreau să știu cu exactitate de unde a putut suna Harponierul sau oamenii lui.

– Și când veți afla, ce veți face? întrebă Grosky.

– Voi suna la Centrul de Comandă american și le voi cere să caute orice imagine din satelit pe care o au din regiune, răspunse Orlov. Harponierul trebuie să fi mutat explozibilul și personalul pe poziții. Dacă putem stabili cu precizie locația, poate că există și o dovadă fotografică...

– Și indicii despre unde s-ar putea afla el, adăugă Grosky.

Orlov încuviință din cap.

– O să vă obținem această informație cât de curând posibil, spuse Korsov cu înverșunare. Dacă l-am prinde pe monstrul ăla, am da lovitura.

– Așa ar fi, aprobă Orlov.

Cei doi plecară. Orlov îl sună pe Paul Hood pentru a-i spune noutățile.

Prinderea Harponierului ar fi cea mai mare realizare a carierei sale. Dar mai mult decât atât, se întreba dacă această strânsă colaborare dintre Centrele de Comandă ar putea deveni ceva obișnuit. Dacă încrederea și contribuția fiecăruia puteau duce la mai puțină suspiciune și la întărirea securității internaționale.

Asta ar fi adevărata lovitură.

36

Washington, D.C.

Marți, 12.30 a.m.

– Paul, îmi pare bine că te-am găsit, spuse Megan Lawrence. Cred că trebuie să vii aici. S-a întâmplat ceva.

Vocea Primei Doamne era sigură la telefon, însă Hood o cunoștea destul de bine ca să știe că glasul ei interior spunea, de fapt, „trebuie să fiu tare“. Mai auzise vocea asta în timpul campaniei electorale, când presa punea întrebări incomode despre un avort pe care ea îl făcuse înainte de a-l întâlni pe președinte. Când era mai tânără, Megan găsea în sine această tărie. N-ar fi cedat decât dacă ar fi fost convinsă că este în siguranță.

– Spune-mi, îi ceru Hood.

Avea nevoie de propriile resurse emoționale și psihologice pentru a face față problemei Primei Doamne. Apelul de la Sharon îl zdruncinase puțin.

– Tocmai ne duseserăm la culcare, când Michael a primit un telefon de la Jack Fenwick. Ceea ce a spus Fenwick l-a speriat

foarte tare pe soțul meu. Deși vocea lui era calmă cât au vorbit și chiar și după aceea, i-am văzut privirea aceea.

– Ce fel de privire? întrebă Hood.

– E greu de descris, răspunse ea.

– Era prudentă, înspăimântată, nesigură? încercă Hood.

– Toate la un loc, replică Megan.

Hood înțelese. Asta era ceea ce văzuse în Biroul Oval.

– Unde este președintele acum? întrebă el.

– A coborât să se întâlnească cu Fenwick, cu vicepreședintele și cu Gable Roșcatul.

– A spus care era motivul întâlnirii? întrebă el.

– Nu. Dar mi-a spus să nu îl aștept, preciză ea.

Era probabil vorba despre situația din Marea Caspică. Ceva din Hood, o mică parte ce refuza să creadă în conspirații, îi spunea că poate nu era nimic îngrijorător. Pe de altă parte, președintele se întâlnea cu persoane care îl mai dezinformaseră și înainte. Poate că asta văzuse Megan în expresia feței soțului ei. Teama că acest lucru s-ar putea întâmpla din nou.

– Paul, indiferent ce se întâmplă, cred că Michael are acum nevoie de prieteni lângă el, reluă Megan. Ar trebui să fie cu oameni pe care îi cunoaște bine și în care are încredere. Nu doar cu consilieri politici.

Asistenta lui Hood, Stef Van Cleef, sună și anunță că are un apel de la generalul Orlov. Hood îi spuse că va prelua apelul în câteva momente și o rugă să ceară scuze generalului pentru întârziere.

– Megan, nu te contrazic, spuse Hood. Dar nu pot să-mi fac pur și simplu apariția la o întrevedere în Biroul Oval.

– Dar tu ai acces permanent aici, replică ea.

– În aripa de vest, nu în Biroul Oval, îi reaminti el.

Hood făcu o pauză. Privirea sa era ațintită la becul ce clipea pe telefon. Poate că nu trebuia să aștepte să fie invitat.

– Paul?

– Sunt aici, o linişti Hood. Megan, ascultă-mă. O să preiau un apel şi apoi o să vin la Casa Albă. Te voi suna pe linia privată şi o să îţi spun ce vom face în continuare.

– De acord, răspunse Megan. Mulţumesc.

Hood închise şi prelua apelul lui Orlov. Generalul rus îl informă despre planul de a-l localiza pe Harponier. Îi spuse de asemenea despre distrugerea bărcii din port. Bănuia că oficialii azeri vor găsi cadavre în apă, fie mercenarii Harponierului, fie persoane care fuseseră obligate să joace rolul acestora.

Hood îi mulţumi lui Orlov şi îl informă că va beneficia de întregul sprijin al Centrului de Comandă. Mai preciză că va fi plecat pentru o vreme din birou şi că generalul îl poate contacta pe Mike Rodgers pentru alte noutăţi. Imediat după ce închise, îi convocă pe Robert şi pe Rodgers, de pe telefonul său mobil. Îi puse la curent cu noutăţile în timp ce se îndrepta rapid spre locul de parcare.

– Vrei să-l informez pe preşedinte că vii? vru să ştie Rodgers.

– Nu, ceru Hood. Nu vreau să îi dau lui Fenwick motive să termine întrevederea mai devreme.

– Dar în acest caz le vei da lui Fenwick şi oamenilor săi mai mult timp să reacţioneze, sublinie Rodgers.

– Va trebui să ne asumăm riscul, spuse Hood. Dacă Fenwick şi Gable încearcă să facă un final de partidă, vreau să le dau ocazia să se expună. Poate reuşim să îi prindem asupra faptului.

– Tot cred că e riscant, replică Rodgers. Fenwick îl va forţa pe preşedinte să ia decizii înainte de consultarea celorlalţi consilieri.

– Aşa se poate explica de ce s-a procedat în acest fel, la această oră, sublinie Herbert. Dacă este vorba despre un complot, a fost conceput să se desfăşoare în miez de noapte.

– Dacă situaţia asta este legată de problema caspică, preşedintele va trebui să reacţioneze rapid, continuă Rodgers.

– Mike, Bob, sunt de acord cu ce spuneţi, le confirmă Hood. Dar nici nu vreau să le dau ticăloşilor ăstora posibilitatea de a discredita ceea ce am de spus, înainte de a ajunge acolo.

– Asta da întrevedere dificilă, zise Herbert. Cu adevărat dificilă. Nu ai prea multe informaţii despre situaţia externă.

– Ştiu, admise Hood. Să sperăm că vom avea mai multe informaţii peste nu prea mult timp.

– O să mă rog pentru tine. Şi dacă asta nu merge, o să verific şi cu ajutorul altor surse.

– Mulţumesc, răspunse Hood. Ţinem legătura.

Hood gonea pe străzile goale, spre capitală. În torpedoul maşinii era o cutie de Cola. Hood o păstra acolo pentru urgenţe. O luă repede şi o deschise. Avea cu adevărat nevoie de cofeină. Chiar dacă era caldă, băutura îi făcu bine.

Rodgers avea dreptate. Hood îşi asuma un risc, deşi îl avertizase pe preşedinte asupra lui Fenwick. Apelul redirecţionat, vizita la ambasada iraniană, imposibilitatea de a comunica cu senatorul Fox şi cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii. Cu puţin noroc, Lawrence va fi foarte atent la datele ce i se vor prezenta. Poate că preşedintele va găsi timpul necesar pentru a prezenta informaţiile Centrului de Comandă şi a se asigura ca sunt valide.

Cu toate acestea, speranţele lui Hood nu schimbau faptul că preşedintele era foarte stresat. Era o singură cale de a fi sigur că preşedintele va proceda aşa. Pentru Hood, asta însemna să ajungă acolo cu noi informaţii. Şi când va fi acolo, să-l ajute pe preşedinte să se descurce, indiferent ce ar putea să îi prezinte Fenwick.

Mai era însă încă un lucru pe care Hood trebuia să îl facă. Să se roage ca Mike Rodgers să nu fi avut dreptate.

Şi că va ajunge la timp.

37

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 09.01 a.m.

Maurice Charles se instalase într-o cameră mică din hotelul Hyatt. Camera dispunea de un pat matrimonial şi un minibar pe care era aşezat un televizor. În stânga minibarului se găsea un birou, iar de fiecare parte a patului era câte o noptieră. În colţul opus biroului fusese înghesuit un şifonier. Mai rămăsese foarte puţin spaţiu, dar lui Charles îi convenea. Nu-i plăceau apartamentele. Prea mult spaţiu deschis. Prea multe locuri în care se putea ascunde cineva.

Primul lucru pe care îl făcuse fusese să lege o frânghie de nailon de unul dintre picioarele biroului. Acesta era aşezat lângă fereastră. Camera era situată la etajul trei al hotelului cu zece etaje. Dacă Charles ar fi fost înconjurat acolo, indiferent de motiv, ar fi fost dificil pentru poliţişti să se caţere din stradă sau să coboare în rapel de pe acoperiş, fără a face zgomot. Şi atunci rămânea doar uşa, ce putea fi folosită pentru a intra. Iar el era pregătit pentru situaţia asta. Avea asupra lui recipienţi de spumă de ras, umpluţi de fapt cu metanol, un lichid extrem de inflamabil. Împrăştiat pe sub uşă şi aprins, lichidul ar fi ars rapid, cu

flacără puternică, şi ar fi forţat oamenii din faţa uşii să se retragă. Asta i-ar fi permis lui Charles să îi împuşte pe cei ce îl aşteptau dincolo de fereastră, iar apoi să utilizeze frânghia pentru a părăsi camera. Metanolul era, de asemenea, şi o otravă puternică. Fumul produs de lichid prin ardere era atât de periculos, încât şi o expunere accidentală putea cauza orbirea.

Aprinse veioza de lângă pat şi trase draperiile grele. Apoi, deschise încuietoarea uşii ce despărţea camera sa de cea vecină. Avea acum şi o altă cale de scăpare în caz de nevoie. Deplasă apoi scaunul de la birou şi îi sprijini spătarul sub mânerul uşii către camera de alături. I-ar fi fost uşor acum să mute rapid scaunul din acel loc, pentru a putea scăpa. Dar dacă cineva din camera alăturată ar fi încercat să deschidă uşa, ar fi crezut că este încuiată.

Măsurile de securitate îi luară mai puţin de jumătate de oră. După ce termină, Charles se aşeză pe pat. Merse apoi şi scoase din bagaj arma de calibrul .45, pe care o aşeză pe podea, lângă pat. Scoase şi un cuţit din buzunar, un model militar elveţian, şi îl aşeză pe noptieră. Adusese chiar şi o pungă cu mai multe animale de pluş, pe care le cumpărase prima dată când sosise în Baku. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că jucăriile de pluş erau pentru fiica sa. Avea chiar şi fotografii ale unei fetiţe în portofel. Nu era fiica sa, dar asta nu mai conta. Deschise apoi telefonul Zed-4. Mai rămăsese un singur apel de făcut.

Trebuia să sune la duba abandonată. Microcipul pe care îl plasase în rezervorul maşinii era un detonator comandat de la distanţă. Fusese botezat „celularul kamikaze", de către inventatorul său taiwanez. Acest telefon nu avea decât funcţia de a prelua un semnal, a-şi face treaba şi se dezintegra. Aparatul fusese programat să se încălzească la 63°C, atunci când primea comanda. Alte astfel de microcipuri puteau fi programate să emită sunete de înaltă frecvenţă, care să interfereze cu anumite semnale electrice sau chiar să deruteze câinii de urmărire. Mai existau şi cipuri ce puteau fi folosite pe2ntru a crea anomalii magnetice, ce determinau radarele sau instrumentele de navigaţie să o ia razna.

Acest cip urma să se topească, fără a mai lăsa vreo urmă. De asemenea, avea să incendieze rezervorul maşinii. Poliţia şi pompierii aveau să răspundă prompt apelului de a stinge o dubă ce ardea, salvând la timp ce mai rămânea din vehicul, precum şi o parte din probele pe care el le lăsase pentru ei. Acestea includeau urme din sângele lui Charles. Temperatura ridicată urma să evapore conţinutul de apă din sânge, lăsând pete clare pe mânerul de metal al uşii, pe cel al torpedoului şi pe alte porţiuni din maşină care rămăseseră neatinse de incendiu. Poliţia avea să tragă concluzia că teroristul pe care îl căutau încercase să distrugă orice urmă înainte de a pleca. Vor presupune că reacţia lor rapidă le permisese să salveze ceea ce n-ar fi trebuit să vadă.

Charles formă numărul „celularului kamikaze". Aşteptă până ce semnalul său parcurse distanţa de 40 de kilometri în spaţiu, apoi se întoarse pe o stradă, la trei clădiri distanţă. Auzi două clicuri, iar apoi veni din nou tonul de apel. Asta însemna că apelul fusese realizat. Cipul fusese programat să se deconecteze de la apelul terminalului Zed-4, imediat ce începea să se încălzească.

Charles închise. Puse totul înapoi în rucsac, mai puţin pistolul. Aşa cum presupusese, se auziră sirenele. Pompierii se opriră exact acolo unde erau aşteptaţi. Lângă duba arzând.

Mângâiat de sentimentul de neegalat al unei munci bine făcute, Maurice Charles făcu ultimele pregătiri. Luă una dintre pernele de pe pat şi o aşeză pe podea, între pat şi fereastră, chiar în faţa noptierei. Se întinse pe jos şi se uită în dreapta sa, spre pat. Tivul cearşafului aproape atingea podeaua. Pe sub pat şi dincolo de el, putea vedea uşa principală. Dacă cineva ar fi intrat, Charles i-ar fi văzut picioarele. Asta era tot ce-i trebuia pentru a-l opri.

Charles nu îşi scosese nici hainele, nici pantofii, pentru eventualitatea unei plecări urgente, dar nimic nu îl deranja. Aceste momente erau cele care îi făceau cea mai mare plăcere. Când prima banii şi dreptul de a se odihni.

În curând, chiar şi sirenele Poliţiei şi ale Pompierilor vor fi neputincioase în faţa somnului său adânc, binemeritat.

38

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 9.31 a.m.

La ora 9.22 dimineaţa, Piotr Korsov îi trimise generalului Orlov, prin e-mail, un fişier cu date. Fişierul conţinea o listă cu convorbiri securizate care fuseseră interceptate între Azerbaidjan şi Washington în ultimele săptămâni. Majoritatea acelor convorbiri avuseseră loc între ambasada americană şi CIA sau NSA. Centrul de Comandă rus nu putuse decripta nici una dintre conversaţii, dar Orlov reuşise totuşi să le elimine din lista sa de interes. Acele convorbiri erau, mai degrabă, de rutină şi nu păreau a-l fi implicat pe Harponier.

În ultimele zile existaseră apeluri către NSA din Gobustan, un sat situat la sud de Baku. Toate apăruseră înainte de atacul asupra platformei petroliere. Apelurile ambasadei către Statele Unite fuseseră realizate pe o frecvenţă care se deosebea foarte puţin de cea a convorbirilor din Gobustan. Ceea ce însemna că acele convorbiri fuseseră efectuate de pe telefoane securizate diferite. Într-o notă ataşată fişierului, Korsov menţiona că urmărea noi apeluri date de pe oricare din aceste linii.

Orlov nu era foarte încrezător. După toate probabilitățile, Harponierul nu avea să le dea vreun semn aliaților săi spunându-le că reușise. Indiferent de tabăra din care făcea parte, oricare dintre ele avea propria sursă de informații.

Simplul fapt că o comunicație prin satelit pe linie securizată avusese vreun rol în toată povestea asta îl tulbura pe Orlov. Era genul de tehnologie pe care zborurile lui în spațiu o inițiaseră – comunicațiile prin satelit. Faptul că teroriști ca Harponierul abuzaseră de acestea cu atâta îndemânare îl făcuse să se întrebe dacă această tehnologie ar fi trebuit vreodată aplicată. Era aceeași discuție cu argumente pro și contra ca și în cazul diviziunii atomului. Aceasta din urmă dusese la producerea, din belșug și în condiții relativ sigure, a energiei atomice, însă, totodată, și la crearea bombei atomice. Dar Orlov nu se ocupase de afacerea aceea. Numai de aceasta.

Și atunci, se gândi Orlov, așa cum scrisese Boris Pasternak într-unul dintre romanele sale favorite, *Doctor Jivago:* „Nu-mi plac oamenii care nu au căzut sau nu s-au împiedicat niciodată. Valoarea lor nu are măsura vieții și nu este prea importantă. Viața nu și-a dezvăluit frumusețea în fața lor". Progresul permisese monștrilor cum era Harponierul să iasă la suprafață. În felul acesta le arăta creatorilor unde se găseau imperfecțiunile.

Orlov tocmai terminase de revăzut materialul când se auzi soneria liniei sale private de interior. Era Korsov.

– Avem un semnal, îl anunță Korsov emoționat.

– Ce fel de semnal? întrebă Orlov.

„Semnal" era termenul folosit de ofițerii de informații pentru orice fel de comunicații electronice.

– Același pe care l-am înregistrat ca fiind trimis din Gobustan, replică Korsov.

– Convorbirea a fost inițiată în Gobustan?

– Nu, răspunse Korsov. A fost realizată din Baku către o locație foarte apropiată. O locație care era, de asemenea, în Baku.

– Cât de apropiată? întrebă Orlov.

– Cel care transmitea și cel care primea se aflau la mai puțin de patru sute de metri unul de celălalt. Nu putem măsura distanțe mai mici de atât.

– Poate că Harponierul își suna complicii care au o altă linie securizată, sugeră Orlov.

– Nu sunt de acord, replică Korsov. Convorbirea n-a durat decât trei secunde. După părerea noastră, nu a existat comunicare verbală.

– Ce s-a transmis?

– Doar un simplu semnal, răspunse Krosov. Am introdus datele cartografice în computer. Grosky suprapune semnalul acum și încearcă stabilească locația exactă.

– Foarte bine, spuse Orlov. Dați-mi de știre imediat ce o găsiți.

De îndată ce închise, Orlov îl sună pe Mike Rodgers pentru a-l informa despre aparenta legătură dintre NSA și Harponier și despre posibila locație a Harponierului. Apoi o apelă pe Odette. El spera ca americanul pe care ea îl salvase să fie gata să acționeze. Orlov nu voia s-o trimită pe Odette să-i facă față Harponierului singură, dar avea s-o facă dacă trebuia. Pentru că nu dorea să-l piardă pe Harponier.

În timp ce Orlov tasta numărul lui Odette, începu să se simtă optimist și plin de speranță. Tehnologia la implementarea căreia în spațiu contribuise și el era o sabie cu două tăișuri. Harponierul folosea o comunicație prin satelit pe linie securizată ca să distrugă vieți. Acum, cu puțin noroc, acea comunicație va avea o utilizare neașteptată.

Aceea de a-l găsi pe Harponier și de a ajuta la distrugerea lui.

39

Teheran, Iran

Marţi, 10.07 a.m.

Şeful Consiliului Suprem de Apărare al Forţelor Armate ale Republicii Islamice Iran fusese sunat acasă cu puţin timp după ivirea zorilor. Teheranul menţinea posturi de ascultare pe multe dintre platformele lor petroliere din Marea Caspică. De acolo, se ascultau, în secret, cu mijloace electronice, navele străine şi locaţiile militare de-a lungul coastei Mării Caspice. Fiecare post emitea un semnal la cinci minute pentru a indica faptul că aparatele erau în funcţiune. Tăcerea bruscă a postului patru fusese primul indiciu pentru toţi cei din Teheran că se întâmpla ceva rău în zona Mării Caspice.

Un avion F-14 Tomcat, de la baza aeriană Doshan Tapeh din afara Teheranului, fusese trimis imediat în recunoaştere. Aparatul Tomcat era unul dintre cele zece rămase dintre cele şaptezeci şi şapte care făcuseră parte din sofisticatele forţele armate ale şahului. Avionul de vânătoare confirmă că platforma petrolieră fusese distrusă. Experţi în operaţiuni de salvare şi ingineri militari

fură paraşutaţi imediat în regiune dintr-un avion de transport Kawasaki C-1. În timp ce nave de salvare aparţinând cartierului general al flotei din Marea Caspică, situat în Bandar-e Anzelli, se deplasară în grabă spre locaţia incidentului, inginerii găsiră urmele incendiului de pe platformă, ce dovedeau existenţa unor explozivi de mare putere. Faptul că partea de jos fusese lovită sugera un atac submarin care scăpase cumva de detectarea sonarului. La ora 9.30 dimineaţa, experţii în operaţiuni de salvare găsiră încă ceva. Corpul teroristului Serghei Cerkasov.

Raportul produsese o adevărată agitaţie printre ofiţerii din cadrul Consiliului Suprem de Apărare al Forţelor Armate iraniene, adesea nemulţumiţi, ca şi pe ministrul Corpului Gardienilor Revoluţiei Islamice, ministrul afacerilor externe, ministrul afacerilor interne şi ministrul informaţiilor. Moderaţii se alăturaseră extremiştilor şi, până la ora 10 dimineaţa, ordinul fusese dat: forţele armate ale Republicii Islamice Iran urmau să apere interesele iraniene în zona Mării Caspice, cu orice preţ.

Pe mare, prima măsură de urgenţă fusese aceea de a organiza apărarea antisubmarin. Aceasta fusese iniţiată de aviaţia antisubmarin şi de elicoptere. De asemenea, fuseseră mobilizate în regiune batalioane de infanterie marină. Al doilea val avea să fie constituit din distrugătoare şi fregate, care urmau să fie poziţionate în jurul platformelor petroliere rămase. Rachetele Silkworm, produse în China, erau trimise de urgenţă către forţele ce apărau zona Mării Caspice.

Avioane dotate cu rachetele de fabricaţie chineză Shenyang F-6 începeau patrulări regulate pornind de la bazele aeriene de la Doshan Tapeh şi Mehrabad. Trei unităţi de rachete sol-aer, localizate în regiune, intrară, de asemenea, în alertă maximă.

În acelaşi timp, ambasadelor iraniene de la Moscova şi Baku li se ordonă să anunţe oficial guvernele rus şi azer că, în timp ce atacul asupra platformei era în curs de investigare, orice altă acţiune împotriva intereselor iraniene va fi considerată o declaraţie de război a respectivelor guverne. Diplomaţii iranieni au fost

informaţi de ambele guverne că nu avuseseră nici un amestec în atacul împotriva infrastructurii petroliere iraniene. Reprezentanţi de la Moscova şi Baku precizară că prezenţa militară iraniană crescută în zonă nu era bine-venită. Ambele naţiuni anunţară că forţele lor navale şi aeriene vor intra în alertă şi îşi vor suplimenta efectivele în regiune.

Până către sfârşitul dimineţii, apele care însemnaseră viaţă pentru pescarii şi petroliştii din regiune cu o noapte înainte erau pline de altceva acum.

De promisiunea morţii.

40

Washington, D.C.

Marţi, 1.33 a.m.

Mike Rodgers era în birou când sună generalul Orlov. După ce ascultă tot ce avu de spus rusul, Rodgers îl sună imediat pe Paul Hood în maşină şi îi aduse la cunoştinţă noile informaţii despre Harponier.

– Cât de sigur este generalul Orlov despre legătura dintre NSA şi Harponier? întrebă Hood.

– I-am pus întrebarea aceasta, îi răspunse Rodgers lui Hood. Orlov a spus că este foarte sigur de acest lucru. Deşi nu cred că preşedintele va acorda prea mult credit părerilor unui general rus.

– Şi mai ales dacă mai mulţi dintre cei mai apropiaţi consilieri ai preşedintelui combat acele informaţii, adăugă Hood.

– Paul, dacă Orlov are dreptate, va trebui să facem mai mult decât să-i spunem preşedintelui, spuse Rodgers. Va trebui să aibă loc o curăţenie masivă în cadrul NSA. Nu putem tolera agenţii de informaţii americane care angajează terorişti în stare să atace interesele americane şi să curme vieţile americanilor.

– Nu cumva am făcut același lucru și cu specialiștii în rachete după cel de-al Doilea Război Mondial? întrebă Hood.

– Sintagma-cheie este „*după* cel de-al Doilea Război Mondial“ replică Rodgers. Nu am angajat oamenii de știință germani să lucreze pentru noi în timp ce ei construiau încă rachete pentru atacurile asupra Marii Britanii.

– Bună remarcă, aprecie Hood.

– Paul, ăsta este tipul care a contribuit la uciderea soției lui Bob Herbert, spuse Rodgers. Dacă informațiile lui Orlov sunt adevărate, NSA va trebui să fie trasă la răspundere pentru ce s-a întâmplat.

– Înțeleg, fu de acord Hood. Uite ce e, voi ajunge în curând la Casa Albă. Încearcă să-mi găsești orice fel de dovezi. Vezi dacă Bob poate să găsească interceptări de comunicații care să justifice ceea ce pretinde Orlov.

– Lucrează la asta chiar acum, răspunse Rodgers.

Hood închise telefonul și Rodgers se ridică de pe scaun. Își turnă cafea din recipientul care stătea într-un cărucior situat în partea din spate a biroului său. Era un cărucior din aluminiu, din anii 1950. Îl cumpărase cu zece ani în urmă în timpul unei vânzări de obiecte ce avusese loc în garajul Pentagonului. Se întreba dacă nu cumva, undeva, în structura lui moleculară nu persistau încă amintirile unor crize trecute. Discuții și decizii în legătură cu Coreea, Războiul Rece, Vietnam.

„Sau erau doar dispute despre al cui rând era să mai servească niște cafea și prăjituri?“ se întrebă Rodgers. Și momentele de repaus făceau, de asemenea, parte din război. Ele permiteau celor care luau deciziile să-și tragă sufletul. Să iasă din lumea considerațiilor teoretice pentru a reveni în cea reală. Le reamintea că discutau despre viețile oamenilor, nu doar despre statistici.

După ce se așeză din nou, Rodgers începu să studieze dosarele oficialilor aflați în conducerea NSA. Căuta oameni care avuseseră legături mai vechi cu Jack Fenwick sau care investigaseră vreodată grupări teroriste din Orientul Mijlociu. NSA nu l-ar fi

putut contacta pe Harponier decât dacă cineva din vreuna dintre aceste grupări ar fi dat o mână de ajutor. Dacă se dovedea că Orlov avea dreptate, Rodgers dorea să fie gata cu lista. O listă cu americani colaboratori ai unui om care omorâse femei și bărbați americani, soldați și civili.

Voia să fie gata de răzbunare.

41

Washington, D.C.

Marți, 1.34 a.m.

Casa Albă este un monument vechi aflat într-o continuă nevoie de restaurări. Pe coloanele sudice se scorojește vopseaua, iar la terasele de la etajul trei se crapă lemnul.

Dar în aripa de vest, mai ales în Biroul Oval, plutește un aer de renaștere continuă. Pentru cei din afară, o mare parte din atracția Biroului Oval este de dată de ideea de putere. Cei din interior știu însă că orice moment al zilei poate aduce o nouă dramă majoră. Chiar dacă este neînsemnată, orice situație, cum ar fi o manevră prudentă împotriva unui rival politic sau mobilizarea forțelor pentru o ofensivă majoră și posibile pierderi, începe, se dezvoltă și se finalizează. Pentru cineva care încearcă să fie tot timpul cu un pas înaintea adversarului sau să extrapoleze rezultatele pe termen lung și scurt ale unor discuții de taină, Biroul Oval este provocarea supremă. El poate șterge tabela de marcaj la interval de doar câteva minute și poate oferi noi provocări cu noi reguli. Unii dintre președinți sunt îmbătrâniți

și epuizați de acest proces. Alți președinți profită din plin de acest lucru.

Era o vreme, până nu demult, când Michael Lawrence se simțea foarte motivat de problemele biroului. Nu-l îngrijorau deloc crizele, nici măcar acelea care presupuneau acțiuni militare rapide și posibile pierderi. Făcea parte din fișa postului său.

Sarcina unui președinte era aceea de a face astfel încât pierderile cauzate de agresiunile inevitabile să fie cât mai mici.

Dar ceva se schimbase în ultimele zile. Lawrence simțise întotdeauna că, indiferent cât de stresante erau situațiile, cel puțin le putea controla. Era în stare să prezideze ședințele cu încredere. În ultima vreme însă, nu mai era cazul. Îi era greu să se și concentreze.

Lawrence lucrase cu Jack Fenwick și cu Gable Roșcatul timp de mulți ani. Erau prieteni vechi ai vicepreședintelui, iar Lawrence avea încredere în Jack Cotten. Avea încredere în judecata lui. Altfel, Lawrence nu l-ar fi ales ca partener de cursă. Ca vicepreședinte, Cotten fusese implicat în activitățile NSA mai mult decât oricare altul. Așa dorise Lawrence. Ani de zile, CIA, FBI și informațiile militare avuseseră propriile agende. Executivul avea nevoie de ochii și de urechile proprii în afara țării. Mai mult sau mai puțin, Lawrence și Cotten abilitaseră NSA să acționeze în această direcție. Militarii încă puteau folosi mijloacele aparținând NSA dedicate coordonării centralizate și controlului funcțiilor tehnice și comunicațiilor serviciilor de informații ale guvernului Statelor Unite. Rolul său fusese extins în mod tacit pentru a crește gradul de relevanță și detaliu al informațiilor care ajungeau direct la președinte. Sau, mai degrabă, la Fenwick și la vicepreședinte, iar apoi la președinte.

Lawrence privea pierdut laptopul de pe birou. Jack Fenwick vorbea despre Iran. Se descărcau rapid niște date primite de la NSA. Fenwick nu avea decât puține fapte și foarte multe supoziții. Și el era în impas. Părea să meargă într-o direcție, deși nu știa încă prea bine unde.

Între timp, Lawrence își simțea ochii injectați și vederea împăienjenită. Îi era foarte greu să se concentreze. Era obosit, dar în același timp, preocupat. Nu știa pe cine să creadă și, mai ales, ce să creadă. Oare datele de la NSA erau adevărate sau false? Oare informațiile lui Fenwick erau corecte sau fabricate?

Paul Hood îl bănuia pe Fenwick de înșelătorie. Hood părea să aibă dovada acestui lucru. Dar dacă dovezile lui Hood nu erau de încredere? El trecea prin niște momente destul de dificile. Demisionase de la Centrul de Comandă, apoi se întorsese. Trecuse prin momentul critic al acelei violente crize a ostaticilor din sediul ONU. Fiica lui suferea din cauza unui caz extrem de stres posttraumatic. Hood era, de asemenea, în toiul unui proces de divorț.

Președintele se întreba ce s-ar întâmpla dacă Hood ar avea inițiativa și nu Fenwick. Când sosise la Casa Albă, Fenwick recunoscuse că fusese în vizită la misiunea iraniană. Recunoscuse sincer. Dar insistase asupra faptului că președintele fusese informat. Lucru confirmat de agenda de pe computerul președintelui. În ceea ce privește convorbirea legată de inițiativa ONU, Fenwick insistă că nu fusese inițiată de el. Spuse că NSA va investiga acest lucru. Oare ar fi putut fi realizată de Hood?

– Domnule președinte? rosti Fenwick.

Acesta își îndreptă privirea către Fenwick. Consilierul pe probleme de securitate națională stătea într-un fotoliu în stânga biroului. Gable stătea în dreapta, iar vicepreședintele stătea în centru.

– Da, Jack? răspunse președintele.

– Vă simțiți bine, domnule? întrebă Fenwick.

– Da, replică Lawrence. Continuă.

Fenwick zâmbi, dădu din cap și continuă.

Președintele se îndreptă în scaun. Trebuia să se concentreze asupra problemei de față. După ce va rezolva această criză, își va programa o scurtă vacanță. Și acest lucru se va întâmpla foarte curând. Și îl va invita pe prietenul său din copilărie și totodată pe tovarășul său de golf, doctorul Edmond Leidesdorf, împreună cu soția sa. Leidesdorf era psihiatru la Walter Reed. Președintele nu dorise să-l contacteze pe cale oficială în legătură cu această problemă, fiindcă presa ar fi aflat imediat. Și odată cu vestea aceasta, cariera lui politică ar fi terminată. Însă, pe vremuri, jucaseră golf și navigaseră împreună. Ar putea vorbi la o partidă de golf sau la bordul unui vas fără a ridica suspiciuni.

– Ultimele informații demonstrează că teroristul rus Serghei Cerkasov se afla la locul exploziei, continuă Fenwick. Evadase din închisoare cu trei zile înainte de atacul asupra platformei petroliere. Corpul i-a fost găsit în mare. Avea urme de arsuri grave din cauza exploziilor. De asemenea, corpul nu se umflase aproape deloc. Asta înseamnă că nu a stat în apă multă vreme.

– Azerii dețin aceste informații? întrebă președintele.

– Bănuim că da, replică Fenwick. Nava de patrulare iraniană care l-a găsit pe Cerkasov a transmis către țărm pe un canal necodificat. Acele canale sunt de obicei monitorizate de către azeri.

– Poate că Teheranul dorea ca restul lumii să afle, sugeră președintele. Acest lucru i-ar putea întoarce împotriva Rusiei.

– E posibil, fu de acord Fenwick. De asemenea, e posibil ca Cerkasov să lucreze pentru Azerbaidjan.

– A fost deținut într-o închisoare din Azerbaidjan, spuse vicepreședintele. E posibil să-l fi lăsat să scape ca să poată fi acuzat de atac.

– Care sunt șansele să se fi întâmplat așa? întrebă președintele.

– Verificările prin intermediul surselor noastre din închisoare sunt în curs de desfășurare, spuse Fenwick. Dar se pare că este foarte posibil.

– Ceea ce înseamnă că, în locul unui atac care să întoarcă Iranul împotriva Rusiei, e posibil ca Azerbaidjanul să fi unit ambele națiuni împotriva lui, spuse vicepreședintele. Fenwick se aplecă în față. Domnule președinte, mai este ceva. Credem că este posibil ca această creare a unei a unei uniuni între Rusia și Iran să fi fost, de fapt, țelului final al guvernului azer.

– De ce naiba să facă așa ceva? întrebă președintele.

– Pentru că sunt practic în război cu Iranul în regiunea Nagorno-Karabah, spuse Fenwick. Și atât Rusia, cât și Iranul emit pretenții asupra câmpurilor petroliere din regiunea caspică.

– Azerbaidjanul n-ar avea nici o șansă împotriva nici uneia din cele două națiuni luate individual, remarcă președintele. De ce să le unească?

Chiar în momentul în care rosti cuvintele, președintele își dădu seama de ce.

Ca să câștige aliați.

– Cât petrol obținem din regiune? întrebă președintele.

– Am ajuns la șaptesprezece procente anul acesta și ne propunem douăzeci de procente anul viitor, îl informă Gable. Obținem prețuri mai bune din Baku decât din Orientul Mijlociu. A fost garantat de acordul comercial pe care l-am semnat cu Baku în martie 1993. Și ei s-au descurcat foarte bine în a susține încheierea acordului.

– La naiba! exclamă președintele. Ce știm despre ceilalți membri ai Comunității Statelor Independente? întrebă el. Ce poziție vor adopta dacă doi dintre membri săi vor intra în război?

– Mi-am permis să cer să fie sunați toți ambasadorii noștri înainte de a veni aici, spuse vicepreședintele. Ne aflăm în procesul de a stabili exact ce rol are fiecare țară. Dar o supoziție preliminară este aceea că vor avea roluri destul de diferite. Cinci sau șase dintre republicile mai sărace și mai mici vor fi de partea Azerbaidjanului în speranța că vor forma o nouă uniune pentru a împărți banii din petrol. Cealaltă jumătate se va alătura Rusiei din cam același motiv.

– Deci, în plus, riscăm un război și mai mare, spuse președintele.

– Dar acest lucru înseamnă mult mai mult decât posibilitatea ca noi să pierdem petrolul și să vedem cum începe un nou război, atrase atenția Fenwick. Ceea ce mă sperie este faptul că piața

neagră din Iran și din Rusia va pune mâna pe dolarii de pe urma vânzărilor de petrol.

Președintele dădu energic din cap.

– O să îi convoc aici pe șefii statelor-majore.

Vicepreședintele dădu aprobator din cap.

– Trebuie să ne mișcăm repede. În zona respectivă este aproape prânzul. Evenimentele se vor succeda foarte repede, dacă ei vor avea inițiativa.

– Înțeleg, afirmă președintele.

Se simțea dintr-odată plin de viață, gata să rezolve situația. Își privi ceasul, apoi pe Gable.

– Roșcatule, vrei să îi anunți pe șefii de state-majore să fie aici la trei? Și trezește-l, te rog, și pe secretarul de presă. Am nevoie și de el aici.

Își îndreptă privirea spre vicepreședinte.

– Va fi nevoie să alertăm Escadrila 39, la Incirlik, precum și unitățile de nave din regiune.

– Dispunem de portavioanele *Constellation* în partea de nord a Mării Arabice și de *Ronald Reagan* în Golful Persic, domnule, preciză Fenwick.

– O să declanșez starea de alertă, spuse vicepreședintele.

Apoi se scuză și merse în cabinetul particular al președintelui. Era o cameră mică, lipită de Biroul Oval, în partea de vest a acestuia. Acolo se mai aflau spălătorul și salonul de servire a mesei.

– Trebuie să informăm și conducerea NATO, îi spuse președintele lui Gable. Nu vreau să ne împiedice să acționăm, dacă așa vom decide. Și vom avea nevoie de o estimare completă a arsenalului chimic și biologic de care dispun forțele militare azere. Că să ne dăm seama cât de departe vor merge, dacă nu ne alăturăm lor.

– Am pregătit deja această estimare, domnule. Au serioase rezerve de antrax, ca și de metilcian și acetonitril, în ceea ce privește arsenalul chimic. Pentru toate acestea dispun de vectori de transport de tip rachetă sol-sol. Majoritatea rezervelor sunt

dispuse în regiunea Nagorno-Karabah sau în vecinătatea acesteia. Supraveghem zona pentru a putea vedea dacă se pun în mişcare aceste arme.

Preşedintele dădu din cap, în timp ce interfonul începu să sune. Era Charlotte Parker, asistenta secretarei sale.

– Domnule preşedinte, Paul Hood ar dori să vă vadă. Spune că este foarte important.

Fenwick nu păru să reacţioneze. Se întoarse spre Gable şi începu să-i vorbească în şoaptă, în timp ce îi arăta anumite date din laptop.

„Oare vorbesc despre Marea Caspică sau despre Hood?“ se întrebă preşedintele. Lawrence rămase un moment pe gânduri. Dacă Hood era cel care pierduse controlul – fie intenţionat, fie ca urmare a factorilor externi –, acestea ar fi momentul şi locul potrivite pentru a afla.

– Spune-i să intre, ceru preşedintele.

42

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 9.56 a.m.

– L-am localizat pe Harponier! strigă Korsov.

Orlov îşi ridică privirea când Korsov dădu buzna în biroul său. Tânărul ofiţer de informaţii era urmat de Boris Grosky, care arăta mai puţin trist decât îl văzuse vreodată Orlov. Nu părea fericit, dar nici supărat. Korsov ţinea nişte hârtii în mână.

– Unde e? întrebă Orlov.

Korsov aruncă pe biroul lui Orlov o hârtie scoasă la imprimantă.

Pe aceasta era o hartă şi o săgeată ce arăta spre o clădire. O altă săgeată indica o stradă aflată la doar câteva blocuri depărtare.

– Semnalul provenea de la un hotel din Baku, spuse Korsov. De acolo s-a dus către Suleiman Ragimov Kuchasi. E un bulevard paralel cu Bakihanov Kuchasi, unde se află hotelul.

– Suna pe celular? întrebă Orlov.

– Noi credem că nu, afirmă Grosky. Monitorizăm ceea ce se emite prin staţiile poliţiei pentru a afla mai mult despre explozia

de pe platforma petrolieră. În timp ce ascultam, am auzit că a avut loc o explozie a unei camionete pe Suleiman Ragimov. Chiar acum se fac investigații asupra accidentului.

– Nu pare o coincidență, adăugă Korsov.

– Nu, nu pare, fu de acord Orlov.

– Să presupunem că Harponierul se află în spatele acestor întâmplări, zise Korsov. E posibil ca el să fi vrut să vadă toate acestea din camera sa de hotel.

– Nu e neapărat necesar, atâta vreme cât poate auzi ce se întâmplă, replică Orlov. Nu, Harponierul ar fi fost îngrijorat în ceea ce privește condițiile de securitate dacă ar fi stat într-o cameră de hotel. Există vreo posibilitate prin care să aflăm cu și mai mare precizie de unde vine semnalul?

– Nu, răspunse Korsov. A fost prea scurt, iar echipamentele noastre nu sunt suficient de sensibile pentru a determina coordonatele în aceste condiții.

– Putem să facem rost de planul hotelului? întrebă Orlov.

– Îl avem deja, spuse Korsov.

Scoase o foaie din teancul pe care îl ținea în mână și o puse lângă hartă. Era imaginea unui hotel de zece etaje.

– Natașa încearcă să obțină lista cu rezervările, spuse Grosky. Făcea referire la Natașa Revsky de douăzeci și trei de ani, geniul în computere al Centrului de Comandă. Dacă va putea pătrunde în sistem, ne va furniza numele tuturor bărbaților singuri cazați în hotel.

– Să ne dea și numele femeilor singure, adăugă Orlov. Se știe că Harponierul are o mulțime de fețe.

Grosky încuviință din cap.

– Ai încredere în datele acestea? întrebă Orlov.

Până atunci Korsov stătuse sprijinit de birou. Acum stătea ca un soldat, cu pieptul înainte.

– Absolut, replică el.

– Bine, încuviință Orlov. Lasă planul hotelului la mine. Ați făcut treabă bună. Vă mulțumesc.

După ce Grosky și Korsov plecară, Orlov puse mâna pe telefon. Voia să vorbească cu Odette despre hotel și mai apoi s-o trimită la locul cu pricina. Spera că americanul își va reveni suficient cât să o poată însoți.

Harponierul nu era un om pe care să-l abordezi de unul singur.

43

Baku, Azerbaidjan

Marți, 10.07 a.m.

Odette Kolker spăla farfuriile de la micul dejun când sună telefonul. Era telefonul din apartament, nu celularul ei. Însemna că nu suna generalul Orlov.

Lăsă robotul să răspundă. Era căpitanul Kilar. Comandantul unității de poliție din care făcea parte nu fusese acolo când îi telefonase sergentului de serviciu pentru a-l informa că va sta acasă fiindcă e bolnavă. Kilar o suna pentru a-i spune că e un ofițer bun și muncitor și că îi dorea să se însănătoșească. Îi spuse că putea să stea oricât dorea acasă ca să-și revină.

Odette se simțea prost din cauza aceasta. Era muncitoare, într-adevăr. Și, deși Departamentul Poliției Municipale din Baku plătea destul de bine – douăzeci de mii de manatas, echivalentul a opt mii de dolari americani –, nu remunera și orele suplimentare. Totuși, munca pe care o făcea Odette nu era întotdeauna pentru poliție și pentru locuitorii din Baku. Timpul pe care și-l petrecea în fața computerului sau pe stradă era, adesea, dedicat

generalului Orlov. Baku era o zonă de acțiune pentru mulți dintre traficanții de arme și teroriștii care își desfășurau activitatea în Rusia și în fostele republici sovietice. Faptul că verifica cererile de viză, activitatea din vamă și listele cu pasageri pentru vapoare, avioane și trenuri o ajuta să dea de urma multora dintre acești oameni.

După ce lăsă deoparte niște vase, Odette se întoarse și-și privi oaspetele. Americanul adormise și respira regulat. Îi pusese un prosop rece pe cap și transpira mai puțin decât atunci când îl adusese acasă. Văzuse vânătăile de pe gâtul lui. Păreau urme de strangulare. Evident, incidentul din spital nu fusese prima dată când cineva încercase să-l ucidă. De asemenea, pe gâtul lui era o pată mică și roșie. Părea o rană provocată de o înțepătură. Se întreba dacă această boală nu era rezultatul faptului că-i fusese injectat un virus. KGB-ul și celelalte servicii de informații din estul Europei obișnuiau să facă acest lucru destul de des, folosind de obicei viruși letali sau otravă. Toxina era distribuită în interiorul unor bile microscopice. Aceste bile erau sfere metalice îmbrăcate în zahăr, având pe suprafața lor numeroase găuri. Acestea erau injectate cu un vârf de umbrelă, un stilou sau alt obiect ascuțit. Corpul avea nevoie de la câteva minute până la o oră sau două ca să dizolve învelișul de zahăr. Astfel, asasinul avea timp să fugă. Dacă acest om fusese injectat, probabil că nu intenționase să-l omoare. Fusese folosit pentru a-i scoate pe colegii lui la lumină. Ambuscada de la spital fusese bine organizată.

Exact ca ambuscada în care murise soțul ei în Cecenia, se gândi. Soțul, iubitul, mentorul, cel mai bun prieten al ei. Cu toții dispăruseră dintr-odată când Viktor murise pe un munte rece, întunecos și pustiu.

Soțul ei se infiltrase cu succes în cadrul forțelor mujahedinilor ceceni. Timp de șapte luni, reușise să obțină frecvențele, schimbate extrem de des, pe care le foloseau diferitele facțiuni rebele pentru a comunica. El nota aceste informații și le dădea unui agent operativ al KGB, care trebuia să le adune și să le

transmită prin radio la Moscova. Apoi idiotul de ofițer KGB a devenit neglijent. A confundat frecvența pe care trebuia s-o utilizeze cu cea despre care raporta. Şi în loc să comunice cu superiorii săi, a transmis direct către una dintre taberele rebelilor. Ofițerul KGB a fost prins şi torturat pentru a i se smulge informații, apoi ucis. El nu cunoştea numele lui Viktor, dar ştia în ce unitate se infiltrase soțul ei şi la ce dată. Liderului rebelilor nu i-a fost deloc greu să-şi dea seama cine era agentul rus. Viktor lăsa întotdeauna informațiile sub o stâncă pe care o scrijelea într-un anume fel. Într-o noapte, în timp ce era afară, probabil când stătea de pază, Viktor fusese doborât de zece bărbați, apoi dus în munți. Acolo, îi fuseseră secționate tendoanele lui Ahile şi încheieturile mâinilor. Sângerase până când murise, târându-se după ajutor. Ultimul mesaj pentru ea îl scrisese cu propriul sânge, pe trunchiul unui copac. Era o inimioară cu inițialele soției lui înăuntru.

Celularul lui Odette sună încet. Îl luă de pe masa din bucătărie şi se întoarse cu spatele la oaspetele său. Femeia vorbea încet ca să nu-l trezească.

– Da?

– Credem că l-am găsit pe Harponier.

Odette deveni brusc foarte atentă.

– Unde?

– Într-un hotel nu departe de tine, răspunse Orlov. Acum încercăm să-i localizăm camera.

Odette se îndreptă încet spre pat. I se cerea să-şi verifice revolverul de serviciu în fiecare seară când pleca de la sediul poliției. Dar păstra o armă de rezervă în noptieră. Era întotdeauna încărcată. O femeie care stă singură trebuie să fie întotdeauna atentă. Acasă sau peste hotare, un spion trebuia să fie şi mai atent.

– Care e misiunea?

– Trebuie eliminat, spuse Orlov. Nu putem risca să mai scape.

– Am înțeles, răspunse Odette calmă.

Femeia credea în munca pe care o făcea, apărând interesele țării. Să omoare nu o deranja, atâta vreme ce făcând asta, salva vieți. Omul pe care tocmai îl eliminase cu câteva ore în urmă însemna pentru ea puțin mai mult decât cineva pe lângă care ar fi putut trece pe stradă.

– Imediat ce restrângem lista oaspeților care ar putea fi Harponierul, trebuie să fii pregătită să dai telefonul final, spuse Orlov. Restul depinde de ce face el, de cum acționează. De ceea ce vezi în ochii lui. Probabil că va face un duş, dar va arăta, oricum, obosit.

– A fost ocupat, nemernicul! exclamă Odette. Pot citi asta la un bărbat.

– Sunt şanse să nu deschidă uşa personalului administrativ al hotelului, continuă Orlov. Şi dacă pretinzi că eşti o cameristă sau un agent de pază, asta doar îl va face să devină suspicios.

– De acord, spuse ea. Am să găsesc o cale de a intra şi de a-l surprinde.

– Am vorbit cu specialistul nostru, spuse Orlov. Dacă într-adevăr ajungi la el, probabil va fi stăpân pe situație şi chiar amabil şi, aparent, cooperant. Ar putea încerca să te mituiască sau să te determine să fii foarte sigură pe tine. Încearcă să-i arăți că nu eşti pregătită, pentru a-i da posibilitatea să te atace. Nici măcar nu-l asculta. Evaluează situația şi fă ce ai de făcut. Nu m-ar surprinde să aibă pregătite mai multe capcane. Un recipient cu lichid inflamabil în instalația de ventilație, un dispozitiv exploziv improvizat sau doar unul luminos pe post de surpriză, pe bază de magneziu. Ar putea fi cuplat la un întrerupător electric sau la o telecomandă ascunsă la călcâi, ceva ce se activează în timp ce se leagă la pantofi. Nu ştim suficient de multe despre el ca să spunem cu siguranță cum îşi protejează camera.

– Este în regulă, îl asigură Odette. Îl voi identifica şi apoi îl voi neutraliza.

– Aş vrea să-ți pot spune să intri cu o echipă de poliție, spuse Orlov protector. Dar nu este indicat. O împuşcătură, trafic deviat,

orice lucru ieşit din comun l-ar putea alerta. Sau Harponierul le-ar putea simţi prezenţa. Dacă se întâmplă asta, ar putea pleca înainte să ajungeţi la el. Sunt sigur că şi-a pus la punct cu atenţie planul de scăpare. Sau ar putea încerca să ia ostatici.

– Am înţeles, încuviinţă Odette. În regulă. Unde este înregistrat Harponierul?

– Înainte să-ţi răspund, ce mai face oaspetele tău? întrebă Orlov.

– Doarme, răspunse Odette.

Se uită la bărbatul de pe pat. Era întins pe spate cu mâinile pe lângă corp. Respira încet şi greoi. Indiferent de ceea ce îi declanşase boala, aceasta fusese provocată deliberat. Probabil de o injecţie.

– Mai are febră?

– Cred că a mai scăzut puţin, spuse ea. Se va face bine.

– Bine, răspunse Orlov. Trezeşte-l.

– Domnule?

Ordinul o luă total prin surprindere.

– Vreau să-l trezeşti, îi repetă Orlov. Îl iei cu tine.

– Dar nu se poate! protestă Odette. Nici măcar nu ştiu dacă americanul se poate ţine pe picioare.

– Se va ţine, zise Orlov. Trebuie s-o facă.

– Domnule, asta nu mă va ajuta...

– Nu am de gând să te expun, ţinând cont că nu eşti experimentată în astfel de situaţii, conchise Orlov. Acum, că ştii procedura, pune-o în aplicare.

Odette dădu aprobator din cap. Ştia procedura. O învăţase Viktor. Pe tălpile picioarelor li se lipeau chibrituri aprinse, care, dincolo de a-i trezi pe cei suferinzi sau pe cei inconştienţi din cauza torturii, făceau ca durerea să-i ţină treji şi în tensiune.

Odette încuviinţă. Prin definiţie, munca de teren era o experienţă individuală. Ce se întâmplase cu Viktor scosese în evidenţă pericolul de a lucra cu cineva chiar şi pentru scurtă durată. Chiar dacă americanul se simţea bine, nu era sigură că dorea un partener. Bolnav cum era, ar fi fost mai mult o povară decât un ajutor.

– În regulă, zise Odette. Întoarse spatele americanului şi se îndreptă spre bucătărie. Unde este?

– Credem că Harponierul este cazat în hotelul Hyatt, preciză Orlov. În acest moment încercăm să accesăm computerul lor. Te vom anunţa dacă găsim ceva în fişiere.

– Voi fi acolo în zece minute, promise Odette. Mai e ceva, domnule general?

– Doar atât, răspunse Orlov. Am mari reţineri să te trimit după omul ăsta. Vreau ca amândoi să fiţi atenţi.

– Vom fi, îl asigură Odette. Mulţumim.

Închise telefonul şi şi-l agăţă la centură. Luă arma şi tocul de pe noptieră şi le prinse în jurul gleznei. Fusta lungă de uniformă urma să acopere arma. Strecură un amortizor în buzunarul din dreapta. La spital avusese un cuţit cu lamă rabatabilă. Îl avea încă pliat în buzunarul stâng al fustei. Dacă nu va avea nevoie de el pentru legitimă apărare, îl va arunca. Dacă era oprită pentru orice motiv, cel mai probabil de agenţii de pază ai hotelului, Odette putea spune vizitează un prieten – unul verificat, desigur, care nu mai era cazat acolo. Odette putea spune că a bătut la o uşă greşită şi că Harponierul a atacat-o. Cu ajutorul ei – folosind informaţiile primite de la Orlov şi de la american – poliţia putea face legătura între omul mort şi atacul terorist.

Totuşi, era de preferat să nu fie nevoie să dea nimănui nici o explicaţie. Având surpriza de partea ei, Odette putea să-l ia pe Harponier relativ pe nepregătite.

Odette merse uşor, în vârful picioarelor, până în faţa uşii apartamentului. Podeaua din lemn masiv scârţâia tare sub picioarele ei. Ciudat, se gândi Odette. Nu mai fusese niciodată nevoie până acum să păstreze liniştea. Până atunci, nu mai stătuse nimeni altcineva în patul ei în afară de ea. Nu că i-ar fi părut rău. Viktor fusese tot ce-şi dorise.

Odette deschise uşa. Înainte să plece, se uită la americanul care dormea.

Femeia se simţea vinovată că-l minţea pe generalul Orlov. Deşi profesia ei era bazată pe subterfugii şi minciuni, nu-l minţise niciodată pe Orlov. Din fericire, aceasta era o situaţie profitabilă pentru ea. Dacă reuşea să-l elimine pe Harponier, Orlov avea să se supere pe ea, dar nu foarte tare. Şi dacă rata, nu avea să mai fie prin preajmă să-l audă plângându-se.

Odette păşi pe coridor şi încuie uşa uşor în urma ei. Dacă avea să rateze această misiune, probabil că avea să afle exact ceea ce i se întâmplase lui Viktor, chiar de la el.

Zâmbi. Şi asta era o situaţie profitabilă pentru ea.

44

Washington, D.C.

Marţi, 2.08 a.m.

Un agent din cadrul Serviciului Secret deschise ferm uşa Biroului Oval şi îl lăsă pe Paul Hood să intre. Uşa albă, impunătoare se închise cu un zgomot înfundat. Sunetul îi păru foarte zgomotos lui Hood, în timp ce se îndrepta spre biroul preşedintelui, păşind pe covor. Tot aşa de zgomotoasă i se părea şi bătaia propriei inimi. Nu avea nici o cale de a şti cu siguranţă dacă Fenwick era un escroc sau lucra ca parte a unei echipe. Altfel spus, a-i convinge pe ceilalţi asupra unei posibile implicaţii într-o conspiraţie internaţională, de orice fel, avea să se dovedească o sarcină extrem de dificilă.

Atmosfera din birou era ostilă. Hood putea să simtă asta chiar înainte să vadă chipul vicepreşedintelui, al lui Fenwick şi al lui Gable. Nici unul dintre ei nu-l privi, iar expresia feţei preşedintelui era una severă. Mike Rodgers îi povestise odată că, atunci când intrase în armată, avusese un comandant care avea întipărită pe faţă o singură expresie, de dezaprobare. Se uita de parcă voia să taie nişte capete şi să joace fotbal cu ele.

Așa arăta fața președintelui.

Hood parcurse în liniște drumul dintre fotolii și biroul președintelui. Monumentul lui Washington era vizibil de la fereastra din spatele președintelui. Turnul părea luminat din plin de lumina lunii, în noaptea neagră, liniștită. Vederea lui îi dădu lui Hood curajul de care avea nevoie.

– Îmi pare rău că intervin, domnule președinte, domnilor, începu Hood. Este o problemă care nu suferă amânare.

– Lucrurile nu suferă niciodată amânare în cazul tău, nu-i așa? întrebă Fenwick, apoi își privi din nou dosarul verde pe care-l ținea pe genunchi.

„O lovitură preventivă, gândi Hood. E bun, nenorocitul." Hood se întoarse și îl privi pe directorul NSA. Bărbatul scund și firav avea ochii înfundați în orbite și părul des, ondulat și alb. Culoarea părului îi scotea și mai mult în evidență ochii întunecați.

– Echipa dumneavoastră are reputația de a se arunca orbește în crize aflate în plină desfășurare, domnule Hood. Coreea de Nord, valea Bekaa, sediul Națiunilor Unite. Sunteți ca un chibrit aprins, așteptând un butoi cu pulbere.

– Încă n-am aruncat nici unul în aer, replică Hood.

– Încă, fu de acord Fenwick. Își mută privirea asupra lui Lawrence. Domnule președinte, trebuie să terminăm de verificat datele pe care le avem, pentru a putea să luați decizia în legătură cu situația din Marea Caspică.

– Ce are Maurice Charles de-a face cu situația din Marea Caspică? întrebă Hood.

Se uita încă la Fenwick. Nu avea de gând să-l lase să se eschiveze.

– Charles? Teroristul? întrebă Fenwick.

– Exact, veni răspunsul lui Hood, fără a mai continua.

Voia să știe unde ducea acest fir.

Președintele privi spre Fenwick.

– Cunoștea NSA faptul că Charles este implicat în asta?

– Da, domnule președinte, știam, admise Fenwick. Ceea ce nu știm este rolul său în această situație. Încă încercăm să aflăm.

– Pot să vă îndrept eu pe direcția dorită, domnule Fenwick, interveni Hood. Maurice Charles a fost în legătură cu NSA și înainte, și după atacul asupra platformei petroliere iraniene.

– Asta e o tâmpenie! explodă Fenwick.

– Păreți sigur de ceea ce spuneți, zise Hood.

– Sunt! replică Fenwick. Nimeni din instituția mea nu are nimic de-a face cu acel om.

Hood se așteptase ca Fenwick să aibă această reacție 3R: retractare, respingere, reținere. Dar nici vicepreședintele, nici Gable nu săriră în ajutorul lui. Poate pentru că știau că e adevărat?

Hood se întoarse către președinte.

– Domnule președinte, avem toate motivele să credem că Charles, Harponierul, a fost implicat în distrugerea acelei platforme petroliere.

– De unde aveți dovezile?

– Surse demne de încredere, replică Hood.

– Cine? întrebă vicepreședintele Cotten.

Hood îl privi. Vicepreședintele era un om calm și rezonabil, iar el era pe cale să-și atragă furia sa.

– Generalul Serghei Orlov, comandantul Centrului de Comandă rus.

Gable clătină din cap. Fenwick se holbă.

– Rușii, rosti vicepreședintele disprețuitor. Poate că ei sunt cei care l-au trimis pe Cerkasov în zonă pentru a distruge platforma petrolieră. Trupul său a fost găsit în apă, nu departe de locul cu pricina.

– Moscova are toate motivele să nu ne implicăm în regiune, începu Gable. Dacă Azerbaidjanul este eliminat din Marea Caspică, Moscova se poate considera îndreptățită să dețină mai multe rezerve de petrol. Domnule președinte, vă sugerez să amânăm această parte a problemei până la momentul în care vom lua decizii cu privire la problema mai stringentă, a mobilizării iraniene.

– Am revăzut datele puse la dispoziţie de Orlov şi credem că sunt exacte, declară Hood.

– Aş vrea şi eu să văd acele date, ceru Fenwick.

– Le veţi vedea, promise Hood.

– Sper că nu aţi pus la dispoziţia generalului Orlov vreun cod secret care să îl ajute să asculte presupusele convorbiri ale NSA, nu-i aşa?

Hood îl ignoră.

– Domnule preşedinte, Harponierul este expert în crearea şi folosirea unor poveşti complexe, pentru acoperire. Dacă este implicat în această operaţiune, trebuie să analizăm cu atenţie probele pe care le avem. Trebuie, de asemenea, să informăm Teheranul că această acţiune nu are nimic în comun cu Baku.

– Nimic? sări Fenwick. Din câte ştim, chiar ei l-ar fi putut angaja pe Harponier.

– Poate că aveţi dreptate, admise Hood. Ceea ce vreau să spun este că nu avem nici o probă, cu excepţia faptului că Harponierul este în regiune şi a fost probabil implicat în atac.

– Probe de mâna a doua, preciză Fenwick. Pe de altă parte, am petrecut o zi întreagă încercând să iniţiez o discuţie cu Teheranul despre un schimb de informaţii. Adevărul este că ei nu au încredere în noi, iar noi nu putem avea încredere în ei.

– Nu este asta adevărul! se răsti Hood. Făcu o pauză. Trebuia să aibă grijă cum îşi manifesta furia. Se simţea frustrat şi era extrem de obosit. Dacă-şi pierdea controlul, îşi pierdea şi credibilitatea. Adevărul este, reluă Hood cu voce calmă, că dezinformarea trece cu regularitate dinspre NSA spre Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii şi Biroul Oval.

– Domnule preşedinte, trebuie să continuăm, zise Fenwick calm. Iranul îşi deplasează unităţi navale în regiunea Mării Caspice. Acesta este un fapt de netăgăduit şi trebuie discutat imediat.

– Sunt de acord, spuse vicepreşedintele. Cotten îl privi pe Hood. În privirea vicepreşedintelui se simţea un aer de superioritate îngăduitoare. Paul, dacă ai ceva de reproşat personalului NSA, ar trebui să îţi prezinţi probele în faţa Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informaţii din cadrul Senatului, nu aici. Ei se vor ocupa de problema asta.

– Când va fi prea târziu, replică Hood.

– Prea târziu pentru ce? întrebă preşedintele.

Hood se întoarse către preşedinte.

– Nu cunosc răspunsul la această întrebare, domnule, admise Hood. Dar cred că nu trebuie să vă grăbiţi să luaţi o decizie acum asupra situaţiei din Marea Caspică.

Fenwick clătină nemulţumit din cap.

– Există informaţii potrivit cărora chiar ruşii îşi deplasează forţe aeriene şi navale în regiune.

– Domnul Fenwick are un argument, aprecie preşedintele.

– Ruşii pot avea, într-adevăr, planuri pentru petrolul din zona caspică, acceptă Hood. Acest fapt în sine nu poate contrazice informaţiile furnizate de generalul Orlov.

– De cât timp ai nevoie Paul?

– Daţi-mi douăsprezece ore, ceru Hood.

– Douăsprezece ore în care Iranul şi Rusia îşi pot poziţiona navele în zona petrolieră azeră, remarcă Gable.

Preşedintele îşi privi ceasul şi rămase un moment pe gânduri.

– Îţi acord cinci ore, hotărî el.

Nu era ceea ce îşi dorea Hood, dar era în mod cert tot ceea ce avea să primească. Îşi asumă riscul.

– Voi avea nevoie de un birou, preciză Hood.

Nu voia să mai piardă timp întorcându-se la Centrul de Comandă.

– Foloseşte Sala Cabinetului, spuse preşedintele. Cred că în acest fel vei fi gata pe la ora şapte. Vom veni atunci la tine.

– Mulţumesc, domnule.

Hood se întoarse şi părăsi Biroul Oval, ignorându-i pe ceilalţi bărbaţi. Ostilitatea lor era mult mai mare acum decât în momentul în care intrase în birou. Hood era sigur că-şi atinsese ţinta. Dar nu cu suficientă putere. Ar fi fost prea mult să-i

pretindă preşedintelui să accepte tot ceea ce spunea el. Chiar şi după conversaţia lor precedentă, Lawrence încă se lupta cu ideea că Jack Fenwick putea fi un trădător. Dar, cel puţin, preşedintele nu respinsese ideea definitiv. Hood reuşise să câştige ceva timp pentru ceea ce îşi propusese.

Hood se deplasă în aripa de vest, pe un hol liniştit, decorat cu un covor verde. Trecu pe lângă doi agenţi ai Serviciului Secret, unul aflat la ieşirea din Biroul Oval, iar celălalt pe holul dintre intrarea în biroul secretarului de presă, situat în capătul de nord-vest, şi intrarea în Sala Cabinetului, amplasată în partea de nord-est a holului.

Hood intră în camera dreptunghiulară, în centrul căreia se afla o masă uriaşă de conferinţe. Dincolo de ea, în capătul de nord, se găseau un computer şi un telefon. Hood merse în această zonă şi se aşeză.

Primul lucru pe care îl făcu fu să îl sune pe Herbert. Încerca să adune mai multe informaţii despre contactele Harponierului cu NSA: chiar având ora exactă şi locaţia precisă a apelurilor, probabil că nu l-ar fi convins pe preşedinte că era vorba despre o conspiraţie.

Hood avea nevoie de probe. Iar în acest moment, nu ştia cum să le obţină.

45

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 10.20 a.m.

Pe vremea când era cosmonaut, generalul Orlov învăţase să descifreze vocile oamenilor. Deseori, aceasta era singura posibilitate de a afla dacă era vreo problemă cu zborul. Controlorul de la sol îi spusese odată că totul era în regulă la staţia sa spaţială Salyut. Dar, de fapt, fragmente dintr-un micrometeorit şi gazele refulate de motoarele navei corodaseră panourile solare. Acestea erau atât de serios compromise, încât staţia urma să piardă resurse de putere, înainte ca o altă navă cosmică, trimisă de pe Pământ, s-o preia pentru a o duce acasă.

Prima aluzie despre defecţiune venise din vocea celui aflat la centrul de control de la sol. Ritmul vorbirii sale era diferit faţă de cel obişnuit. Orlov îşi dezvoltase deja abilitatea de a descifra vocile, de pe vremea când fusese pilot de încercare. Aşa că insistase să i se spună care era problema cu Salyut. Lumea întreagă auzea discuţia, ceea ce punea Kremlinul în dificultate. Iar Orlov fusese capabil să închidă sisteme ce nu erau vitale şi să conserve

puterea rămasă, în loc să aştepte ca oamenii de ştiinţă să descopere cum să realinieze panourile rămase funcţionale şi să le protejeze de coroziune.

Orlov avea încredere totală în Natalia Basov. Dar nu o credea întotdeauna, ceea ce nu era acelaşi lucru. Fusese ceva în tonul vocii ei care îl îngrijorase. Ca şi când ea îi ascundea ceva; la fel ca şi controlorul de la sol.

La câteva minute după convorbirea lor pe telefonul ei mobil, Orlov sună pe telefonul fix din apartamentul lui Odette. Îl lăsă să sune de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Generalul speră că era o dovadă că femeia îl luase pe american cu ea. Douăzeci de minute mai târziu, sună din nou. De această dată, răspunse un bărbat cu o voce şovăitoare, vorbind limba engleză. Orlov privi la afişajul telefonului pentru a se asigura că formase numărul corect. Aşa era. Femeia plecase deci fără american.

– Generalul Serghei Orlov la telefon, se prezentă el. Domnul Battat?

– Da, răspunse acesta, ameţit.

– Domnule Battat, femeia care v-a salvat este subordonata mea, continuă Orlov. A plecat pentru a încerca să-l captureze pe bărbatul ce v-a atacat pe plajă. Ştiţi despre cine vorbesc?

– Desigur, ştiu, răspunse Battat.

– Nu are pe nimeni să o ajute şi sunt îngrijorat pentru ea şi pentru misiune, mai spuse Orlov. Vă simţiţi destul de bine pentru a ieşi în oraş?

Urmă o pauză. Orlov auzi mormăieli şi gemete.

– M-am dat jos din pat, îmi văd hainele atârnând de uşă, spuse Battat. S-o luăm metodic. Unde s-a dus?

Orlov îi relată americanului că nu avea nici o idee despre planul lui Odette, ori dacă îşi făcuse vreunul. Adăugă că echipa sa încerca încă să intre în computerul hotelului pentru a afla ce camere erau ocupate de bărbaţi singuri. Battat îl rugă pe Orlov să îi cheme un taxi, fiindcă el nu prea cunoştea limba. Generalul fu

de acord şi îi mulţumi. Îi dădu lui Battat numărul său de telefon de la Centrul de Comandă şi apoi închise.

Rămase nemişcat. Cu excepţia zumzăitului slab al neonului de pe masa de lucru, în biroul său situat la subsol era o linişte mormântală. Nici chiar în spaţiu nu era aşa linişte. Existau întotdeauna scârţâituri produse de metalul ce se încălzea şi se răcea, precum şi izbituri ale obiectelor incorect fixate, ce loveau părţi ale echipamentului. Erau apoi sunete scoase de agentul de răcire ce se deplasa prin conducte şi de aerul ce ieşea din ventilatoare. Iar din când în când, era cineva care-i vorbea în căşti, fie de pe Pământ, fie din interiorul navei.

Dar nu şi aici. Se afla în locul cel mai izolat de pe pământ.

Până acum, probabil că Odette ajunsese la hotel şi intrase înăuntru. Ar fi putut să-i telefoneze şi să-i ordone să se întoarcă, dar nu credea că ea îl va asculta. Iar dacă femeia avea intenţia de a continua să acţioneze astfel, nu voia să o zăpăcească. Ea avea nevoie să ştie că beneficia de sprijinul său. Orlov era furios că Odette nu îi executase ordinele şi îl minţise. Furia îi era însă temperată de faptul că înţelegea motivaţia femeii. Soţul ei fusese, de asemenea, un siguratic. Un singuratic care murise din cauza indiferenţei unei persoane.

Cu toate acestea, ea nu va sta în calea misiunii lui Orlov. Şi această misiune nu însemna numai să-l captureze sau să-l ucidă pe Harponier. Însemna şi să se asigure că Odette nu va sfârşi ca Viktor.

46

Baku, Azerbaidjan

Marți, 10.31 a.m.

Traficul era foarte intens, iar Odette avu nevoie de un timp dublu față de cel pe care-l estimase pentru a ajunge la hotelul Hyatt. Parcă pe o stradă alăturată, la mai puțin de o clădire distanță față de intrarea pentru angajații hotelului. Evitase să-și parcheze mașina în fața hotelului. Poate că lunetistul mai era încă ascuns pe undeva, pe afară; același care-l ucisese pe diplomatul american în fața spitalului. Ucigașul ar putea să țină sub observație hotelul pentru Harponier. Era posibil să-i fi văzut mașina la spital și ar putea să o recunoască acum.

Era o dimineață însorită, iar Odette savură scurta plimbare până în fața hotelului. Aerul era mai proaspăt și părea să-i umple plămânii mai mult ca de obicei. Se întrebă dacă Viktor simțise același lucru atunci când era în Cecenia. Dacă momente banale păreau mai frumoase atunci când exista riscul real de a pierde totul.

Odette mai folosise de două ori intrarea din spate a hotelului. Prima dată se întâmplase atunci când ajutase un bucătar care

luase foc de la o tigaie. A doua oară fusese pentru a calma un client nemulțumit de costul cinei. Cunoștea bine drumul către intrarea din spate. Din păcate, niciodată nu se gândise că avea să-l găsească aici pe Harponier.

Odette presupunea că Harponierul folosea intrarea principală atunci când venea și pleca din hotel. Utilizarea intrării de aprovizionare sau a unei ferestre de la primul etaj pentru a se strecura în hotel ar fi putut atrage atenția asupra lui. Teroriștii abili se ascund la vedere.

Iar luptătorii antitero abili îi pândesc, în loc să dea năvală în bârlogul lor, se gândi ea.

Dar Odette nu avea nici o idee despre momentul în care Harponierul urma să plece. Putea fi la miezul nopții, în prima parte a după-amiezii sau chiar peste trei zile. Nu putea aștepta atât. De asemenea, nu știa dacă va fi sau nu deghizat. Și, din câte știa ea, el ar fi putut să angajeze o prostituată pentru a se da drept fiica, soția sau chiar mama sa. Erau în Baku și prostituate mai în vârstă. Și, de asemenea, unele foarte tinere. Odette le arestase pe unele dintre ele.

Existau foarte multe posibilități, toate acestea cerând imperativ ca Odette să ajungă la Harponier înainte ca el să plece. Întrebarea era cum să-l găsească. Habar nu avea care era numele lui sau ce nume ar fi putut folosi.

„Cu excepția celui de Harponier", își spuse ea. Se amuză la acest gând. Poate ar fi trebuit să alerge pe holuri strigând acest nume. Apoi să observe ce uși nu se deschid. Cel care nu ar fi avut nevoie să afle care era subiectul agitației trebuia să fie Harponierul.

Odette ocoli clădirea și se îndreptă direct spre intrarea în hotel. Exact pe colț era un chioșc de ziare. O ediție specială a unui ziar anunța deja întărirea prezenței iraniene în Marea Caspică. Erau publicate fotografii rezultate din cercetarea aeriană a navelor iraniene aflate în mare. Baku fusese întotdeauna relativ ocolit de acțiunile militare. Era ceva nou pentru capitala azeră. Asta putea fi explicația pentru aglomerarea subită a traficului.

Majoritatea populației locuia în suburbii. Mulți oameni veniseră probabil la serviciu, auziseră știrile, iar acum părăseau orașul, în eventualitatea unui atac.

Sub copertina de la intrare, vopsită în auriu și verde, era doar un ușier, îmbrăcat în verde și cu o pălărie asortată. Nu se vedeau autocare pentru turiști, ceea ce nu era însă de mirare. Acestea plecau de obicei pe la ora nouă dimineața. Turiștii care intraseră în țară ca parte a unui grup nu puteau opta probabil pentru o plecare în cursul dimineții și își vedeau cu siguranță de planurile lor. Oricum, predarea camerelor se făcea pe la prânz. Cei care doreau să plece dădeau probabil telefoane, în încercarea de a rezerva bilete de avion, de tren sau mașini...

„Exact, se gândi ea. Telefonul."

Orlov spusese că Harponierul efectuase un apel folosind un telefon securizat. Asta însemna că, probabil, nu folosise telefonul hotelului. Trebuia deci să caute o cameră ocupată de un bărbat neînsoțit, a cărui factură nu includea costuri pentru apeluri telefonice.

Odette intră în hotel. Traversă holul, întorcându-și privirea dinspre biroul de recepție. Nu voia să riște să fie văzută de manager sau de un alt funcționar care ar fi putut s-o recunoască. Primul lucru pe care-l făcu fu să o ia la dreapta, pe coridorul ce ducea în zona administrativă. Încăperea simplă și lungă era situată în partea din spate a hotelului. La intrare se afla un birou, la care era așezată o supraveghetoare. În spatele ei era un șir de cărucioare folosite la curățenie, iar în dreapta un panou cu cheile tuturor camerelor. Ultimul rând al panoului era destinat cheilor universale, ce deschideau toate camerele. Acestea erau date personalului administrativ în fiecare dimineață. Mai rămăseseră două astfel de chei.

Odette o întrebă pe funcționara în vârstă dacă i-ar mai putea da niște șampon.

Funcționara se ridică și merse la unul dintre cărucioare, zâmbind politicos. Când femeia se întoarse, Odette luă una din cheile universale de pe perete. Funcționara reveni cu trei sticluțe de șampon și o întrebă dacă mai dorește și altceva. Odette mulțumi și răspunse că nu, se înapoie în hol și merse către cabinele telefonice, aliniate într-o nișă din spate.

În timp ce se deplasa, telefonul său mobil începu să sune.

Se strecură într-una dintre cabinele telefonice, închise ușa și apoi răspunse.

Era Orlov, care îi spuse că echipa sa intrase în rețeaua de calculatoare a hotelului și că existau cinci posibilități. Odette își notă numele și numerele camerelor.

– E posibil să putem elimina unele dintre ele, adăugă Orlov. Dacă cineva ar vrea să părăsească țara repede, și-ar alege o naționalitate pe care azerii nu o acceptă prin preajmă.

– Iraniană, încercă Odette.

– Nu, replică Orlov. Iranienii pot fi reținuți. Rusă e mai probabil. Și sunt doi ruși în hotel.

Odette îi spuse că mai poate și ea elimina din posibilități, prin verificarea listelor de apeluri realizate din cameră.

– Bună idee, admise Orlov. Așteaptă să verificăm. Odette, mai este ceva.

Odette simți un gol în stomac. Vocea generalului suna ciudat.

– Am vorbit cu domnul Battat acum câteva minute.

Odette se simți de parcă ar fi alergat printr-un desiș de copaci cu ramuri joase. Avântul îi dispăruse, iar tâmplele începură să-i zvâcnească puternic. Nu se gândea că greșise lăsând un bolnav singur în casă, ci că nu executase un ordin și nu găsea nimic de spus în apărarea ei.

– Americanul e în drum spre hotel, continuă generalul Orlov, calm. I-am spus să te caute în hol. Trebuie să-l aștepți să sosească, înainte de a încerca să pui mâna pe omul tău. Ai înțeles, Odette?

– Da, domnule, răspunse ea.

– Bine, încuviință Orlov.

Femeia așteptă pe fir în timp ce oamenii lui Orlov verificau înregistrările. Palmele îi erau umede. Iar asta se întâmpla mai mult din cauză că fusese prinsă și mai puțin din cauza nervozității. Era o femeie cinstită de felul său, iar încrederea pe care i-o acorda Orlov era importantă pentru ea. Speră că el înțelese de ce mințise. Nu fusese numai pentru a-l proteja pe Battat, ci pentru a se putea concentra asupra misiunii și nu asupra unui om bolnav.

Potrivit înregistrărilor hotelului, doi dintre cei cinci bărbați care locuiau acolo nu dăduseră nici un telefon din cameră. Unul dintre ei, Ivan Ganiev, era rus. Orlov îi spuse că verificau și datele din computerul biroului administrativ. Potrivit ultimului raport, întocmit cu o zi înainte, în camera lui Ganiev, numărul 310, nu se făcuse curățenie în cele trei zile de când el locuia acolo.

Între timp, Orlov merse la computerul său și ceru o verificare a acestui nume. Aceasta sosi imediat.

– Ganiev este consultant pe probleme de telecomunicație și locuiește la Moscova. Acum verificăm adresa pentru a vedea dacă este reală. Nu pare să lucreze pentru vreo companie, mai preciză Orlov.

– Deci nu există nici un dosar personal pe care să-l putem verifica în ceea ce privește educația sau antecedentele, trase ea concluzia.

– Exact, admise Orlov. Este înregistrat la Biroul Central pentru Licențe în Tehnologie, dar tot ceea ce trebuie să faci pentru a obține o licență aici este să dai mită. Ganiev nu are rude la Moscova, nu pare să aparțină nici unei organizații și își primește corespondența la o căsuță poștală.

„Începe să se lege, se gândi Odette. Fără corespondență în cutia poștală, fără ziare strânse grămadă pe verandă. Nici unul dintre vecini n-ar fi sigur dacă e acasă sau nu."

– Așteaptă, avem adresa, reveni Orlov. El este... trebuie să fie, adaugă el, după un moment de liniște.

– De ce spuneți asta?

– Locuința lui Ganiev este chiar în apropierea stației de metrou Kievskaia, răspunse Orlov.

– Ceea ce înseamnă...

– Este locul unde l-am pierdut pe Harponier de cel puțin două ori, replică Orlov.

Tocmai atunci, Battat își făcu apariția în hol. Arăta ca Viktor după zece reprize de box în campionatul militar. Se clătina. Battat o zări pe Odette și porni către ea.

– Pare să fie omul nostru. Procedăm cum am stabilit? întrebă Odette.

Aceasta era cea mai dificilă parte a muncii de informații. Luarea unei decizii de importanță vitală, pe baza unei estimări calificate. Dacă generalul Orlov greșea, un nevinovat urma să moară. Nu primul și, cu siguranță, nici ultimul. Securitatea națională nu se dovedea întotdeauna fără greșeală. Dar dacă nu se înșela, atunci sute de vieți puteau fi cruțate. Exista apoi opțiunea de a încerca să-l captureze pe Harponier și de a-l preda autorităților azere.

Chiar dacă era realizabil, această posibilitate dădea naștere altor două probleme. În primul rând, azerii ar fi aflat cine era cu adevărat Odette. Apoi, ceea ce era mai grav, exista posibilitatea ca ei să nu dorească să-l mai extrădeze. Ținta lui fusese o platformă petrolieră iraniană. Și clădiri rusești. Și ambasade americane. Azerii ar fi putut să facă o înțelegere cu el. Aceea de a-l elibera, pentru a putea coopera ulterior, în acțiuni clandestine, coordonate de ei. Un risc pe care Moscova nu și-l putea asuma.

– Îl aștepți pe american să sosească? întrebă Orlov.

– A ajuns deja. Doriți să vorbiți cu el?

– Nu e cazul, răspunse Orlov. Probabil Harponierul călătorește cu echipament high-tech pentru a da credibilitate acoperirii sale. Vreau să pui mâna pe ceea ce se poate din acest echipament și pe toți banii pe care-i are. Trage sertarele și golește bagajele. Fă să arate ca un jaf. Și găsește o cale de scăpare înainte de a intra acolo.

– De acord, încuviință ea.

Nu era nimic protector în tonul lui Orlov. Dădea doar instrucţiuni şi verifica apoi cu voce tare o listă de priorităţi. Se asigură că şi el, şi Odette înţeleseseră ce trebuia făcut, înainte de a pune capăt convorbirii.

Orlov păstră din nou un moment de tăcere. Odette şi-l imagină reverificând datele din computer, căutând informaţii suplimentare care să arate că asta le era prada. Sau un motiv pentru a dovedi că nu este.

– O să am grijă să procur bilete de avion pentru ieşirea din ţară, în cazul în care vei avea nevoie la sfârşitul acţiunii, mai adăugă Orlov. Aşteptă un moment, apoi decise că Odette ştia tot ceea ce trebuia. Mergeţi şi puneţi mâna pe el, încheie el.

Odette confirmă înţelegerea ordinului şi închise.

47

Washington, D.C.

Marţi, 2.32 a.m.

Hood intră şi închise uşa Sălii Cabinetului. În colţul opus, pe o măsuţă, era un filtru de cafea. Primul lucru pe care îl făcu fu să-şi prepare o porţie de cafea fierbinte. Se simţi vinovat să facă acest lucru în toiul unei crize, însă avea nevoie disperată de efectul cofeinei. Deşi mintea îi lucra, corpul şi ochii îi erau obosiţi. Chiar şi mirosul cafelei îl ajută, atunci când aceasta începu să fiarbă. Privind aburul, se gândi la întâlnirea ce tocmai luase sfârşit. Calea cea mai rapidă de a dezamorsa criza în acest moment era să-l distrugă pe Fenwick şi conspiraţia pe care acesta o pusese la cale. Spera să se poată întoarce acolo cu informaţii care să-i sperie pe Fenwick şi pe Gable.

– Trebuie să gândesc, îşi şopti el.

Era timpul să stabilească modul de a-i ataca cel mai bine, în cazul în care nu găsea nimic mai mult decât avea în acest moment.

Hood se întoarse de la filtrul de cafea. Se aşeză la un capăt al mesei impunătoare din sală şi ridică unul dintre telefoane. Îl sună pe Bob Herbert, pentru a verifica dacă şeful Informaţiilor avea

vești noi sau alte surse de la care să procure date despre Harponier și posibilele sale contacte cu NSA. Acesta nu avea însă nimic.

– Cu excepția cazului în care chiar lipsa informațiilor este o informație, adăugă Herbert.

Herbert își trezise deja mai mulți cunoscuți, care fie lucrau, fie erau familiarizați cu activitățile NSA. Apelarea lor în toiul nopții avea avantajul de a-i prinde cu garda jos. Dacă ar fi știut ceva, și-ar fi dat probabil drumul la gură. Herbert îi întrebase dacă vreunul dintre ei auzise despre vreo inițiativă americană de cooperare informativă cu Iranul. Nimeni nu știa nimic.

– Ceea ce nu e surprinzător, admise Herbert. Ceva atât de important și de delicat ar fi coordonat exclusiv la nivelurile cele mai înalte ale executivului. Dar e, de asemenea, adevărat că, dacă mai mult de o persoană are cunoștință despre o operațiune, atunci fiecare a auzit măcar despre o parte din ea. Nu e cazul aici.

– Poate că la NSA o singură persoană are cunoștință despre operațiune, opină Hood.

– Nu e exclus, admise Herbert.

Adăugă apoi că era încă în așteptarea unor informații din surse HUMINT, de la Teheran. Era posibil ca cei de acolo să știe ceva.

– Singurele informații credibile pe care le avem sunt de la oamenii lui Mike, de la Pentagon, spuse Herbert. Cei de la informațiile militare au descoperit indici ai mobilizării forțelor ruse în regiunea Mării Caspice. Stephen Viens, de la NRO, a confirmat acest lucru. Crucișătorul *Amiral Lobov*, din clasa Slava, se îndreaptă deja spre sud, se pare, urmând să facă joncțiunea cu distrugătorul *Amiral Cebanenko*, din clasa Udaloy II, escortat de mai multe corvete și de nave purtătoare de rachete. Mike estimează că, în câteva ore, platformele petroliere rusești vor beneficia de protecție antiaeriană.

– Și toate astea au început de la Harponier – sau de la cel care l-a angajat pentru prima oară, concluzionă Hood.

– Eisenhower a fost primul care a folosit metafora, în 1954, aminti Herbert. El a spus: „Dacă ai un rând de piese de domino aranjate și o lovești pe prima, cea din urmă se va răsturna foarte repede". Vorbea despre Vietnam, dar e valabil și aici.

Herbert avea dreptate. Trebuia ținut cont de faptul că piesele de domino nu numai cădeau, ci le antrenau și pe următoarele, imediat. Și singura cale de a le opri din căderea lor era să mergi suficient de departe în rândul de piese și să elimini câteva dintre ele.

După ce închise, Hood își turnă cafea, se așeză pe unul dintre scaunele din piele și îl sună pe Serghei Orlov. Cafeaua neagră și proaspătă se dovedea salvatoare. În mijlocul haosului, chiar și un mic moment de respiro conta enorm.

Generalul îi dădu lui Hood ultimele informații despre cazul Harponierului. Hood simți tensiunea din vocea generalului atunci când acesta îi prezentă, în linii mari, planul de acțiune. Și simți că împărtășește pe deplin îngrijorarea lui pentru agenta Odette, dar și nevoia disperată de a pune capăt carierei unui terorist notoriu. Hood îndeplinise misiuni de tipul celei în care era implicată Odette, câștigase și pierduse pe acest front. Nu era ca într-un film sau un roman, în care eroul trebuie să câștige.

În timp ce vorbeau la telefon, ușa se deschise. Hood ridică privirea.

Era Jack Fenwick. Momentul de reflecție se sfârșise.

Directorul NSA intră în încăpere și închise ușa. Sala Cabinetului era o cameră spațioasă, dar deveni brusc mică și neîncăpătoare. Fenwick merse la filtrul de cafea și își turnă o ceașcă. Hood încheie convorbirea fără să lase impresia că se grăbește. Nu dorea ca Fenwick să-l audă, dar nici nu ar fi vrut să-i arate directorului NSA vreun semn de nervozitate.

Hood puse receptorul în furcă. Luă o gură de cafea și îl privi pe nou-venit. Ochii săi întunecați îl fixau deja.

– Sper că nu te superi, începu Fenwick, arătând spre cafea.

– De ce m-aș supăra? replică Hood.

– Nu știu, Paul, răspunse directorul NSA ridicând din umeri, oamenii pot simți nevoia să protejeze anumite lucruri. Apropo, bună cafea.

– Mulțumesc.

Fenwick se așeză în grabă la un capăt al mesei, foarte aproape de Hood.

– Am luat o mică pauză, îi dezvălui el. Președintele îi așteaptă pe șefii statelor-majore și pe secretarul de stat, pentru a lua o decizie în legătură cu situația din Marea Caspică.

– Mulțumesc pentru informare.

– Cu plăcere, răspunse Fenwick. Pot să îți fac mai mult decât o informare, continuă el. Pot să-ți fac o predicție.

– Serios?

Fenwick încuviință încrezător.

– Președintele va răspunde cu mijloace militare. Dur. Trebuie.

Centrul de Comandă și NSA aveau deopotrivă acces la imaginile puse la dispoziție de NRO. Fenwick știa cu siguranță despre mișcările rușilor.

Hood se ridică pentru o porție nouă de cafea. În timp ce-și turna, își aminti ceea ce gândise cu câteva minute în urmă.

Singura cale de a opri căderea pieselor de domino era să meargă suficient de departe în rând și să elimine unele dintre ele.

– Problema nu este ce va face președintele, ci cum va reacționa națiunea. Problema este ce ai tu de gând să faci? întrebă Fenwick.

– De aceea ați venit aici? Să mă trageți de limbă?

– Am venit aici să mă mai dezmorțesc, replică Fenwick. Dar dacă tot am ajuns în acest punct, sunt curios. Ce ai de gând să faci?

– În legătură cu ce? tatonă Hood, punându-și mai multă cafea.

Jocul începuse. Fiecare avea grijă la ceea ce spunea.

– În legătură cu criza în desfășurare, preciză Fenwick. Ce rol ai de gând să joci?

– Am de gând să-mi fac meseria, afirmă Hood.

Nu decisese încă dacă era interogat sau amenințat. Nu că i-ar fi păsat.

– Și cum vezi tu acest lucru? vru să știe Fenwick.

– Fișa postului meu include „managementul crizelor“, răspunse Hood, apoi îl privi pe Fenwick. Dar în acest moment, cred

că e mai mult decât atât. Cred că încerc să descopăr adevărul din spatele crizei, pentru a prezenta faptele președintelui.

– Care adevăr? întrebă Fenwick. Deși expresia feței nu i se schimbase, vocea sa avea o nuanță de superioritate îngăduitoare. Este evident că nu ești de acord cu ceea ce afirmăm eu și domnul vicepreședinte.

– Într-adevăr, nu sunt, admise Hood.

Trebuia să dea dovadă de precauție. Spusele lui erau parțial adevărul, parțial un bluf. Dacă se înșela, totul nu avea să fie decât urletul unui lup la lună. Fenwick nu s-ar fi simțit deloc amenințat de vorbele lui și urma să le folosească pentru a-i submina credibilitatea în fața președintelui.

Dar asta se întâmpla doar dacă se înșela.

– Tocmai am fost informat că Harponierul a fost capturat în hotelul Hyatt din Baku, preciză Hood.

Trebuia să prezinte acest fapt ca fiind deja realizat, pentru a nu-i da posibilitatea lui Fenwick să-l alerteze pe terorist.

– Și e sigur Harponierul? insistă Fenwick.

Directorul luă o înghițitură de cafea și o ținu în gură. Hood lăsă liniștea să se aștearnă. După un timp, Fenwick înghiți.

– Foarte bine, apreciе Fenwick, fără prea mult entuziasm. Un terorist mai puțin, pentru americanii care-și făceau griji. Cum ați pus mâna pe el? Interpol, CIA, FBI – toți încearcă de mai bine de douăzeci de ani.

– Noi îl urmăream de mai multe zile, explică Hood. Îl supravegheam și îi ascultam convorbirile telefonice.

– Ce înseamnă noi?

– Un grup din care fac parte Centrul de Comandă, CIA și resurse externe, afirmă Hood. L-am creat în momentul în care am aflat că Harponierul este în regiune. Am reușit să-l ademenim folosind un agent CIA ca momeală.

Hood se simțea protejat dezvăluind rolul CIA, de vreme ce era posibil ca tocmai Fenwick să fi dat informația despre Battat Harponierului.

Fenwick continua să-l privească.

– Deci l-ați prins pe Harponier, reluă el. Ce legătură are asta cu adevărul despre ceea ce se întâmplă? Știi ceva despre care eu nu am cunoștință?

– Harponierul pare să fie implicat în ceea ce s-a petrecut în zona Caspică, răspunse Hood.

– Acest lucru nu mă surprinde, zise Fenwick. Harponierul ar putea lucra pentru oricine.

– Chiar și pentru noi, replică Hood.

Fenwick tresări la auzul acestor cuvinte. Destul de puțin, dar suficient ca Hood să își dea seama.

– Sunt obosit și nu am timp de ghicitori, se plânse directorul NSA. La ce te referi?

– Îl interogăm chiar acum, forță Hood. Pare dispus să ne spună cine l-a angajat, în schimbul prescrierii unora dintre faptele sale.

– E firesc să fie dispus, aprecie ironic Fenwick. Nenorocitul ar face probabil orice ca să-și salveze pielea.

– Ar putea face, aprecie Hood, dar de ce să mintă când doar adevărul îi poate salva viața?

– Pentru că e un escroc nenorocit, răspunse Fenwick furios.

Directorul NSA își aruncă paharul de cafea în coșul de gunoi de sub filtrul de cafea și se ridică de la masă.

– Nu îți voi permite să îl consiliezi pe președinte, bazându-te pe mărturia unui terorist. Îți sugerez să pleci acasă. Treaba ta aici s-a terminat.

Înainte ca Hood să poată spune ceva, Fenwick părăsi Sala Cabinetului, trântind ușa. Încăperea păru să-și regăsească dimensiunea inițială.

Hood nu credea că Fenwick era interesat ca președintele să nu fie dezinformat sau că era obosit și dăduse frâu liber sentimentelor. În schimb își dăduse seama că ajunsese foarte aproape de a dezvălui o relație pe care Fenwick se străduise din răsputeri să o ascundă.

O relație între un consilier de rang înalt și teroristul care-l ajutase să orchestreze un război.

48

Baku, Azerbaidjan

Marți, 10.47 a.m.

La vârsta de șase ani, David Battat suferise foarte tare din cauza oreionului. Înghițea cu greu și la fiecare mișcare îl dureau abdomenul și coapsele. Ceea ce nu reprezenta chiar o problemă, pentru că David era prea slăbit să se miște.

Și acum se simțea prea slăbit ca să se miște și-l durea peste tot când făcea asta. Nu numai gâtul și abdomenul, dar și picioarele, brațele, umerii și pieptul. Indiferent ce-i injectase nemernicul de Harponier, îl făcuse să-și piardă puterile. Dar fusese și de ajutor, într-un fel. Suferința fizică îl ținuse treaz și în stare de alertă. Era ca o durere mocnită pe care o simțea în tot corpul. Energia care-i mai rămăsese venea din furia care se strânsese în el. Furia că Harponierul îl prinsese în cursă și îi slăbise puterile. Iar acum, furia că era direct responsabil de moartea lui Thomas și a lui Moore.

Auzul îi era afectat și trebuia să clipească pentru a vedea clar. Cu toate acestea, era foarte conștient de ceea ce era în jurul lui.

Liftul strălucea ca un obiect din alamă și pe jos era întins un covor verde. Pe partea superioară a unuia dintre pereți erau șiruri de beculețe aprinse, pe altul o trapă și o cameră video în spatele ei.

În lift nu erau decât Battat și Odette. Ajunși la etajul trei, coborâră. Odette îl luă de mână pe Battat, ca și când erau un cuplu în căutarea camerei lor. Verificară numărul camerelor afișat pe peretele din fața lor – cele de la 300 la 320 erau în partea din dreapta. Asta însemna că 310 era la jumătatea coridorului puternic luminat. Se îndreptară către această cameră.

– Ce facem? întrebă Battat.

– Mai întâi, verificăm casa scărilor, zise femeia. Vreau să mă asigur că celălalt ucigaș nu ține sub observație camera de acolo.

– Și după asta?

– Ce părere ai despre căsătorie? continuă ea.

– Am încercat o dată și nu mi-a plăcut, replică el.

– Atunci probabil că asta îți va plăcea și mai puțin, replică Odette. Am să-ți spun ce cred când vom ajunge la casa scărilor.

Se îndreptară către casa scărilor, care se găsea la capătul celălalt al coridorului. Pe măsură ce se apropiau de camera 310, Battat simți cum inima îi bate mai repede. De mânerul ușii atârna semnul „Nu deranjați". Era ceva periculos cu locul ăsta. Battat simți asta în timp ce treceau. Nu era o impresie fizică, ci una psihică. Battat nu ar fi mers atât de departe, încât să spună că se afla în prezența răului pur, dar, în mod cert, camera dădea impresia de vizuină a unui animal.

Odette îi eliberă mâna când ajunseră la casa scărilor. Scoase arma din toc și înșurubă amortizorul. Apoi făcu un pas înaintea lui Battat și se uită cu multă atenție pe geamul de deasupra ușii. Nu era nimeni acolo. Odette răsuci mânerul și păși înăuntru. Battat o urmă. Se întoarse către scările de beton și se sprijini cu o mână de balustrada metalică. Se simțea bine că nu era nevoit să se miște. Odette puse călcâiul în ușă ca să nu se închidă și să-i încuie acolo. Se întoarse spre Battat.

– Sunt sigură că Harponierul își protejează foarte bine camera din interior. Și cum probabil că nu ne vom putea năpusti înăuntru, trebuie să încercăm să-l scoatem afară.

– De acord, admise Battat. Era obosit și confuz și trebuia să se chinuie să se concentreze. Ce sugerezi să facem?

– Noi doi vom avea o dispută ca între îndrăgostiți, propuse ea.

Acest lucru îi captă atenția.

– Despre ce? se interesă el.

– N-are importanță, atâta vreme cât subiectul disputei este numărul camerei noastre.

– Unul din noi va spune că este camera 312, iar celălalt va susține că este 310, preciză Battat.

– Exact, replică Odette. Apoi vom deschide ușa de la 310.

– Cum?

Odette căută în buzunar.

– Cu asta, preciză ea și scoase cheia universală pe care o luase de la cameristă. Dacă suntem norocoși, Harponierul nu va vrea decât să ne izgonească.

– Și dacă va veni altcineva, din alte camere, sau cheamă agenții de pază ai hotelului? insistă Battat.

– Atunci ne vom certa mai repede, răspunse Odette dându-și jacheta jos și acoperind mâna care ținea arma.

Femeia păru că devine nervoasă, un pic neliniștită. Battat nu avea motiv s-o învinuiască. Amândoi îl înfruntau pe Harponier și necunoscutul. Dacă n-ar fi fost apatia provocată de suferința fizică, ar fi simțit o teamă mai puternică decât furia sa mocnită.

– Nu e nici o teorie, adăugă ea. Partea importantă a misiunii noastre este să distragem atenția Harponierului suficient de mult cât să-l lichidăm.

– Am înțeles, încuviință Battat. Ce am eu de făcut?

– Când deschid eu ușa, vreau să-l împingi cu putere înăuntru, zise ea. Asta ar trebui să-l ia prin surprindere, dându-mi ocazia să țintesc și să trag. Când am terminat, ne întoarcem la casa scărilor și plecăm.

– În regulă, încuviinţă Battat.

– Eşti sigur că te simţi în stare să faci asta? întrebă Odette.

– Voi fi în stare să fac tot ceea ce-mi ceri, replică el.

Ea încuviinţă şi-i zâmbi încurajator. Sau poate că încerca să se încurajeze singură.

Un moment mai târziu, înaintau pe hol.

49

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 11.02 a.m.

Josef Norivsky era omul de legătură dintre Centrul de Comandă rus şi celelalte agenţii de informaţii şi de investigaţii, precum şi Interpolul. Era un tânăr cu umeri laţi, cu păr negru, tuns scurt, cu o faţă prelungă şi palidă. El intră cu paşi mari în biroul generalului Orlov, având întipărită pe chip o expresie, undeva între furie şi neîncredere.

– Ceva nu e în regulă, zise el.

Norivsky nu dădea informaţii dacă nu era sigur de ele. În consecinţă, atunci când vorbea avea un fel de a face orice declaraţie să sune ca o sentinţă.

Ofiţerul de legătură îi întinse lui Orlov un set de fotografii de mărime medie. Acesta se uită rapid la unsprezece instantanee alb-negru, de slabă calitate. Imaginile înfăţişau cinci bărbaţi purtând măşti de schi, escortând un al şaselea bărbat, nemascat, de-a lungul unui coridor făcut din pietre cenuşii.

– Aceste instantanee au fost realizate de camerele video de la închisoarea de maximă securitate Lenkoran, din Azerbaidjan, explică Norivsky. Le-am primit în urmă cu două zile. Bărbatul care nu poartă mască este Serghei Cerkasov. SIS speră că îi putem ajuta să-i identifice pe ceilalţi.

SIS era Serviciul de Informaţii de Stat al Azerbaidjanului. Membrii SIS menţineau încă relaţii strânse de cooperare cu servicii de informaţii ruse.

– De ce îmi aduci în atenţie problema asta? întrebă Orlov, după ce termină de văzut fotografiile.

– Armele pe care le au sunt IMI Uzi, începu Norivsky. Sunt, de fapt, pistoalele mitralieră pe care Iranul le-a cumpărat din Israel, înaintea revoluţiei islamice, uşor modificate. Acestea, în sine, nu reprezintă nimic. Dar priviţi cum se mişcă aceşti bărbaţi.

Orlov se uită din nou la fotografii.

– Nu-mi dau seama.

Norivsky se aplecă peste birou şi arătă spre ce-a de a patra fotografie.

– Bărbaţii cu măşti de schi sunt aranjaţi într-o formaţie tip diamant, în jurul lui Cerkasov. Cel din faţă acoperă obiectivul, adică evadatul, ultimul le asigură spatele, iar cei din stânga şi din dreapta acoperă flancurile. Cel de-al cincilea om, singurul care apare în fotografiile unu şi doi, este înaintea grupului, asigurând calea de retragere. Probabil cu un lansator de rachete, potrivit rapoartelor. Aceasta este procedura standard folosită de VEVAK, încheie Norivsky, după ce se ridică în picioare.

VEVAK însemna Vezarat-e Etella'at va Amniat-e Keshvar – Ministerul Informaţiilor şi Securităţii din Iran.

– De ce ar vrea Iranul să elibereze un terorist rus din Azerbaidjan? se întrebă Norivsky. Ofiţerul de informaţii îşi răspunse singur la întrebare: Ca să se folosească de el? Este posibil. Dar o altă posibilitate ar fi ca ei să fi vrut să îi arunce corpul la locul atacului. Câte corpuri au fost găsite în portul Baku? Între patru şi şase, în funcţie de numărul de bucăţi ce mai pot fi adunate laolaltă.

– Acelaşi număr cu cel al persoanelor care l-au ajutat să scape, conchise Orlov.

– Da, încuviinţă Norivsky.

– Ceea ce poate însemna că lucrează împreună, continuă Orlov. Nimic mai mult.

– Cu excepţia prezenţei Harponierului, sublinie Norivsky. Ştim că a mai lucrat pentru Iran în repetate rânduri. Mai ştim că poate fi contactat, de obicei, prin intermediul unor asociaţi din Teheran. Ceea ce vreau să spun, domnule general, este: dacă Iranul a organizat atacul asupra propriei platforme petroliere, ca un motiv pentru a-şi deplasa navele de luptă în zonă?

– Aceasta nu ar explica implicarea Agenţiei Naţionale de Securitate, afirmă Orlov.

– Dar prezenţa lui Cerkasov ar putea, insistă Norivsky. Gândiţi-vă, domnule. Iranul ameninţă Azerbaidjanul. Statele Unite se implică în conflict. E obligatoriu, pentru că rezervele de petrol americane sunt ameninţate. Dacă inamicul este doar Iranul, americanii nu vor fi implicaţi în operaţiuni aeriene şi navale. Şi-au dorit să lovească din nou Teheranul de decenii, chiar din timpul crizei ostaticilor, din 1979. Dar imaginaţi-vă că Rusia este implicată în ecuaţie. La procesul său, Cerkasov a recunoscut că lucrează pentru Kremlin, reuşind astfel să evite pedeapsa cu moartea. Imaginaţi-vă acum că Azerbaidjanul sau Iranul se răzbună atacând platforme petroliere ruseşti în Marea Caspică. Credeţi că americanii vor permite să izbucnească în regiune un război mondial?

– Nu cred că vor permite, răspunse Orlov. Se gândi un moment. Şi poate că nici nu va fi cazul să-l permită.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Norivsky.

– Harponierul lucra cu NSA, aparent pentru a orchestra acest conflict, explică Orlov. Ce-ar fi dacă cineva din guvernul american a făcut o înţelegere cu Iranul înainte de declanşarea conflictului?

– Are NSA astfel de autoritate? vru să ştie Norivsky.

– Nu cred, răspunse Orlov. Ar fi avut probabil nevoie de funcționari de rang mai înalt care să discute cu ei. Paul Hood și Centrul de Comandă ne-au informat că este posibil ca astfel de contacte să fi avut loc. Ce-ar fi dacă americanii ar fi promis să se retragă la un anumit punct? Să permită Iranului să dețină mai multe zone bogate în petrol, în schimbul accesului lor la acele zone?

– O normalizare a relațiilor? sugeră Norivsky.

– Posibil, admise Orlov. Forțele militare americane merg până aproape de declanșarea războiului, apoi se retrag, pentru un motiv anume. Dar ce motiv? Acesta trebuie să fi fost de asemenea stabilit.

Orlov nu cunoștea răspunsul, dar știa cine l-ar fi putut avea. Mulțumindu-i lui Norivsky, Orlov își sună translatorul și ceru să i se facă legătura cu Paul Hood.

50

Washington, D.C.

Marți, 03.06 a.m.

După ce Fenwick părăsi Sala Cabinetului, Hood rămase singur la impunătoarea masă de conferințe. Încerca să-și dea seama ce i-ar fi putut spune președintelui pentru a-l convinge că sigur ceva nu era în regulă cu informațiile care îi erau furnizate. Avea să fie dificil fără vești noi. Hood se gândi că îl convinsese mai devreme de duplicitatea lui Fenwick. Dar în tensiunea generată de crizele aflate în desfășurare, conducătorii urmau adesea sfaturile prietenilor de încredere, dar mai ales ale celor pătimași. Fenwick era pătimaș, iar Cotten era un vechi aliat. Fără dovezi credibile, Hood nu va fi capabil să lupte împotriva acestei situații. Dar ceea ce îl tulburase în egală măsură, fusese ceva ce directorul NSA spusese înainte de a părăsi sala cabinetului: „Nu îți voi permite să îl consiliezi pe președinte".

Deja nu mai era vorba numai de un conflict internațional, ci și de o luptă internă în Biroul Oval. Dar pentru ce, mai exact? Nu se mai punea numai problema de a avea acces la președintele

Statelor Unite. Fenwick încercase să-l zăpăcească pe Lawrence, să-l tulbure, să-l inducă în eroare. De ce?

Hood dădu din cap și se ridică. Chiar dacă nu avea nimic de adăugat la ceea ce spusese anterior, el dorea să afle ce aveau de spus șefii de state-majore. Iar Fenwick nu-l putea împiedica, din Biroul Oval, să facă acest lucru. În timp ce părăsea Sala Cabinetului, îi sună telefonul. Era Orlov.

– Paul, avem câteva informații contradictorii, începu generalul rus.

– Vă ascult, spuse Hood.

Orlov îl puse la curent cu situația. Încheie spunând:

– Avem motive să credem că Harponierul împreună cu cetățeni iranieni au executat atacul asupra platformei petroliere iraniene. Credem că atacatorii pot fi aceiași care l-au eliberat din închisoare pe teroristul Serghei Cerkasov. Asta ar fi făcut să pară că Moscova este implicată.

– Silind astfel Statele Unite să sprijine Azerbaidjanul, pentru a contrabalansa situația, continuă Hood. Știți cumva dacă Teheranul a autorizat atacul?

– Foarte posibil, admise Orlov. Iranienii aceia păreau să fie antrenați sau să lucreze la VEVAK.

– Pentru a accelera o criză ce le-ar permite să acționeze apoi pe cale militară, spuse Hood.

– Da, încuviință Orlov. Iar prezența lui Cerkasov, credem noi, a fost concepută pentru a da motiv Iranului să amenințe instalațiile noastre de petrol. Și să atragă Rusia în criză. Poate Cerkasov nu are nimic în comun cu acest atac.

– Are sens, fu de acord Hood.

– Paul, ai spus că membri ai guvernului vostru, din cadrul NSA, au contactat misiunea iraniană de la New York. Că un membru al NSA a comunicat cu Harponierul, aflat la Baku. Ar putea agenția să fie implicată în toate astea?

– Nu știu, declară Hood.

– Poate că misiunea iraniană i-a pus în legătură cu Harponierul, sugeră Orlov.

Era posibil, iar Hood se gândi un moment la acest aspect. De ce ar fi ajutat Fenwick Iranul să-și arunce în aer propria platformă petrolieră, apoi să ceară președintelui să atace această țară? Era oare un complot pentru a atrage Iranul într-un conflict? Pentru asta își protejase Fenwick locațiile, pentru a nu fi cunoscute de președinte? Dar Fenwick ar fi trebuit să știe de Cerkasov, își spuse Hood. Trebuia să știe că Rusia va fi, de asemenea, implicată. Iar asta nu explică încă de ce Fenwick făcuse tot posibilul pentru a avea o convorbire telefonică cu președintele chiar înainte de dineul Organizației Națiunilor Unite. Asta fusese o mișcare concepută pentru a-l umili pe președinte. Pentru a știrbi încrederea în...

„Judecata președintelui", îi veni brusc ideea.

Hood își urmă șirul gândurilor. Nu era oare motivul care o îngrijora pe Megan Lawrence? Instabilitate mentală, aparentă ori reală, realizată printr-o schemă aleasă cu grijă, de inducere în eroare și creare de confuzii. Președintele manifesta o instabilitate profundă. Statele Unite se aflau în pragul războiului, din pricina lui Fenwick. Lawrence încearcă să rezolve criza. Ce se întâmplă în continuare? Îl subminează oare Fenwick în vreun fel? Făcându-l să se îndoiască de facultățile sale mintale...

„Sau face publică neîncrederea în facultățile sale mintale?" se întrebă Hood.

Senatoarea Fox era deja îngrijorată în ceea ce-l privea pe președinte. Mala Chatterjee nu îl plăcea deloc. Secretarul general ar fi dat cu siguranță interviuri în care să declare că președintele comisese o gravă eroare în ceea ce privește Națiunile Unite. Ce s-ar întâmpla dacă Gable sau Fenwick provocau o scurgere de informații despre tulburările de judecată ale președintelui în ultimele câteva săptămâni? Reporterii ar fi înghițit toată povestea, Hood era sigur. Era ușor să manipulezi presa cu o astfel de poveste. Mai ales dacă venea dintr-o sursă de încredere precum Jack Fenwick.

Şi nu numai Fenwick şi Gable erau implicaţi în povestea asta, Hood era acum sigur de asta.

Vicepreşedintele era în aceeaşi situaţie, ca sprijin pentru Fenwick şi Gable în Biroul Oval. Cine ar fi putut trage cele mai mari foloase dacă preşedintele însuşi şi poate şi electoratul ar fi fost convinşi că nu era potrivit pentru a conduce naţiunea pe timp de criză? Omul care i-ar fi succedat, desigur.

– Domnule general Orlov, avem veşti de la oamenii noştri care sunt pe urmele Harponierului? întrebă Hood.

– Sunt împreună la hotelul unde este cazat, preciză Orlov. Intră la el acum.

– Ca să-l elimine, nu să-l captureze.

– Nu dispunem de efectivele necesare pentru a-l captura, afirmă Orlov. Adevărul este că poate nu avem nici efectivele pentru a finaliza misiunea aşa cum ne-am propus-o. Este extrem de riscant, Paul.

– Înţeleg, confirmă Hood. Domnule general, sunteţi sigur că cei care au atacat platforma petrolieră erau iranieni?

– Până la momentul în care rămăşiţele lor sunt adunate şi identificate, tot ceea ce pot să fac este o estimare bazată pe informaţiile pe care la deţinem.

– De acord, admise Hood. O să transmit preşedintelui această informaţie. Consilierii săi sunt pe cale să îl împingă către o decizie militară. Evident, trebuie să-l facem să amâne această decizie.

– Desigur, confirmă Orlov. Şi noi am trecut la mobilizare.

– Sunaţi-mă când aveţi veşti, îl rugă Hood. Şi... mulţumesc, domnule general. Mulţumesc foarte mult.

Hood închise telefonul. Părăsi Sala Cabinetului şi se îndreptă cu paşi apăsaţi pe holul mochetat, spre Biroul Oval. Portretele pictate pe pânză ale lui Woodrow Wilson şi ale Primei Doamne Edith Bolling Wilson îl priveau de pe perete. Ea condusese efectiv ţara în 1919, atunci când soţul ei suferise un accident vascular. Dar ea se îngrijise de sănătatea lui şi în acelaşi timp de interesele majore ale ţării. Şi nu de propria promovare. „Am devenit oare mai corupţi de atunci? Sau s-a şters cu totul graniţa dintre bine şi rău? Justifică presupusele finaluri virtuoase mijloacele corupte prin care s-a ajuns la ele?"

Era o nebunie. Hood deţinea informaţii, precum şi un scenariu puternic, plauzibil. Îl văzuse pe Fenwick pălind atunci când îl anunţase că Harponierul fusese capturat. Dar nu deţinea nici o probă. Iar fără probe, nu ştia cum l-ar putea convinge pe preşedinte să acţioneze cu precauţie, fără a ţine cont de ceea ce făcuse Iranul. Nici şefii de state-majore nu aveau să fie de prea mult ajutor. Militarii aveau o dorinţă impetuoasă de a găsi un motiv plauzibil pentru a contraataca Teheranul de mai bine de douăzeci de ani.

Depăşi colţul şi ajunse în faţa Biroului Oval. Agentul din cadrul Serviciului Secret aflat în faţa uşii, îl opri.

– Trebuie să-l văd pe preşedinte, îi explică Hood.

– Îmi pare rău domnule, trebuie să plecaţi, insistă tânărul.

Hood îi flutură ecusonul pe care-l purta la gât.

– Am acces de nivel albastru, exclamă el. Pot intra aici. Te rog. Bate doar la uşă şi spune-i preşedintelui că sunt aici.

– Domnule, acest lucru nu vă va ajuta să-l vedeţi pe preşedinte, preciză agentul Serviciului Secret. Au mutat şedinţa jos.

– Unde? întrebă Hood, deşi ştia deja.

– În celula de criză.

Hood se întoarse şi înjură. Fenwick avusese dreptate. Avea de gând să-l ţină departe de preşedinte. Singura cale de a ajunge în acel loc era folosind ecusonul pentru nivelul de securitate superior, care era cel roşu. Toţi cei care deţineau acest nivel de acces trebuiau să fie acolo. Ademeniţi şi controlaţi de Jack Fenwick.

Hood se întoarse spre Sala Cabinetului. Avea încă telefonul mobil în mână. Simţea că ar fi aruncat nenorocitul ăla de obiect. Nu putea să-l sune pe preşedinte. Apelurile către celula de criză erau direcţionate către un repartitor diferit de cel pentru restul Casei Albe. Nu deţinea nici acces pentru a forma numărul de telefon direct, iar Fenwick aranjase cu siguranţă ca toate apelurile din partea lui Hood să fie refuzate sau întârziate.

Hood era obişnuit cu provocările şi întârzierile. Avusese însă întotdeauna intrarea neîngrădită la persoanele cu care dorise să discute şi pe care voia să le convingă. Chiar şi atunci când teroriştii puseseră mâna pe Consiliul de Securitate al ONU, se găsiseră căi de a rezolva acest aspect. Tot ce-i trebuise fusese să găsească soluţia şi oamenii cu care s-o pună în aplicare. Nu era însă obişnuit să fie complet obstrucţionat, ca acum. Era extrem de frustrant.

Se opri şi se uită la portretul lui Woodrow Wilson, apoi la cel al doamnei Wilson.

– La naiba! rosti el.

Îşi privi apoi telefonul. Poate că nu era atât de legat de mâini şi de picioare pe cât crezuse.

Punându-se din nou în mişcare, se întoarse în Sala Cabinetului. Punea pariu că rămăsese o poartă pe care Jack Fenwick nu o închisese.

N-ar fi putut, nici dacă ar vrut.

Regina e întotdeauna mai tare ca valetul[1].

[1] Joc de cuvinte: în engleză, Jack – valet (la cărţile de joc) (n.tr.)

51

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 11.09 a.m.

În timp ce străbătea holul, Odette era preocupată de două probleme.

Una din ele era că ar putea greşi în a-l identifica pe bărbatul din camera 310. Că acela ar putea să nu fie Harponierul. Cu informaţiile de la Orlov îşi făcuse o idee despre cum arată Harponierul. Dar generalul mai adăugase şi că Harponierul ar putea fi deghizat. Avea în minte imaginea unui bărbat înalt cu nas acvilin şi faţa palidă, ochii plini de ură şi degete lungi. Ar fi evitat să tragă dacă cineva nu aşa de înalt, solid, cu ochii de un albastru cald, cu degetele boante ar fi deschis uşa? Şi astfel ar fi avut el posibilitatea să lovească primul?

Un bărbat nevinovat ar putea veni şi să spună „bună", îşi zise în sinea ei. Harponierul ar putea face asta pentru a o induce în eroare. Ea trebuia să lovească prima, indiferent cine era acolo.

Cealaltă problemă era o chestiune de încredere. Se tot gândise la şovăiala pe care o simţise în vocea lui Orlov. Odette se

întreba ce-l preocupa mai mult. Că ea ar putea păţi ceva sau că Harponierul ar putea scăpa? Probabil că amândouă. De aceea încercă să se mobilizeze; lipsa de încredere a generalului Orlov nu-i era de folos.

„Nu contează, îşi spuse. Concentrează-te pe ce este important şi nimic mai mult." Misiunea era tot ceea ce conta. Ţinta se afla la doar câteva camere distanţă.

Odette şi David Battat căzură de acord că ea va fi cea care va începe cearta. Ea era cea care trebuia să deschidă uşa şi să intre, să se preocupe de încadrarea în timp a acţiunii. Cuplul trecu pe lângă camera 314. Odette avea cheia în mâna stângă. În mâna dreaptă mai ţinea încă arma, sub jachetă. Battat ţinea cuţitul rabatabil la îndemână. Părea să se concentreze mult mai bine acum decât la sosirea lui. Odette nici nu se mira.

Chiar şi ea era mult mai concentrată.

Trecură de camera 312.

Odette se întoarse către Battat.

– De ce te opreşti? întrebă ea.

Odette se asigură că vorbeşte suficient de tare pentru ca Harponierul s-o audă. Vorbea pe un ton normal, de conversaţie.

– Cum adică, de ce mă opresc? replică el.

Odette mai înaintă câţiva paşi. Se opri în faţa camerei 310. Inima îi bătea cu putere.

– Nu intrăm?

– Ba da, rosti el neliniştit.

– Asta nu e camera noastră, începu Odette.

– Ba sigur că este, continuă Battat.

– Ba nu, insistă Odette. Asta este camera noastră.

– Noi suntem cazaţi la 312, explică Battat încrezător.

Odette introduse cheia în încuietoarea uşii de la 310. Pentru Battat, acesta era semnalul să pătrundă în cameră. Se opri chiar în spatele ei. Umărul drept practic atingea uşa.

Odette avea mâinile transpirate. Putea simţi mirosul de alamă al cheii. Ezită. „Este ceea ce aşteptai", îşi spuse în gând. O ocazie de a-şi testa calităţile şi de a-l face pe Viktor mândru de ea. Răsuci cheia spre dreapta şi uşa se descuie.

– Ţi-am spus că asta e camera noastră, zise ea către Battat.

Femeia înghiţi cu greutate. Cuvintele i se opriră în gât şi ea nu voia să-şi arate frica. Harponierul putea simţi asta în vocea ei.

Cu uşa întredeschisă, scoase cheia din încuietoare. O strecură în buzunar, folosind acest moment ca să asculte. Televizorul era închis, iar Harponierul nu era la duş. Odette spera cu jumătate de inimă că era ascuns, în baie. Dar nu auzi nimic. Deschise uşa mai mult.

Înăuntru era un hol scurt şi îngust. Era întuneric beznă şi nu se simţea nici o mişcare. Presupuseră că Harponierul s-ar putea ascunde în cameră, dar dacă nu era aşa? Ar fi putut ieşi pentru un mic dejun întârziat. Sau s-ar fi putut să fi părăsit deja Baku. Probabil că păstrează camera ca pe un loc sigur în caz că ar avea nevoie.

„Şi dacă ne aşteaptă pe noi?" îşi spuse ea. Dar îşi răspunse la propria întrebare. „În acest caz va trebui să ne descurcăm." Viktor obişnuia să spună că nimic nu e sigur.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă Battat.

Cuvintele o surprinseră. Odette se uită la însoţitorul ei. Americanul o privea încruntat. Era evident îngrijorat. Îşi dădu seama că a aşteptat probabil prea mult până să intre.

– Nimic, zise ea. Deschise uşa şi mai mult întinzând mâna stângă. Caut întrerupătorul.

Odette împinse uşa până când se deschise pe jumătate. Se puteau vedea numerele roşii, fosforescente, ale ceasului deşteptător de pe noptieră. Se zărea o lumină albă, neregulată, la mijlocul draperiilor. Strălucirea ei nu făcea decât ca restul camerei să pară şi mai întunecat.

Arma lui Odette era încă ascunsă sub jachetă, iar ea, încă dincolo de uşa pe jumătate deschisă. Găsi întrerupătorul cu mâna stângă. Îl apăsă. Lumina de pe hol se aprinse, în acelaşi timp cu

lămpile de pe noptiere. Zidurile și mobila luceau într-un galben-portocaliu palid.

Odette nici nu respiră când păși în hol. Baia era pe partea dreaptă. Se întoarse și verifică. Erau parfumuri pe o etajeră, lângă chiuvetă. Săpunul era desfăcut.

Se uită la pat. Nu dormise nimeni în el, și totuși pernele fuseseră mișcate. Văzu un geamantan pe locul pentru bagaje, dar nu erau și pantofii Harponierului. Poate că era plecat.

– Ceva nu-i în regulă aici, aprecie Odette.

– Ce vrei să spui?

– Acela nu este bagajul nostru, replică ea.

Battat păși în spatele ei. Se uită împrejur.

– Deci am avut dreptate. Asta nu e camera noastră, spuse Battat.

– Atunci cum de a mers cheia? replică ea.

– Hai să coborâm și să aflăm, insistă bărbatul.

El încă mai cerceta camera cu privirea.

– Poate că portarul a greșit și ne-a dat altă cheie, sugeră Odette.

Battat o înșfăcă deodată de umărul stâng. O împinse cu fermitate în baie, urmând-o.

Odette se întoarse și-i aruncă o privire furioasă. El puse un deget la buze și se apropie foarte mult de ea.

– Ce s-a întâmplat? Șopti ea.

– Este acolo înăuntru, rosti Battat încet.

– Unde?

– În spatele patului, pe podea, preciză el. I-am văzut reflexia în tăblia lustruită a patului.

– Este înarmat? se interesă Odette.

– N-aș putea spune. Pun pariu că el este.

Odette își puse jacheta pe podea. Nu mai avea nici un motiv să ascundă arma. Battat era la câțiva pași în fața ei, lângă ușă. Abia în acel moment observă o oglidă mică și rotundă, cu braț extensibil, prinsă pe perete, în dreapta lui. Avea o idee.

– Ține asta, îi șopti lui Battat, întinzându-i arma. Apoi trecu pe lângă el, luă pe neașteptate oglinda de la locul ei și merse spre cameră. Târându-se, vârî cu grijă oglinda pe coridor. Îi potrivi unghiul astfel încât să poată vedea sub pat.

Nu era nimeni acolo.

– A dispărut, zise ea încet.

Odette întinse brațul oglinzii ca să vadă o mai mare parte din cameră. Îi modifică unghiul ușor, dintr-o parte în alta. Nu era nimeni în colțuri și nu se vedea nici o umflătură în spatele draperiilor.

– Cu siguranță, nu este aici, conchise ea.

Battat se lipi de pământ și privi în oglindă. Odette se întreba dacă bărbatul văzuse într-adevăr ceva sau avea halucinații.

– Așteaptă o clipă, insistă Battat. Mișcă oglinda ca să putem vedea tăblia patului.

Odette făcu ce i se spuse. Acolo se vedeau draperiile mișcându-se. Arătau de parcă adia un vânt ușor.

– Fereastra este deschisă, preciză Odette.

Battat se ridică. Intră în cameră cu grijă și căută în jur cu privirea.

– La naiba!

– Ce este? întrebă ea.

– Este o funie sub draperie, spuse îndreptându-se către ea. Nemernicul a coborât...

Deodată se întoarse și se repezi spre baie.

– Culcat! strigă și o trase pe Odette cu putere la podea.

Se aruncă lângă ea, în apropierea căzii din fibră de sticlă. Trase rapid jacheta deasupra capetelor amândurora și se întinse lângă ea, cu brațul peste spatele ei.

Un moment mai târziu, camera de hotel fu luminată de flăcări puternice, galbene-roșiatice. Se auzi un sunet șuierător și aerul deveni fierbinte. Flăcările se stinseră după o clipă, lăsând în urmă un miros dulce, înecăcios, amestecat cu duhoarea camerei

şi a covorului arzând. Detectorul de fum al camerei scotea un sunet ascuţit.

Odette înlătură jacheta de pe ei şi îngenunche.

– Ce s-a întâmplat? ţipă ea.

– Era un DEI pe masă! strigă el.

– Un ce?

– Un DEI, repetă Battat şi se ridică în picioare. Dispozitiv exploziv improvizat. Haide, trebuie să ieşim de aici!

Battat o ajută pe Odette să se ridice. Înşfăcă jacheta şi amândoi ieşiră clătinându-se pe hol. Era evident că abia se mai putea ţine pe picioare.

– Ce fel de dispozitiv exploziv improvizat? întrebă Odette.

– În acest caz, napalm şi benzen, pentru declanşarea exploziei. Arată ca un tub de spumă de ras şi nu este descoperit de detectoarele cu raze X de la aeroport. Tot ceea ce trebuie să faci este să răsuceşti capacul pentru a seta timpul de explozie şi bum! Alarma de incendiu începu să sune strident în urma lor. Dă-mi cheia universală, îi ceru el când ajunseră la camera 312.

Odette i-o dădu.

Battat deschise uşa. Fumul se răspândea deja dincolo de uşa care comunica cu camera 310. El trecu în grabă, îndreptându-se către fereastră. Draperiile grele erau trase. Se apropie cu greutate de marginea ferestrei, ţinându-se retras suficient cât să poată vedea dincolo de ea şi să nu poată fi văzut de dedesubtul ei. Odette se apropie în spatele lui. Battat trebuia să se sprijine de perete ca să nu cadă. Priviră afară, la parcarea goală.

– Acolo, spuse Battat, arătând cu mâna.

Odette se apropie. Se uită afară.

– Îl vezi? continuă Battat. În cămaşă albă, jeanşi, cu un rucsac negru în spate.

– Îl văd, replică Odette.

– Acela este bărbatul pe care l-am văzut în cameră, rosti el.

„Deci acela este Harponierul", se gândi Odette. Monstrul îşi compusese o figură nevinovată în timp ce se îndepărta calm de hotel. Dar acest stil de mers nu-l făcea decât să pară şi mai periculos. Puteau să moară oameni în incendiul provocat pentru a-şi înlesni fuga. Dar nu-i păsa. Odette îşi dorea să-l poată nimeri de acolo de unde era ea.

– Probabil că va continua să meargă încet ca să nu trezească suspiciuni, îi spuse Battat. Îi înapoie arma. Gâfâia şi cu greu se mai ţinea pe picioare. Ai suficient timp să-l prinzi şi să-l elimini.

– Şi tu?

– Eu doar te-aş încetini, admise el.

Ea ezită. Cu o oră mai devreme, nu dorise ca el să participe la misiune. Acum se simţea de parcă îl părăsea.

– Pierzi timpul, continuă Battat. O împinse uşor către uşă. Pleacă. Ajung la casa scărilor şi am să mă întorc la ambasadă. Am să vad cu ce pot fi de folos de acolo.

– În regulă, răspunse Odette şi se întoarse grăbită către uşă.

– Va fi înarmat, strigă Battat după ea. Nu ezita!

Confirmă făcându-i semn cu mâna în timp ce părăsea camera.

Holul era plin de fum. Cei câţiva oaspeţi ai hotelului care fuseseră în camerele alăturate se îmbulzeau acum pe hol ca să afle despre ce este vorba. Personalul administrativ şi serviciul de pază începuseră să sosească. Ei ajutau pe toată lumea să se îndrepte spre casa scărilor.

Odette spuse unuia dintre agenţii de pază că la camera 312 este un bărbat care are nevoie de ajutor. Apoi se grăbi să-şi continue drumul.

În mai puţin de un minut era deja în stradă. Alergă către parcarea aflată de partea cealaltă a clădirii.

Harponierul dispăruse.

52

Washington, D.C.

Marți, 3.13 a.m.

Paul Hood se întoarse în Sala Cabinetului și închise ușa. Respiră adânc. În cameră mirosea a cafea. Era mulțumit. Mirosul acoperea duhoarea trădării. Scoase agenda electronică de buzunar, căută un număr și se îndreptă spre telefon ca să-l formeze. Nu era un lucru plăcut. Era nevoit să facă asta. Era singura cale la care se gândea pentru a împiedica lovitura de stat care se contura în mod evident.

I se răspunse la telefon după al doilea apel.

– Alo? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

– Megan, sunt Paul Hood.

– Paul, ce mai faci? întrebă Prima Doamnă. Am fost îngrijorată...

– Sunt în Sala Cabinetului, adăugă el. Megan, ascultă-mă. Fenwick este implicat cu certitudine într-o conspirație. Impresia mea este că el, Gable și oricine altcineva mai este implicat în asta au încercat să-i distragă atenția președintelui.

– De ce ar vrea cineva să-l facă pe soțul meu să creadă că și-a pierdut mințile? replică ea.

– Pentru că au plănuit o confruntare între Iran și Rusia în Marea Caspică, îi explică Hood. Dacă îl pot convinge pe președinte sau pe cetățeni că acesta nu este capabil gestioneze conflictul, președintele va fi nevoit să demisioneze. Și atunci, noul președinte, ori va declanșa războiul, ori, mai probabil, îi va pune capăt. Așa va câștiga puncte în ochii electoratului și în ochii Iranului. Și poate că atunci vom împărți resursele de petrol care până acum aparțineau Azerbaidjanului.

– Paul, este îngrozitor, spuse Megan. Vicepreședintele este și el implicat în asta?

– Este posibil, adăugă Paul.

– Și se așteaptă să reușească?

– Megan, sunt foarte aproape de a reuși, îi explică Paul. Situația din Marea Caspică devine din ce în ce mai complexă, iar ei au mutat ședința de planificare strategică din Biroul Oval în celula de criză. Nu dețin permisiune de acces în acea zonă.

– Îl voi suna pe Michael pe linia directă și-i voi spune să te caute, îl informă Megan.

– Nu va fi suficient, insistă Paul. Vreau să faci altceva pentru mine.

Megan întrebă despre ce este vorba, iar Paul îi explică.

– Așa voi face, încuviință ea când el sfârși. Dă-mi cinci minute.

Hood îi mulțumi și închise telefonul.

Ceea ce Hood îi propusese putea fi o tactică periculoasă atât pentru el, cât și pentru Prima Doamnă. Și, chiar în cele mai bune condiții, nu avea să fie deloc plăcut. Dar era necesar.

Hood își roti privirea prin cameră.

Nu era ca atunci când își salvase fiica. Atunci acționase din instinct. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință dacă voia ca ea să supraviețuiască. Nu avea de ales.

Acum era o situație diferită.

Hood încercă să-şi imagineze ce decizii se luaseră în acea cameră, de-a lungul secolelor. Decizii privind războiul, recesiunile, drepturile omului sau politica externă. Fiecare dintre acestea afectaseră cumva istoria, în mai mică sau mai mare măsură. Dar mai important decât asta, indiferent dacă aveau dreptate sau nu, fiecare dintre ei depusese un jurământ. Cineva trebuia să creadă că se luau deciziile potrivite. Fuseseră nevoiţi să rişte totul pentru idealurile lor, de la carieră şi securitate naţională până la milioane de vieţi.

Hood era pe cale să facă asta. De fapt, era pe cale să le facă pe amândouă. În clasa în care tatăl lui Hood preda educaţie civică, era agăţat un afiş cu un proverb care se potrivea foarte bine acestei situaţii: „Primele greşeli aparţin celor care le comit. Următoarele sunt ale celor care îngăduie să se întâmple".

Părăsind Sala Cabinetului, Hood nu simţea greutatea deciziei pe care o luase. Nu simţea nici pericolul pe care-l reprezenta această decizie.

Nu simţea decât privilegiul de a fi capabil să-şi slujească ţara.

53

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 11.15 a.m.

Trecuse ceva vreme de când Maurice Charles fusese nevoit să se retragă în grabă dintr-un adăpost. Îl enerva să plece dintr-un loc pe care şi-l pregătise cu grijă. Dar ce-l enerva şi mai tare era să fugă de ceva sau de cineva. Pentru moment nu mai conta nici măcar cum de îl găsise cineva. După accent, intruşii erau unul rus şi unul american. Probabil că Moscova şi Washingtonul îi luaseră urma fără ca el să-şi dea seama. Probabil că îi scăpase ceva. Sau poate că unul dintre asociaţii lui făcuse o greşeală.

Dar Charles nu credea că acel cuplu nimerise acolo dintr-o întâmplare. În primul rând, el luase ambele chei de la camera 310 atunci când se cazase. Recepţia nu avea o a treia cheie pe care să o înmâneze altcuiva. Când îl trezise sunetul uşii care se descuia, îşi dăduse seama că e ceva în neregulă. În al doilea rând, Charles urmărise picioarele femeii, o ascultase vorbind în timp ce intra. În modul ei de a intra în cameră, totul era şovăielnic. Dacă ar fi crezut cu adevărat că aceea era camera ei, ar fi intrat cu paşi fermi

și ar fi aprins lumina. Femeile sunt nerăbdătoare să dovedească diverse lucruri atunci când sunt sigure pe ele.

Totuși, deși era de nervos, Charles refuză să cedeze în fața furiei. Următorul pas era să-și acopere urmele ca să poată pleca. Asta însemna eliminarea cuplului care intrase în camera lui. Nu lua în considerare asasinii pe care-i folosise cu o noapte în urmă. Nu voia să se afle că are probleme. Nu ar fi fost bine nici pentru reputația lui și nici pentru afaceri.

Avea o imagine destul de bună despre picioarele și pantalonii celor doi. Ar trebui să fie suficient ca să-i identifice. Avea arma și cuțitul. Cei doi nu vor apuca dimineața.

Charles străbătu jumătate din parcare înainte să se întoarcă. În cazul în care cei doi s-ar fi uitat după el să-l detecteze, voia să fie văzut. Voia să-i determine să coboare scările în fugă pentru a-l împiedica pe el să scape. Asta i-ar fi făcut o pradă mai ușoară. I-ar fi confirmat dacă au sau nu întăriri. Dacă ar fi sunat după ajutoare, mașini sau oameni ar fi sosit dintr-un moment într-altul în parcare. Dacă nu se întâmpla asta, i-ar fi putut ucide rapid, urmând să părăsească orașul folosind trenul, după planul stabilit.

După ce acordase cuplului șansa de a-l vedea, Charles se întoarse la hotel. Intră pe ușa laterală, care lăsa în urmă un șir de magazine. Se auzeau sirenele pompierilor ce se apropiau de hotel, dar nu și sirene de poliție. Nici o altă mașină nu grăbea către parcare. Ceea ce nu însemna că nu exista nici o problemă în ce-l privea. Dar sugera că bărbatul și femeia acționaseră fără să aibă întăriri în apropiere. Ar fi trebuit să fie foarte simplu pentru el să se facă pierdut într-o mulțime care fugea din calea focului. În orice caz, mai întâi trebuia să termine ce avea de făcut cu intrușii.

54

Washington, D.C.

Marți, 3.17 a.m.

În timpul administrației Harry Truman, Casa Albă fusese efectiv devastată și reconstruită din pricina stării șubrede a grinzilor din lemn și a pereților interiori, care datau de secole. Familia Truman se mutase de partea cealaltă a străzii, în Blair House, iar între anii 1948 și 1952 se turnaseră fundații noi și grinzile putrede de lemn fuseseră înlocuite cu altele din oțel. Se săpase și un subsol, care să ofere un spațiu mai mare de depozitare. De fapt, rolul acestuia era de a oferi spații de siguranță atât pentru președinte, cât și pentru familia și personalul său, în cazul unui atac. De-a lungul timpului, subsolul fusese lărgit, în secret, pentru a include birouri, comandamentul, facilități medicale, posturi de supraveghere și spații de recreere. În prezent, cuprinde patru niveluri care coboară la mai mult de 60 de metri.

Pentru toate cele patru niveluri ale subsolului, accesul este posibil doar folosind două lifturi; acestea sunt situate în aripa de est și în cea de vest. Liftul situat în aripa de vest se găsește la mică distanță de sufrageria personală a președintelui, pe un colț

la jumătatea distanţei dintre Biroul Oval şi biroul preşedintelui. Cabina liftului e mică, lambrisată cu lemn şi concepută pentru şase persoane. Accesul în lift se obţine pe bază de amprentă digitală. În acest scop, în dreapta uşii se află un mic monitor verde. Pentru că spaţiile de recreere ale Casei Albe sunt acolo, toţi membrii familiei preşedintelui au acces la lift.

Hood se duse la biroul vicepreşedintelui şi aşteptă la uşă. Pentru că vicepreşedintele era la Casa Albă, puţin mai departe, pe hol, stătea un agent secret. Biroul vicepreşedintelui era în apropierea biroului oficial pentru dineuri, unde structura originală a Casei Albe se întâlneşte cu cea nouă, aripa de vest construită cu un secol în urmă.

Hood aştepta de mai puţin de un minut când îşi făcu apariţia Megan Lawrence. Prima Doamnă era îmbrăcată cu o fustă până la genunchi şi o bluză roşie cu eşarfă albastră. Era foarte puţin machiată. Pielea ei albă făcea ca părul cărunt să pară mai închis la culoare.

Când trecu pe lângă el, agentul din cadrul Serviciului Secret o salută. Megan îi răspunse cu un zâmbet şi continuă drumul. Îl îmbrăţişă pe Hood cu căldură.

– Îţi mulţumesc că ai venit, o întâmpină Hood.

Megan îl luă de braţ şi se îndreptară către lift. Asta îi dădea motiv să stea aproape de el şi să vorbească în şoaptă. Agentul secret era în spatele lor.

– Cum ai de gând să rezolvi situaţia asta? îl întrebă ea.

– Va fi o luptă strânsă şi obositoare, admise Hood. În Biroul Oval, preşedintele era foarte atent. Dacă soţul tău a avut îndoieli în ceea ce priveşte propriile abilităţi, atunci remediul perfect este ceea ce i-au dat Fenwick împreună cu ceilalţi. O criză. Nici nu ar fi putut plănui asta mai bine de atât. Se pare că preşedintele i-a acordat o mare încredere lui Fenwick. Avea nevoie s-o facă. Îl ajuta să-şi recapete încrederea în sine.

– Mă avertizaseşi, remarcă Prima Doamnă. Iar ei au spus numai minciuni.

– Sunt sigur de asta, o asigură Hood. Problema este că nu am dovezi de necontestat.

– Atunci, ce te face să crezi că sunt numai minciuni? insistă Prima Doamnă.

– Când eram singuri în Camera Cabinetului, i-am întins lui Fenwick o capcană, preciză Hood. I-am spus că i-am capturat pe teroriştii care au pus la cale incidentul internaţional. I-am mai dezvăluit că teroriştii erau pe cale de a ne spune pentru cine lucrează. Adică pentru Fenwick. Directorul NSA m-a avertizat că preşedintele nu va afla despre asta.

Ajunseră la lift. Megan puse degetul pe ecran, declanşând un bâzâit slab.

– Fenwick nu va recunoaşte niciodată că te-a ameninţat, preciză ea.

– Ba sigur că o va face, afirmă Hood. Pentru asta am nevoie să-l scoţi pe preşedinte din întâlnire. Spune-i că vreţi să vă vedeţi pentru cinci minute. Dacă aş face-o eu, Fenwick m-ar mânca de viu. Dar vor fi reţinuţi în a te ataca pe tine. Asta l-ar întoarce pe preşedinte împotriva lor.

– În regulă, răspunse Megan.

Uşa se deschise, iar Hood împreună cu Prima Doamnă păşiră înăuntru. Apăsă butonul S1 – subnivelul 1. Uşa se închise şi liftul se puse în mişcare.

– Este un paznic jos, spuse Megan. El va suna să ceară autorizarea pentru acces. Eu nu am drept de acces în sala celulei de criză.

– Ştiu, răspunse Hood. Să sperăm că va răspunde altcineva decât Fenwick sau Gable.

– Cum procedez dacă rămân singură cu soţul meu? Numai noi doi? se interesă Megan. Odată ce am captat atenţia preşedintelui, ce urmează?

– Povesteşte-i despre ceea ce ai observat în ultimele săptămâni, o sfătui Hood. Spune-i sincer care sunt motivele noastre de îngrijorare, că Fenwick l-a manipulat. Câştigă timp pentru mine. Chiar dacă este vorba doar de două sau trei ore.

Am nevoie de asta pentru a obține dovezile cu care să opresc un război.

Liftul se opri și ușa se deschise. Dincolo de ea era un coridor puternic luminat. Pe pereții albi erau aranjate portretele ofițerilor americani și scenele celor mai faimoase bătălii de la Revoluție până în prezent. Sala celulei de criză era situată la capătul coridorului, în spatele a două uși duble negre.

Un tânăr blond, pușcaș marin, stătea la birou în dreapta liftului. Pe birou erau un computer, un telefon și o lampă. Pe o etajeră metalică în stânga lui erau câteva monitoare de supraveghere.

Paznicul se ridică în picioare și se uită când la Hood, când la Megan.

– Bună dimineața, doamnă Lawrence, îi spuse el. V-ați trezit cam devreme ca să înotați, adăugă el zâmbind.

– Ba m-am trezit cam târziu, caporale Cain, îi întoarse ea zâmbetul. Acesta este invitatul meu, domnul Hood. Și nu voi înota.

– Așa m-am gândit și eu, adăugă el. Își întoarse privirea către Hood. Bună dimineața, domnule.

– Bună dimineața, îi răspunse Hood.

– Caporale, vrei, te rog, să-l suni pe președinte? interveni Megan. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Între patru ochi.

– Desigur, încuviință acesta.

Cain se așeză și ridică receptorul. Apăsă butonul corespunzător liniei către sala celulei de criză.

Hood nu se ruga prea des, dar se surprinse rugându-se ca altcineva decât unul dintre oamenii lui Fenwick să răspundă la telefon.

Un moment mai târziu, paznicul zise:

– Prima Doamnă este aici să-l vadă pe președinte.

Apoi tăcu. Hood și Megan stăteau nemișcați pe coridorul liniștit. Tot ce se auzea era bâzâitul monitoarelor de supraveghere.

Apoi, paznicul își ridică privirea.

– Nu, domnule, spuse el. Este însoțită de un domn, Hood.

Paznicul tăcu din nou. Asta nu era un semn bun. Doar unul dintre oamenii lui Fenwick ar fi putut pune o astfel de întrebare. După câteva secunde, paznicul spuse:

– Bine, domnule, după care, închise telefonul.

Se ridică și se adresă Primei Doamne:

– Îmi cer scuze, doamnă. Mi s-a spus că această întâlnire nu poate fi întreruptă.

– Cine ți-a spus asta? întrebă ea.

– Domnul Gable, doamnă.

– Domnul Gable încearcă să-l împiedice pe domnul Hood să transmită președintelui un mesaj important, insistă Megan. Un mesaj ce ar putea preveni un război. Trebuie să-l văd pe soțul meu.

– Caporale, interveni Hood, ești militar. Nu trebuie să accepți ordine de la un civil. Te rog să suni din nou. Cere să vorbești cu un ofițer și repetă mesajul Primei Doamne.

– Dacă domnul Gable îți creează probleme, îmi voi asuma responsabilitatea, îl asigură Megan.

Caporalul Cain ezită, dar numai pentru un moment. Ridică telefonul și apăsă din nou butonul către sala celulei de criză, rămânând în picioare.

– Domnul Gable? întrebă el. Aș dori să vorbesc cu domnul general Burg.

Generalul Otis Burg era președintele Comitetului Șefilor de State-majore.

– Nu, domnule, adăugă Cain după o scurtă pauză. Este o chestiune militară, o problemă de securitate.

Urmă o altă pauză. Hood simți un gust acrișor în gât. Își dădu seama după un moment că era sânge. Își mușcase limba. Se relaxă. După câteva momente, vocea și comportamentul lui Cain se schimbară. Luase poziția de drepți și vorbea pe un ton formal. Discuta cu generalul Burg.

Cain repetă ce i se ceruse. După câteva clipe, caporalul închise telefonul. Se uită către Prima Doamnă.

– Președintele va veni să vă întâlnească pe amândoi, raportă el mândru.

Megan zâmbi și îi mulțumi.

Hood și Megan se grăbiră către sala celulei de criză.

55

Baku, Azerbaidjan

Marţi, 11.22 a.m.

Încă slăbit, David Battat îşi găsi drumul către casa scărilor.

Având în vedere ora matinală, nu erau mulţi clienţi care ieşeau din hotel. Cei pe lângă care Battat trecea îl întrebară dacă nu are nevoie de ajutor. Americanul le răspunse că inhalase ceva fum, dar că totul era în regulă. Ajutându-se de balustrada metalică, coborî încet pe treptele din beton. Când ajunse în hol, se sprijini de un perete, în apropierea cabinelor telefonice. Nu voia să se aşeze. Era slăbit, tulburat şi îi era teamă că nu s-ar mai fi putut ridica. O persoană din cadrul personalului hotelului îl întrebă cine era şi în ce cameră era cazat. El îi răspunse că nu era oaspetele hotelului, ci îşi vizita un prieten. Tânăra îi spuse că pompierii doreau ca toată lumea să iasă afară. Battat răspunse că va ieşi imediat ce-şi va recăpăta suflul.

Bărbatul privi în hol. Era plin de oameni, mai ales din personalul hotelului, laolaltă cu aproape cincizeci sau şaizeci de oaspeţi. Aceştia erau îngrijoraţi pentru bagajele lor şi puneau întrebări

legate de aspecte de securitate. Nu păreau prea doritori să plece. Nu era fum în hol, iar pompierii stabileau restricţiile de circulaţie în faţa hotelului.

Battat se întreba dacă Odette reuşise. Fusese mândru de ea, atunci când femeia părăsise hotelul. Dacă îi fusese frică, nu arătase acest lucru. El şi-ar fi dorit să nu fie atât de slăbit. Nu-i plăcea ideea că ea trebuia să-l înfrunte singură pe Harponier.

În dreapta lui Battat, de-a lungul coridorului, era o ieşire din hotel. Parcarea era în dreapta, iar ieşirea principală din hotel către stânga. Atât timp cât maşinile pompierilor erau în faţa hotelului, simţi că ar avea o ocazie mai bună de a prinde un taxi în parcare. Iar dacă nu reuşea, dincolo de parcare era o stradă principală, pe care o zărise de la fereastra de la etaj. Acolo ar fi putut găsi un autobuz.

Împingându-se de lângă zid, Battat porni de-a lungul coridorului, târşâindu-şi picioarele. Simţi că avea din nou febră, deşi nu se simţea mai rău decât înainte. Corpul său lupta cu substanţa ce-i fusese injectată. Probabil că aceasta era mai mult de natură virală decât chimică. Ar fi putut beneficia în cele din urmă de îngrijiri medicale şi s-ar fi descotorosit de ea.

Vederea lui Battat era încă înceţoşată, pe când trecea pe lângă cabinele telefonice. Dincolo de acestea erau mai multe magazine, ale căror vitrine se reflectau unele într-altele. Nu era nimeni înăuntru, nici clienţi, nici angajaţi. Rafturile cu tricouri şi suvenire, cu genţi şi jucării, toate păreau că se amestecă, pe măsură ce Battat se apropia. Încercă să clipească pentru a face imaginea clară, dar nu reuşi. Boala şi efortul îl extenuaseră mai mult decât îşi închipuise. Battat se gândi serios să se întoarcă înapoi în hol şi să le ceară medicilor din echipele de pompieri să-l ducă la spital. Îi fusese teamă să se întoarcă acolo, ca nu cumva să fie recunoscut de cineva şi întrebat de cadavrul din camera sa. Dar începea să se îndoiască de faptul că ar putea ajunge singur de la hotel la ambasadă.

Deodată, cineva apăru în fața lui Battat. Americanul se opri și se uită cruciș. Era un bărbat care purta jeanși și o cămașă albă. Avea niște curele în jurul umerilor.

Un rucsac negru.

„Oh, Doamne!“ exclamă în sinea lui, în timp ce bărbatul se apropia. Își dădu seama cine era. Și nu avea nici o îndoială că și bărbatul îl recunoscuse. Și că știa de ce se simțea atât de rău. La urma urmei, era probabil același bărbat care-i injectase toxina pe plajă.

Harponierul.

Asasinul tocmai intrase pe ușa laterală și se afla la aproximativ șase metri. Ținea în mâna dreaptă ceva ce părea a fi un cuțit. Battat nu ar fi fost capabil să-i facă față. Trebuia să încerce să se întoarcă în hol.

Battat se întoarse, dar se mișcă prea repede. Privirea i se întunecă și se lovi de vitrina unui magazin. Se depărtă rapid, ajutându-se de umăr. Își reluă drumul, clătinându-se. Dacă ar fi putut ajunge înapoi în hol, chiar dacă acolo s-ar fi prăbușit, cineva putea ajunge la el înaintea Harponierului.

Battat ajunse în dreptul cabinelor telefonice. Își întinse brațul stâng și îl folosi pentru a se deplasa de-a lungul zidului. Împingere, pas, împingere, pas. Era la jumătatea șirului de cabine, când simți o bucată de pânză scrobită în jurul gâtului. O mânecă. Un braț puternic îl trase înapoi, sugrumându-l.

– Ultima dată când ne-am întâlnit aveam nevoie de tine viu, șopti asasinul, brutal. Dar nu și de data asta. Asta dacă nu-mi spui cu cine lucrezi.

– Du-te dracului, gâfâi Battat.

Bărbatul simți un genunchi în spate. Dacă Harponierul intenționa să-l ucidă în timp ce stătea în picioare, urma să fie dezamăgit. Battat își dădu drumul din picioare și se prăbuși pe podea. Harponierul îi dădu drumul imediat și se roti pentru a se plasa în fața lui. Apoi se urcă peste el și-și înfipse un genunchi în pieptul lui. Battat simți o lovitură bruscă și ințepătoare într-o parte și expiră dureros. Una sau mai multe coaste îi fuseseră fracturate.

Harponierul apropie cuțitul de partea stângă a gâtului americanului și-i apăsă vârful ascuțit chiar sub ureche.

– Nu, șuieră Harponierul, privindu-l cu ură pe Battat. Tu o să te duci dracului.

Americanul era prea slăbit pentru a lupta. Era conștient că urma să fie tăiat de la o ureche până la cealaltă, apoi lăsat să se înece în propriul sânge. Dar nu putea să mai facă nimic. Nimic.

Battat simți o împunsătură în gât. O clipă mai târziu, auzi o pocnitură înfundată și sângele îl stropi pe ochi. Crezuse că va durea mai mult atunci când va avea gâtul străpuns. Dar nu simțea nici o durere după prima împunsătură. Nu simțea nici lama crestându-i pielea. Și putea încă să respire.

Un moment mai târziu, auzi o a doua pocnitură. Clipi din răsputeri pentru a scăpa de sângele din ochi. Privi cum Harponierul încremenise acolo, chircit peste pieptul său. Sângele țâșnea puternic dintr-o rană de la gâtul asasinului. Nu se citea nimic dramatic pe fața lui, nici un semn marcant, pe măsura monstruozității crimelor comise. Doar un moment pasager de surpriză și confuzie. Apoi, ochii criminalului se închiseră, cuțitul îi căzu din mână și se prăbuși pe podea, între Battat și cabinele telefonice.

Americanul rămăsese întins. Nu știa exact ce se întâmplase, până ce Odette nu apăru din spate. Își ținea pistolul cu amortizor în față și privea în jos, spre Battat.

– Te simți bine? îl întrebă.

El își ridică mâna și-și pipăi gâtul. Cu excepția unei ușoare sângerări pe partea stângă, totul părea în regulă.

– Cred că n-am nimic, zise el. Mulțumesc.

Battat reuși să se îndepărteze, răsucindu-se și târându-se, în timp ce Odette se aplecă și-l examină pe Harponier. Femeia ținu pistolul ațintit asupra capului acestuia, în timp ce îi palpă încheietura pentru a-i simți pulsul. Apoi îi puse degetele sub nas, încercând să-i simtă respirația. Mai trase însă două focuri, unul în gât și unul în piept. Fusta ei albă era deja îmbibată de sânge.

– Îmi pare bine că l-ai urmărit, spuse Battat.

Scoase o batistă din buzunar și o presă pe propria rană.

– Nu l-am urmărit, zise Odete, ridicându-se. L-am pierdut. Dar apoi m-am gândit că s-ar putea întoarce pentru a încerca să-și șteargă urmele. Și știam pe care din noi îl va recunoaște.

Tocmai atunci, o cameristă apărută în hol văzu corpul și țipă. Battat privi în spate. Camerista arăta spre ei și țipa după ajutor. Odette păși în jurul corpului pentru a-l ajuta pe Battat să se ridice.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse ea grăbită. Hai, mașina mea nu e departe...

– Stai, ceru Battat. Se aplecă asupra cadavrului Harponierului și începu să desfacă bretelele rucsacului. Ajută-mă să-i scoatem asta. Poate găsim dovezi de care să ne folosim pentru a-i identifica partenerii.

– Tu vino-ți în fire, îi ceru Odette, în timp ce își scotea cuțitul. Mă ocup eu de asta.

Battat se ridică, folosindu-se de marginea unei cabine telefonice, în timp ce Odette elibera rucsacul. Apoi, sprijinindu-l pe bărbat de umărul său, Odette porni de-a lungul holului.

Ajunseseră aproape de ușă, când cineva strigă la ei, din spate.

– Stop! răcni bărbatul.

Battat și Odette se întoarseră. Un agent de pază al hotelului, mai în vârstă, era chiar în apropierea cabinelor telefonice. Odette îl lăsă pe Battat să se sprijine de una dintre vitrinele magazinelor, în timp ce ea își scoase legitimația din buzunarul de la spate. O arătă agentului de securitate.

– Sunt Odette Kolker, de la Brigada a treia a Poliției Metropolitane, spuse ea. Bărbatul de pe podea este un terorist periculos. El este incendiatorul camerei 310. Asigurați-vă că intrarea în încăpere este sigilată. Îmi duc partenerul la spital să mă asigur că este bine îngrijit, apoi mă întorc.

Odette nu așteptă ca omul să răspundă sau ca alte persoane din serviciul de securitate să ajungă acolo. Se întoarse și-l scoase pe Battat din clădire.

„A procedat bine", se gândi Battat. I-a dat omului o misiune, l-a făcut să se simtă important, astfel încât să nu-i deranjeze.

Aerul proaspăt, revigorant, și lumina puternică a soarelui fură pentru Battat ca un nou început. Totuși, acesta urma să fie ultimul. Era absolut sigur. Se clătina pe picioare și abia-și putea menține capul drept. Măcar gâtul nu-i sângera rău. Iar batista ținea cea mai mare parte a sângelui înăuntru, acolo unde-i era locul.

Doar după ce parcurseră tot drumul prin parcare, către partea din spate a hotelului, Battat își dădu seama ce se întâmplase. Odette reușise. Nu numai că-i salvase viața, dar îl oprise pe Harponier. Ucisese un terorist care scăpase tuturor agențiilor importante de securitate din Europa. Era mândru că reușise să dea o mână de ajutor în povestea asta. Singura problemă era că Odette nu mai putea rămâne probabil în Baku în aceste circumstanțe. Ar fi fost dificil să le explice aceste lucruri șefilor ei din poliție. Iar dacă Harponierul avea parteneri, aceștia ar fi putut să o caute. Era probabil momentul ca Odette să-și schimbe identitatea.

Cinci minute mai târziu, Battat era așezat pe scaunul din față al mașinii lui Odette. După ce ieșiră din curbă, se îndreptară spre ambasada americană. Urma să fie o călătorie scurtă, dar era ceva ce nu putea să aștepte. Rucsacul Harponierului era pe genunchii lui Battat. Pe clapa buzunarului era un lăcățel. Împrumută cuțitul de la Odette și tăie clapa. Apoi privi înăuntru.

Erau niște documente, dar și telefonul Zed-4. Lucrase cu un astfel de telefon când era la Moscova. Erau aparate mai compacte și mai sofisticate decât Tac-Sat-urile americane.

Battat scoase telefonul din cutie. Avea o tastatură alfanumerică, dar și alte butoane. În partea superioară era un ecran cu cristale lichide. Apăsă pe butonul de meniu din dreapta ecranului. Datorită Harponierului, instrucțiunile erau în limba engleză.

Și, pentru prima dată de când sosise în Baku, David Battat făcu ceva ce-i lipsise.

Zâmbi.

56

Washington, D.C.

Marți, 4.27 a.m.

Sala celulei de criză era o cameră puternic luminată, cu un plafon jos, pereți albi și becuri cu o lumină fluorescentă. La mijlocul camerei era o masă de conferință și mai multe scaune erau așezate de-a lungul a trei dintre cei patru pereți. De brațele scaunelor erau atașate monitoare de computer. Acestea afișau informații de ultimă oră. Pe cel de-al patrulea perete era fixat un monitor de înaltă definiție cu diagonala de trei metri, care era conectat la NRO. Imagini satelitare în timp real puteau fi afișate acolo, dispunând și de posibilitatea de a le mări până la obiecte cu rezoluția de un metru. Majoritatea acestor achiziții de ultimă oră făcute pe parcursul ultimilor patru ani costaseră peste două miliarde de dolari, care fuseseră inițial alocați pentru repararea facilităților de recreere, care includeau piscina și terenul de tenis.

Hood și Prima Doamnă trecură de ușa deasupra căreia se afla monitorul de înaltă definiție. Șefii de state majore ai forțelor terestre, navale și aeriene, precum și comandantul Corpului

Pușcașilor Marini erau așezați de o parte a mesei, cu președintele lor, generalul Otis Burg, la mijloc. Burg era un bărbat de aproape șaizeci de ani, cu corpul de forma unui butoi. Era ras în cap și avea ochii gri de oțel care fuseseră căliți de război și de birocrația politică. Asistenții șefilor de state-majore erau așezați în spatele lor. De cealaltă parte a mesei erau președintele, vicepreședintele, directorul NSA – Fenwick, șeful de cabinet – Gable și adjunctul consilierului pe probleme de securitate națională – Don Roedner. Ținând cont de expresiile lor tensionate, ori era o ședință dificilă, ori nu le plăcea deloc că fuseseră întrerupți. Sau amândouă.

Mai mulți membri ai Comitetului Șefilor de State-majore fură foarte surprinși să-l vadă pe Hood alături de Prima Doamnă. La fel și președintele. Tocmai se pregătea să se ridice pentru a merge în camera alăturată și a discuta cu ea. Președintele îngheță, uitându-se ba la Megan, ba la Hood, și din nou la Megan. Nou-veniții se opriră la capătul mesei de conferință.

– Ce se întâmplă? întrebă președintele.

Hood aruncă o privire șefilor de state-majore, care erau plini de nerăbdare. El încă nu-și dăduse seama dacă frustrarea era produsă de el sau de problema pe care o dezbăteau. Tot ce știa era că nu avea prea mult timp la dispoziție ca să prezinte problema.

– Domnule, începu Hood, crește numărul indiciilor care dovedesc că atacul asupra platformei petroliere iraniene nu a fost executat de azeri, ci de iranieni, sub comanda unui terorist cunoscut sub numele de Harponierul.

Președintele se așeză din nou.

– De ce? întrebă el.

– Pentru ca Iranul să poată justifica deplasarea unităților sale navale în regiune și să pună mâna pe cât mai multe resurse petroliere, explică Hood.

– Riscând un conflict militar cu Statele Unite? insistă președintele.

– Nu, domnule. Se uită la Fenwick. Cred că există o înțelegere la mijloc pentru a se asigura că Statele Unite nu vor ataca.

Şi apoi, când situaţia de criză se detensionează, cumpărăm petrol din Teheran.

– Şi când s-a ajuns la această înţelegere? mai vru să afle preşedintele.

– Ieri, la New York, probabil după multe luni de negocieri.

– Te referi cumva la vizita lui Jack la misiunea iraniană?

– Da, domnule, rosti Hood.

– Domnul Fenwick nu era împuternicit să facă astfel de promisiuni, sublinie preşedintele. Dacă a făcut într-adevăr asta, o astfel de promisiune nu ar fi validă.

– Ar putea fi, în cazul în care dumneavoastră nu aţi mai fi în funcţie.

– Dar este ridicol! declară Fenwick. Am fost la misiunea iraniană pentru a verifica şi a mări numărul surselor noastre de informaţii din Orientul Mijlociu. V-am explicat asta şi o pot dovedi cu documente. Vă pot spune cu cine m-am întâlnit şi când.

– Toate aceste fac parte dintr-o mare minciună, îi replică Hood.

– Domnul Roedner a fost cu mine, se apără Fenwick. Am însemnările pe care le-am făcut şi aş fi fericit să vă arăt numele persoanelor de contact. Dumneavoastră ce dovezi aveţi, domnule Hood?

– Adevărul, preciză Hood fără nici o ezitare. Acelaşi lucru pe care îl aveam atunci când m-aţi avertizat că nu-l voi putea vedea pe preşedinte.

– Eu v-am prevenit să nu-l deranjaţi pe preşedinte, insistă Fenwick. Afaceri secrete cu Iranul... Lipsa preşedintelui de la birou... Acesta nu este adevărul, domnule Hood. Este paranoia!

Vicepreşedintele se uită la ceas.

– Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar pierdem vremea. Trebuie să ne continuăm şedinţa.

– De acord, spuse generalul Burg. Nu e de datoria mea să continui să asist la aceste dispute fără rost şi nu e de competenţa mea să stabilesc care dintre aceşti domni are un discurs mai suculent. Indiferent dacă jucăm ofensiv sau defensiv, trebuie să luăm nişte decizii rapide dacă intenţionăm să ne desfăşurăm forţele în ritmul în care o face Iranul.

Preşedintele încuviinţă.

– Atunci continuaţi-vă şedinţa, domnule preşedinte, domnule general Burg, spuse Hood. Dar vă rog să amânaţi orice fel de decizie militară pe o perioadă cât mai lungă. Daţi-mi timp să termin investigaţiile pe care le-am început.

– Ţi-am cerut dovezi ca să dau curs solicitărilor tale, rosti preşedintele extrem de calm. Şi nu le ai.

– Nu încă, preciză Hood.

– Iar noi nu mai avem timpul pe care-l credeam disponibil pentru a continua cercetările. Trebuie să acţionăm ca şi cum ameninţarea din Marea Caspică ar fi reală, conchise preşedintele.

– Este exact ceea ce vor ei să faceţi! exclamă Hood. Devenea tot mai agitat şi trebui să se controleze. O izbucnire i-ar submina credibilitatea. Noi credem că se manevrează o criză, una ce va pune la îndoială capacitatea dumneavoastră de a guverna.

– Electoratul dezbate această problemă de ani de zile, comentă preşedintele. Am pierdut o dată alegerile. Dar eu nu pot lua decizii bazate pe sondajele de opinie.

– Eu nu vorbesc despre o dezbatere politică, insistă Hood, ci despre starea dumneavoastră mentală şi emoţională. Aceasta va fi problema.

Fenwick încuviinţă cu tristeţe.

– Domnule, sănătatea mentală este problema. Domnul Hood a trecut printr-o grea perioadă de stres în ultimele două săptămâni. Fiica lui adolescentă are probleme psihice. Trece printr-un divorţ. Are nevoie de o lungă vacanţă.

– Nu cred că domnul Hood este cel care are nevoie de o vacanţă, se auzi Prima Doamnă. Vocea ei era limpede şi de o fermitate tăioasă. Îi amuţi pe toţi. Domnule Fenwick, am observat cum soţul meu este indus în eroare şi dezinformat în ultimele săptămâni. Domnul Hood a cercetat situaţia la cererea mea. A desfăşurat o investigaţie metodică şi eu cred că cercetările lui

au dat roade. Îl privi sever pe Fenwick. Sau vrei să mă faci și pe mine mincinoasă?

Fenwick nu spuse nimic.

Președintele o privi pe soția lui. Megan stătea de partea lui Hood, sigură pe sine, fără nici o ezitare. Nu era nimic conciliant în atitudinea ei. Președintele părea obosit, dar Hood credea că era și trist. Nu putea spune dacă este din cauză că Megan întreprinsese o acțiune fără știrea lui sau pentru că simțea că o neglijase. Cuplul tăcea. Era cu certitudine o problemă pe care urmau să o discute în particular, cu altă ocazie.

După câteva momente, ochii președintelui se întoarseră la Hood. Tristețea persista.

– Am luat act de grija ta și apreciez asta, zise președintele. Dar eu nu voi pune în pericol interesele națiunii ca să le protejez pe ale mele. Mai ales că nu ai dovezi că sunt în pericol.

– Tot ce am nevoie sunt câteva ore, aprecie Hood.

– Din păcate, nu avem câteva ore, răspunse președintele.

Pentru o clipă, Megan își privi soțul de parcă voia să-l îmbrățișeze. Dar nu o făcu. Se uită către Fenwick și apoi către șefii de state-majore.

– Vă mulțumim că ne-ați ascultat, spuse ea. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Se întoarse și se îndreptă către ușă.

Hood nu știa ce să mai zică. Trebuia să se întoarcă în Sala Cabinetului și să lucreze împreună cu Herbert și cu Orlov. Să încerce să obțină dovada de care președintele avea nevoie și să i-o aducă repede.

Se întoarse și o urmă pe Prima Doamnă spre ieșirea din sala celului de criză. Între timp, undeva în cameră se auzi un bip. Un telefon mobil. Acel sunet venea din interiorul buzunarului lui Fenwick.

„N-ar trebui să aibă semnal aici", se gândi Hood. Pereții sălii celulei de criză erau plini de microcipuri care generau impulsuri electrice aleatorii și de rețele de bruiaj. Acestea erau concepute pentru a bloca emisia dispozitivelor ascunse de ascultare. De asemenea, blocau apelurile telefoanelor mobile cu o singură excepție: transmisiile ce foloseau rețeaua guvernamentală de sateliți Hefaistos.

Hood se întoarse către directorul NSA, care își strecură mâna în buzunar. Fenwick scoase telefonul și-i închise soneria.

Bingo!

Dacă trecuse de rețelele de bruiaj, atunci trebuia să fie vorba despre un apel din rețeaua Hefaistos. Securitate de cel mai înalt nivel. Cu cine nu ar fi vrut Fenwick să vorbească în momentul ăsta?

Hood se aplecă peste directorul NSA și-i smulse telefonul din mână.

– Ce dracu' faci? sări Fenwick.

Împinse scaunul și se ridică. Se îndreptă către Hood.

– Îmi pun la bătaie cariera pentru o bănuială, zise Hood și răspunse la telefon. Alo?

– Cine este acolo? întrebă apelantul.

– Ați sunat pe numărul lui Jack Fenwick la NSA, spuse Hood. Se îndreptă către președinte. Cine întreabă?

– Numele meu este David Battat, spuse vocea clară de la celălalt capăt.

Hood simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Ținea telefonul așa încât și președintele să poată auzi discuția. Fenwick se opri lângă ei. Directorul NSA nu mai ajunsese la telefon, rămăsese țintuit locului. Hood își dădu seama că centrul de greutate al problemei se schimbase.

– Domnule Battat, sunt Paul Hood de la Centrul de Comandă, se prezentă el.

– Paul Hood? De ce răspundeți dumneavoastră pe acest număr? continuă Battat.

– Este o poveste lungă, replică Hood. Care e situația acolo?

– Al dracului de bună față de cea a domnului Fenwick, spuse el. Tocmai l-am eliminat pe Harponier și am pus mâna pe telefonul lui securizat. Acest număr era ultimul apelat din lista Harponierului.

57

Washington, D.C.

Marţi, 4.41 a.m.

Paul Hood se îndreptă spre un colţ al încăperii pentru a putea finaliza discuţia telefonică cu Battat. Era important să obţină toate informaţiile despre Harponier şi despre evenimentele derulate în ultima vreme.

În acest timp, preşedintele Lawrence se ridică. Îşi privi soţia, care stătea lângă uşă şi îi adresă un mic zâmbet. Doar unul mic, pentru a-i arăta că se simte bine şi că tot ceea ce făcuse ea fusese corect. Apoi Lawrence se întoarse către Fenwick. Directorul NSA era încă în picioare, lângă el. Braţele îi erau ţepene pe lângă corp, iar expresia feţei îi era sfidătoare. Ceilalţi bărbaţi rămăseseră aşezaţi în jurul mesei. Toţi erau atenţi la Lawrence şi la Fenwick.

– De ce avea Harponierul numărul dumneavoastră direct şi codul de acces Hefaistos? întrebă preşedintele.

În vocea lui se simţea un suflu nou.

– Nu pot să răspund la această întrebare, afirmă Fenwick.

– Aţi complotat cu Iranul pentru a orchestra preluarea resurselor de petrol azere? continuă preşedintele.

– Nu.

– Aţi colaborat cu cineva pentru a organiza preluarea puterii în Biroul Oval?

– Nu, domnule, negă Fenwick. Sunt la fel de confuz ca şi dumneavoastră.

– Încă mai credeţi că domnul Hood e un mincinos?

– Cred că e dezinformat. Nu am nici o explicaţie pentru ceea ce se întâmplă, preciză Fenwick.

Preşedintele luă loc.

– Nici una.

– Nu, domnule preşedinte.

Preşedintele se uită în partea opusă a mesei.

– Domnule general Burg, îi vom implica pe secretarul de stat şi pe ambasadorul nostru la ONU în acest caz imediat. Cum v-aţi simţi să coordonaţi o alertă de nivel mediu în regiune?

Burg îşi privi pe rând colegii. Nici unul nu protestă. Generalul se întoarse către preşedinte.

– Având în vedere confuzia cu privire la inamicul nostru, nivelul galben îmi este suficient.

Preşedintele încuviinţă, apoi îşi privi ceasul.

– Ne revedem cu toţii în Biroul Oval la ora şase treizeci. Asta îmi va permite să lucrez cu secretarul de presă ca să avem câte ceva pentru ştirile de dimineaţă. Vreau să pot linişti cetăţenii în legătură cu situaţia trupelor şi a rezervelor noastre de petrol. Îi privi pe vicepreşedintele Cotten şi pe Gable. Voi cere procurorului general să investigheze celelalte aspecte ale acestei situaţii cu cea mai mare discreţie. Vreau să îmi confirme dacă au fost comise acte de trădare. Are cineva dintre dumneavoastră vreo părere?

Era ceva provocator în vocea preşedintelui. Hood tocmai terminase convorbirea cu Battat şi se întorcea înapoi la masă. Rămase totuşi în colţ. Toţi ceilalţi erau aşezaţi.

Vicepreşedintele se aplecă în faţă şi-şi împreună mâinile pe masă. Nu spuse nimic. Gable nu mişca. Adjunctul lui Fenwick, Don Roedner, se uita fix la masa de conferinţă.

– Chiar nici o părere? insistă președintele.

O liniște grea se așternu pentru un timp. Apoi vicepreședintele spuse:

– Nu va fi nici o investigație.

– De ce nu? întrebă președintele.

– Pentru că până la sfârșitul dimineții veți avea pe birou trei cereri de demisie. Ale domnilor Fenwick, Gable și Roedner. În schimbul acestor demisii, nu vor fi acuzații, condamnări ori alte explicații, în afară că există o diferență de opinii între acești membri ai administrației.

Fruntea lui Fenwick se congestionă.

– Trei cereri, domnule vicepreședinte?

– Corect, domnule Fenwick, replică Cotten, fără a-l privi pe directorul NSA. În schimbul iertării necondiționate.

Hood nu ratase subînțelesul. Și nici președintele, era sigur de asta. Vicepreședintele era și el implicat, cu siguranță. Le ceruse celorlalți să se sacrifice pentru el – deși nu foarte mult. Părăsind administrația, oficialii de rang înalt se trezeau adesea pe poziții importante în sectorul privat.

Președintele dădu din cap.

– Am aici un grup de oficiali ai administrației care, după toate aparențele, au complotat cu un terorist internațional să fure petrol de la o națiune, să-l dea alteia, să obțină foloase din politica externă și între timp să pună mâna pe puterea președintelui Statelor Unite. Și stați acolo, declarând arogant că acești oameni vor beneficia de amnistie de facto. Și că unul dintre ei, pare-se, va rămâne în birou, ca să stea la coadă pentru președinție.

Cotten îl privi pe Lawrence.

– Da, într-adevăr, asta declar, afirmă el. Iar alternativa este un incident internațional în care Statele Unite vor fi văzute ca trădător al Azerbaidjanului. O serie de procese și investigații vor bântui această administrație și vor deveni singura ei moștenire. În plus, un președinte care a ignorat ceea ce se întâmpla cu cei mai apropiați consilieri ai săi. Un președinte a cărui soție crede

că el poate suferi de probleme mentale sau emoționale. Asta nu va spori încrederea publică în resursele sale.

– Toată lumea scapă de pedeapsă! exclamă președintele furios. Vă așteptați să înghit asta?

– Toată lumea scapă de pedeapsă, repetă calm vicepreședintele.

– Domnule vicepreședinte... începu generalul Burg. Aș dori doar să spun că dacă aș avea arma aici, v-aș împușca în fund.

– Generale Burg, replică vicepreședintele, ținând cont de starea jalnică a armatei noastre, ați rata. Îl privi pe președinte. Nu urma să fie nici un război. Nimeni nu trebuia să împuște sau să fie împușcat. Am fi făcut pace cu Iranul, relațiile s-ar fi normalizat, iar America ar fi beneficiat de resurse de petrol garantate. Indiferent ce veți crede despre metodele folosite, totul a fost făcut spre binele națiunii.

– Atât timp cât legile sunt încălcate, nu este pentru binele națiunii, contraatacă președintele. Ați pus în pericol o țară mică, un popor care se străduiește să-și găsească locul într-o lume postsovietică. Ați căutat să anulați voința electoratului american. Și mi-ați înșelat încrederea în voi.

Cotten roși.

– Nu am făcut nimic din aceste lucruri, domnule președinte, se apără el. Altfel, mi-aș fi dat demisia. Ne vedem cu toții la șase treizeci.

– Nu va fi nevoie de dumneavoastră acolo, exclamă președintele.

– Ah, poate preferați să merg la *Today Show* să discut despre politica administrației în Marea Caspică.

– Nu, insistă președintele, aș prefera să vă redactați cererea de demisie și să mi-o trimiteți laolaltă cu celelalte.

Vicepreședintele dădu dezaprobator din cap.

– Nu voi face acest lucru.

– Ba da, îi ceru președintele. Și motivați cererea dumneavoastră prin oboseală intelectuală. Nu vă voi transforma într-un

martir pentru extremiştii aflaţi la limita legalităţii. Găsiţi-vă alt domeniu de activitate, domnule Cotten.

– Domnule preşedinte, îl îndepărtaţi pe omul de care aveţi nevoie, îl avertiză Cotten.

– Nu cred, replică preşedintele. Privirea şi vocea îi deveniseră aspre. Aveţi dreptate, domnule Cotten. Nu doresc un scandal naţional sau internaţional. Dar prefer să am parte de ele, decât să las un trădător pe postul de pretendent la funcţia de preşedinte. Fie vă daţi demisia, fie, în schimbul acelei amnistii, le voi cere imperativ domnului Fenwick şi acoliţilor săi să spună procurorului tot ceea ce cunosc despre implicarea dumneavoastră în acestă operaţiune.

Cotten rămase tăcut. Roşu la faţă si tăcut.

Preşedintele puse mâna pe telefonul din faţa sa şi apăsă un buton.

– Caporal Cain?

– Da, domnule preşedinte?

– Te rog să trimiţi o echipă neînarmată la celula de criză, imediat. Sunt aici nişte domni care trebuie escortaţi până la birourile lor, iar apoi în afara clădirii.

– Neînarmaţi, domnule? repetă Cain.

– E în regulă, îl linişti Lawrence. Nu va fi nici o problemă.

– Imediat, domnule.

– Aşteptaţi la uşă până terminăm, mai adăugă preşedintele. Cei în cauză vi se vor alătura imediat.

– Am înţeles, domnule.

Preşedintele închise telefonul. Îi privi pe cei patru.

– Încă ceva. Detaliile despre participarea dumneavoastră la aceste evenimente nu trebuie să treacă de această cameră. Amnistia nu se va baza pe ceea ce intenţionez să fac pentru voi. Graţierea voastră ar fi un păcat. Totul se va baza doar pe tăcere.

Bărbaţii se întoarseră şi porniră spre uşă.

Megan Lawrence se dădu la o parte.

Privirea lui Hood o întâlni pe a ei. Prima Doamnă strălucea de mândrie. Era evident că se gândeau la acelaşi lucru.

Era singura Lawrence care avea să se dea la o parte în acea zi.

58

Sankt Petersburg, Rusia

Marţi, 12.53 p.m.

În majoritatea agenţiilor de informaţii este adesea dificil să deosebeşti ziua de noapte. Şi asta pentru că spionajul şi conspiraţiile nu se odihnesc niciodată, aşa că agenţiile antitero şi de contraspionaj muncesc permanent. Cele mai multe sunt pline de cadre. Diferenţa dintre zi şi noapte este şi mai puţin evidentă la Centrul de Comandă din Rusia pentru că infrastructura, birourile sunt la subsol, unde nu există ferestre.

Dar generalul Orlov putea spune mereu când este după-amiază. Putea ştii asta pentru că era momentul zile când îl suna devotata lui soţie. Mereu aveau o scurtă convorbire după ora prânzului ca să ştie cum a fost sendvişul lui Serghei. Sună chiar şi azi, deşi nu avusese timp să-i pregătească pachetul înainte de a pleca.

Din păcate, discuţia fu foarte scurtă. Se întâmpla adesea. Aveau conversaţii mai lungi decât cele de acum pe când el se afla în spaţiu. La două minute după telefonul Maşei, Orlov primi

telefonul lui Odette. Îi spuse Maşei că va reveni el cu un telefon. Iar ea înţelese, ca de obicei.

Orlov schimbă liniile.

– Odette, ce mai faci? o întrebă generalul binevoitor.

– Sunt foarte bine, mulţumesc, răspunse femeia. Ne-am îndeplinit misiunea.

Orlov fu incapabil să vorbească pentru o clipă. Îşi făcuse griji pentru Odette şi pentru misiune. Faptul că ea era teafără şi triumfătoare îi tăie respiraţia de mândrie.

– Am avut probleme, continuă Odette, dar am scos-o la capăt. Nu am avut alte pierderi.

– Unde eşti acum? se interesă Orlov.

– Sunt la ambasada americană, preciză ea, unde domnul Battat primeşte îngrijiri medicale. Voi pleca la secţia de politie. Am fost nevoită să arăt legitimaţia unui angajat de la hotel, dar sper că voi putea rezolva asta cu şeful meu. Harponierul a declanşat un incendiu. Pot spune că am fost acolo să văd cu ce pot fi de ajutor.

– Aşadar, nu vrei să pleci? insistă Orlov.

– Cred că vor fi câteva probleme demne de luat în seamă după toate astea, zise ea. Aş mai sta pentru o vreme.

– Vom discuta cazul tău. Sunt mândru de tine, Odette. Şi ştiu că şi altcineva ar fi.

– Mulţumesc. Cred că Viktor a avut grijă de mine astăzi. La fel şi David Battat. Mă bucur că m-aţi chemat să mă alătur misiunii.

Odette îi mai dădu lui Orlov informaţii suplimentare despre ceea ce se petrecuse. Stabiliră să vorbească din nou peste şase ore. Dacă plecarea lui Odette ar fi devenit imperioasă, era o cursă Aeroflot la ora opt, pe care o putea prinde.

Orlov îşi îngădui un moment pentru a savura recompensele victoriei. În primul rând, câştigarea luptei împotriva unui duşman tenace. În al doilea rând, decizia potrivită de a-i trimite pe Odette şi pe Battat în misiune împreună. Şi, în sfârşit, posibilitatea de

a-l ajuta pe Paul Hood. Nu numai că-şi plătise o mai veche datorie, dar va deschide poarta unei colaborări viitoare.

Odette îi spusese că Battat vorbise cu Paul Hood. Orlov nu mai putea adăuga nimic în această privinţă. Avea să-l sune în câteva minute. Oricum, mai întâi dorea să-i convoace într-o şedinţă pe toţi cei care fuseseră implicaţi în acţiune.

Era pe punctul de a trimite după Grosky şi Kosov, când cei doi se iviră în uşa biroului. Kosov ţinea în mână o fotocopie.

– Domnule general, spuse Kosov, avem veşti.

– Veşti bune? se interesă Orlov.

– Da, domnule. Informaţia provenită de la americani despre identitatea rusă a Harponierului s-a dovedit a fi foarte folositoare.

– În ce fel?

– Ne-a sugerat cum de a fost capabil să poată veni şi pleca din Moscova, fără să fie văzut. Făcu un pas înainte şi puse fotocopia pe biroul lui Orlov. Aceasta este o hartă a vechilor drumuri folosite de armata sovietică. După cum ştiţi, intrau în subteran mult în afara Moscovei şi puteau ajunge sub diverse locuri din oraş.

– A fost creată în aşa manieră pentru ca trupele să se poată mişca în secret, să poată înăbuşi revolte sau chiar atacuri străine, adăugă Grosky.

– Ştiu despre asta, spuse Orlov. Le-am folosit.

– Dar ceea ce poate nu ştiţi este acest lucru, preciză Kosov.

Apoi analistul folosi un stilou pentru a arăta o linie roşie, subţire. Ducea de la staţia de metrou Kievskaya către mai multe alte staţii din oraş. Kosov avea dreptate. Orlov nu ştia ce însemna.

– Nu are nici o menţiune, după cum vedeţi, chiar dacă are legătură cu ruta principală, continuă Kosov. Credeam că poate fi un tunel de serviciu de vreun anumit fel, dar ne-am uitat pe o hartă veche din arhiva GRU pentru a fi siguri. Este fostul tunel al lui Stalin. Dacă armata germană ar fi ajuns vreodată la Moscova în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Stalin ar fi fost evacuat prin acest sistem. Doar cei mai apropiaţi consilieri

militari ai săi știau despre existența lui. Kosov făcu un pas înapoi și-și împreună brațele. Părerea noastră este, domnule, că tot ceea ce avem de făcut pentru a prinde șobolanul care ne interesează este să plasăm camere video la intrare și ieșire. Mai devreme sau mai târziu, Harponierul își va face cu siguranță apariția acolo.

Orlov privi harta un moment, apoi se așeză.

– Se pare că ați rezolvat o problemă foarte complexă, apreciе el. Excelentă treabă.

– Mulțumesc, domnule, încuviință Kosov radiind.

– Din fericire, continuă Orlov, Harponierul a fost ucis în dimineața acestei zile. Singurii șobolani care vor mai folosi tunelul sunt cei cu patru picioare.

Grosky făcu o grimasă, iar Kosov rămase perplex.

– Nu am fi reușit însă să-l eliminăm fără ajutorul vostru și am să menționez acest lucru în raportul meu către directorul pentru informații al președintelui, promise Orlov. Se ridică și întinse mâna fiecărui bărbat în parte. Sunt mândru de voi și vă sunt profund recunoscător.

Dezamăgirea lui Kosov dispăru instantaneu, însă gura lui Grosky rămase inexpresivă. Însă nici măcar răceala proverbială a lui Grosky nu putea să strice acest moment. O femeie fără experiență, un bărbat bolnav și doi foști inamici își uniseră forțele pentru a câștiga o luptă importantă.

Era un sentiment extraordinar.

59

Washington, D.C.

Marți, 5.04 a.m.

După ce vicepreședintele și clica lui fură conduși afară, președintele îi ceru lui Hood să-l aștepte. Hood ieși din sala celulei de criză în timp ce președintele și Megan rămaseră singuri, discutând, lângă masa de conferințe. Președintele luă mâna soției sale într-a sa. Părea liniștit, stăpân din nou pe situație.

Șefii de state-majore ieșiră imediat după ce grupul lui Cotten fusese condus sub escortă. Aceștia se îndreptară rapid către lift. Înainte de apleca, generalul Burg se opri și se întoarse către Hood. Îi strânse cu putere mâna șefului Centrului de Comandă.

– Ceea ce ai reușit să faci în acest caz a însemnat o muncă importantă și de calitate, afirmă generalul. A fost, de asemenea, și extrem de curajoasă. Felicitările mele, domnule Hood. Sunt mândru că lucrăm împreună și că sunt american.

Venind din partea altcuiva și în alte circumstanțe, acest sentimentalism ar fi părut desuet. Însă sistemul funcționase

bine, în ciuda formidabilelor forțe și presiuni raliate împotriva sa. Generalul Burg avea toate motivele să se simtă mândru. Hood reușise.

– Mulțumesc, domnule general, răspunse Hood, cu sinceritate.

După plecarea sa, peste hol se așternu liniștea; nu se mai auzea decât conversația șoptită dintre președinte și Prima Doamnă. Hood se simțea ușurat, dar încă puțin șocat de tot ceea ce se întâmplase. Nu credea că presa va accepta explicațiile oferite pentru demisia în masă a vicepreședintelui și a unor oficiali de rang înalt ai administrației. Însă aceasta urma să fie o bătălie pentru alți războinici și pentru o altă zi. Hood și echipa sa salvaseră președinția și îl învinseseră pe Harponier. În acest moment, tot ceea ce dorea era să audă ceea ce președintele voia să spună, să se întoarcă la hotel și să doarmă.

Președintele și Prima Doamnă ieșiră câteva minute mai târziu. Păreau obosiți, dar mulțumiți.

– Mai are omul tău din Baku altceva să ne spună? întrebă președintele îndreptându-se către Hood.

– Nu prea, domnule, răspunse Hood. Este la ambasada americană acum și urmează să vorbesc din nou cu el. Dacă vor apărea informații suplimentare, vă voi informa imediat.

Președintele încuviință și se opri lângă Hood. Megan era lângă el.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar eu și doamna Lawrence doream să-ți mulțumim împreună, spuse președintele. Mi-a spus că lucrezi non-stop la acest caz încă de duminică noaptea.

– A trecut mai bine de o zi și jumătate, admise Hood.

– Ești mai mult decât bine-venit să dormi aici, dacă dorești, propuse președintele. Sau un șofer te va duce acasă.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Hood privindu-și ceasul. Orele de vârf nu încep până la șase, așa că n-ar trebui să fie nici o problemă. O să cobor geamul și-o să mă bucur de aerul proaspăt.

– Cum dorești, spuse președintele, întinzându-i mâna. Acum am de lucru, dar Megan va avea grijă să ajungi din nou sus. Încă o dată mulțumesc pentru tot.

Hood întinse mâna președintelui.

– A fost o onoare, domnule.

După ce președintele plecă, Megan se întoarse către Hood. Avea lacrimi în ochi.

– L-ai salvat, Paul. Stând aici, l-am urmărit cum recupera tot ceea ce-i fusese luat.

– A făcut asta prin forțe proprii, zise Hood. Și fără vigilența dumneavoastră nu aș fi făcut nimic din toate astea.

– Măcar o dată în viață, Paul, nu mai fi atât de modest, îi ceru Megan. Ți-ai asumat toate riscurile în povestea asta și, dacă lucrurile ar fi mers rău, ai fi fost ruinat.

Hood ridică din umeri. Megan făcu o grimasă.

– Ești exasperant. Oricum, Michael are dreptate asupra unui lucru. Ești obosit. Ești sigur că nu vrei să te odihnești puțin înainte de plecare?

– Sunt sigur, insistă Hood. Mai sunt câteva lucruri de pus cap la cap și aș vrea să o sun pe Sharon.

– Cu ea cum mai stau lucrurile? întrebă Megan.

– Relativ bine, aprecie Hood. Harleigh este încă în spital, așa că asta este principala preocupare.

Megan îi atinse brațul.

– Dacă dorești să stăm de vorbă, sunt aici.

Hood îi mulțumi cu un zâmbet. Plecară împreună, apoi Hood se îndreptă către mașină. În depărtare se auzea motorul unui avion. Hood ridică privirea în timp ce deschidea portiera mașinii. Prima rază a soarelui dimineții se profila peste Casa Albă. Cumva, asta se potrivea situației.

60

Washington, D.C.

Marţi, 6.46 a.m.

Hood era surprinzător de vioi când ajunse la birou.

Mike Rodgers plecase. Lăsase însă un mesaj vocal în urmă cu două ore în legătură cu o problemă de natură militară aflată în desfăşurare de-a lungul graniţei între India şi Pakistan. Rodgers spunea că mersese acasă să se odihnească înainte de a participa la o întrunire la Pentagon. Deşi, în mod oficial, generalul Rodgers lucra la Centrul de Comandă, era adesea solicitat să se pronunţe asupra unor situaţii dificil de controlat, în diferite părţi ale lumii.

Bob Herbert era treaz încă şi „pe poziţii", cum spunea el. Sosi în biroul lui Hood şi îl informă rapid în legătură cu alte câteva aspecte minore pe care Orlov le prezentase despre Harponier şi mişcările sale. Apoi Herbert îl întrebă pe Hood cum se desfăşuraseră ostilităţile la Casa Albă. Ascultă cu atenţie prezentarea neromanţată a faptelor, iar când Hood termină, oftă adânc.

– Am stat aici şi am colectat informaţii în timp ce tu erai acolo, în acţiune, salvând America şi Constituţia de un demagog.

– Unii au parte de toată frişca de pe tort, replică Hood sec.

– Da, încuviinţă Herbert. Dar nu eşti unul pe care să-l şi invidiez.

– Nu?

Hood reflectă şi apoi ştiu ce avea să urmeze înainte ca Herbert să înceapă.

– Aş fi vrut să fiu eu acela care să-i vină de hac Harponierului, zise Herbert. Vocea sa era scăzută şi privirea pierdută. Era cu mintea în altă parte. Aş fi făcut-o încet, foarte încet. L-aş fi făcut să sufere aşa cum am suferit eu fără soţia mea.

Hood nu ştiu ce să spună, aşa că se abţinu. Herbert îl privi.

– Am o grămadă de concediu de luat, Paul. Îl voi lua.

– Ar trebui, aprecie Hood.

– Aş vrea să merg la Baku şi s-o întâlnesc pe acea femeie, Odette, îşi urmă Herbert ideea. Aş vrea să văd unde s-a întâmplat.

– Înţeleg, acceptă Hood.

Herbert zâmbi, iar ochii îi erau umezi.

– Ştiam că vei înţelege. Vocea i se schimbă. Uită-te la mine. Tu eşti cel care s-a expus de două ori în ultimele două săptămâni, iar eu sunt cel care cedează.

– Porţi această durere şi frustrare de aproape douăzeci de ani, zise Hood. Trebuia să se întâmple. Chicoti ironic. Şi eu o să cedez, Bob. Într-o zi, criza de la ONU, în alta Casa Albă... totul îşi pune amprenta asupra mea şi o să se termine cu epoca de glorie.

Herbert zâmbi.

– Măcar aşteaptă până mă întorc din concediu că să pot să adun curelele şi rotiţele rămase.

– S-a făcut, aprobă Hood.

Herbert se deplasă cu căruciorul în jurul biroului şi-l îmbrăţişă pe Hood călduros. Apoi îşi întoarse scaunul cu rotile şi părăsi biroul. Hood ceru o legătură rapidă cu generalul Orlov, pentru a-i mulţumi pentru tot ceea ce făcuse şi a-i sugera să conceapă o cale de a stabili o colaborare permanentă între sistemele lor la un anumit nivel. Să creeze o instituţie precum Interpolul,

destinată managementului crizelor. Orlov fu întru totul de acord cu ideea. Hotărâră să o discute chiar a doua zi.

După ce finaliză convorbirea cu Orlov, Hood se uită spre ceasul computerului. Era încă prea devreme pentru a suna acasă. Decise să plece la hotel și să-i sune pe Sharon și pe copii din cameră. Acolo nu ar fi fost întrerupt de alte apeluri, de nimic care să-i distragă atenția.

Hood părăsi biroul și se îndreptă spre etajul superior. Își felicită oamenii din echipa de serviciu, pe măsură ce aceștia soseau: Darrell McCaskey, Matt Stoll și Liz Gordon. Le spuse apoi să meargă la Bob Herbert pentru informații actualizate. Hood le mai spuse că el urma să-i informeze suplimentar mai târziu, pe parcursul zilei.

În momentul când ajunse în parcare începu să se simtă vlăguit. Cofeina își pierduse efectul. Corpul său devenea din ce în ce mai slăbit. Apropiindu-se de mașină, o zări pe Ann Farris, care tocmai intra pe poartă. Consilierul de relații publice îl văzu, îi făcu cu mâna și se apropie cu mașina de el. Apoi coborî geamul.

– E totul în regulă? întrebă ea.

Hood încuviință.

– Doar obosit, explică el. Bob este încă înăuntru și te va pune la curent. Nu avem însă nimic de comunicat presei. Nu încă.

– Încotro te îndrepți? vru ea să știe.

– Înapoi la hotel, răspunse el. Trebuie să mă odihnesc.

– Urcă și te duc eu, propuse ea. Nu cred că ar trebui să conduci în starea în care ești.

– Dar nu știu când am să mă întorc, insistă Hood. Am nevoie de mașină.

– Te vei întoarce în după-amiaza asta, replică Ann. Te știu eu. Două sau trei ore de somn bun și ești înapoi. Mă suni când te trezești și mă întorc să te iau.

Oferta suna ispititor. Nu se mai simțea în stare să conducă.

– De acord, declară Hood.

Se îndreptă spre portiera din dreapta mașinii și se scufundă în scaun. Închise ochii și trebui să fie trezit la destinație. Era nesigur pe picioare. Ann își lăsă mașina în fața clădirii și-l conduse în cameră. Se reîntoarse câteva minute mai târziu, se urcă la volan și așteptă o clipă.

– La naiba! exclamă ea.

În loc să facă drumul întors, își duse mașina în parcarea hotelului. Apoi reveni înăuntru. Hood tocmai își terminase scurta convorbire cu Sharon, care îl informase că nu erau schimbări importante. Își scosese pantofii și cravata și-și descheia nasturii de la cămașă, când se auzi o bătaie în ușă. Trebuia să fie curierul hotelului cu vreun fax de la serviciu sau de la avocatul său. Nimeni altcineva nu știa că era aici. Scoase un dolar din portofel și deschise ușa. Fu surprins să o vadă pe Ann.

– Mulțumesc, spuse ea, dar nu m-am întors pentru bacșiș.

El zâmbi și o lăsă să intre. Ann încă mai purta sacoul, dar arăta diferit. Era ceva mai accesibil în atitudinea ei. Era ceva în privirea ei, decise el. Hood închise ușa în spatele femeii. Făcând acest lucru, fu surprins de altceva. Se bucura că ea se întorsese.

EPILOG

Baku, Azerbaidjan

Marți, 03.00 p.m.

De la sfârșitul dimineții și până spre prânz, surprizele nu încetaseră să apară pentru Ron Friday. Una mai înfricoșătoare decât cealaltă. Mai întâi, Friday fu surprins să-l găsească pe Battat la ambasadă. Agentul CIA primea îngrijiri medicale de la medicul ambasadei. Părea surprinzător de sănătos și cu o stare sufletească și mai bună.

Apoi Friday fu și mai surprins să afle că o angajată a poliției locale fusese cea care îl eliminase pe Harponier. Friday nu avea de unde să știe nici cum să o găsească și nici cum arăta aceasta.

Nici măcar nu-și putea imagina cum de o polițistă îl putuse elimina. Poate fusese un accident sau poate erau dezinformați. Poate că altcineva fusese confundat cu Harponierul. În orice caz, autoritățile bănuiau că el fusese omul din spatele atacului platformei petroliere iraniene. Mobilizarea armatei fusese amânată datorită unor motive prezentate de americani, iar în acest timp se derula o investigație.

Însă cea mai mare surpriză fusese apelul de la secretara lui Jack Fenwick, Dori. Șeful ei, Don Roedner, Gable Roșcatul și vicepreședintele își dăduseră cu toții demisia înainte de prânz. Dori nu știa nimic despre operațiunea pe care Fenwick o desfășura și fusese consternată de această veste. Și Friday era consternat. Nu-și putea imagina cum ieșise totul la lumină. Nu putea să-și imagineze nici ceea ce bătrânul său mentor trebuia să fi simțit. Ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună ceva încurajator. Dar Friday nu reușise să dea de Fenwick pe mobilul său. Îi răspunsese altcineva, iar el închisese repede. Nu știa dacă directorul NSA era supus vreunei investigații și dacă acea investigație avea să ajungă vreodată și la el. În mod normal, Friday nu-i raporta direct lui Fenwick, ci lui T. Perry Gord, directorul adjunct pentru relația cu Asia de Sud. Nu exista nici un motiv ca ancheta să ajungă și la el, pentru că Gord nu știa nimic despre celelalte activități ale lui Fenwick.

Totuși, după ce cântări dacă să mai rămână sau nu în Baku, Friday decise că cel mai bine era să plece, într-un loc în care să nu atragă prea mult atenția și căruia presa internațională să nu-i acorde atenție în următoarele câteva săptămâni.

Din fericire, exista o criză în desfășurare la granița dintre India și Pakistan care era în jurisdicția lui Gord. În loc să lase să fie trimis cineva de la Washington, Friday aranjă să fie el însuși transferat la ambasada din Islamabad, cu misiunea de a culege informații de la fața locului. Urma să călătorească cu un avion al Pakistan International Airlines, ce părăsea Moscova în dimineața următoare. Avea să zboare din Baku spre Moscova în noaptea aceea, pentru a prinde această cursă.

„Ar fi fost bine dacă totul s-ar fi rezolvat pentru Fenwick", își spuse el. Avându-l pe Cotten la Casa Albă, Fenwick ar fi dobândit acces și putere neîngrădite. Și fiecare dintre puținii oameni care luaseră parte la această schimbare ar fi fost răsplătit. Nu numai pentru contribuția sa, ci pentru discreția de care dăduse dovadă. Pe de altă parte, unul dintre motivele pentru care Friday alesese

munca de informații fusese provocarea. Pericolul. Își făcuse bine treaba. Și-i făcuse plăcere să ia viața unui agent CIA, care avea atitudine arogantă, tipică CIA. Acel fel de atitudine care ajutase ca Friday să fie marginalizat toată viața. Acea aroganță nu-l scăpase pe Thomas Moore de capcana eficientă întinsă de NSA.

„Nu-i nimic, se gândi Friday. Planurile nu au funcționat. Vor funcționa în proiectul următor."

Acesta era un alt lucru care-i plăcea lui Ron Friday în munca în domeniul informațiilor. Nu era niciodată la fel. Niciodată nu știa cu cine sau împotriva cui avea să lucreze. În Islamabad, de exemplu, nu era numai o problemă de a avea un specialist bun în zona de criză, era vorba de a avea rapid omul care trebuia. Gord aflase din surse neoficiale că cineva din Centrul de Comandă sosea pentru a-i consilia asupra situației din India-Pakistan și urma probabil să fie trimis în cea regiune. În ultimii câțiva ani, Centrul de Comandă pusese mâna pe o bună parte dintre atribuțiile tradiționale ale echipei lui Fenwick. Acest lucru generase un trend ascendent al bugetului, dar și rivalități în cadrul NSA. Fenwick obținuse banii pe care și-i dorise, dar transformase o rivalitate mare într-una feroce.

Friday demontă cu grijă și împachetă piesele unei arme. Puse și două cutii de cartușe. Fiindcă se deplasa la Islamabad în baza unor scrisori de acreditare, bagajul nu avea să fie verificat.

Remarcarea Centrului de Comandă era importantă. Dar, așa cum Friday demonstrase în Baku și pretutindeni în lume, depășirea performanței unui rival nu era singura cale de a-l doborî.

Oricine ar fi fost Mike Rodgers urma să învețe această lecție dură.